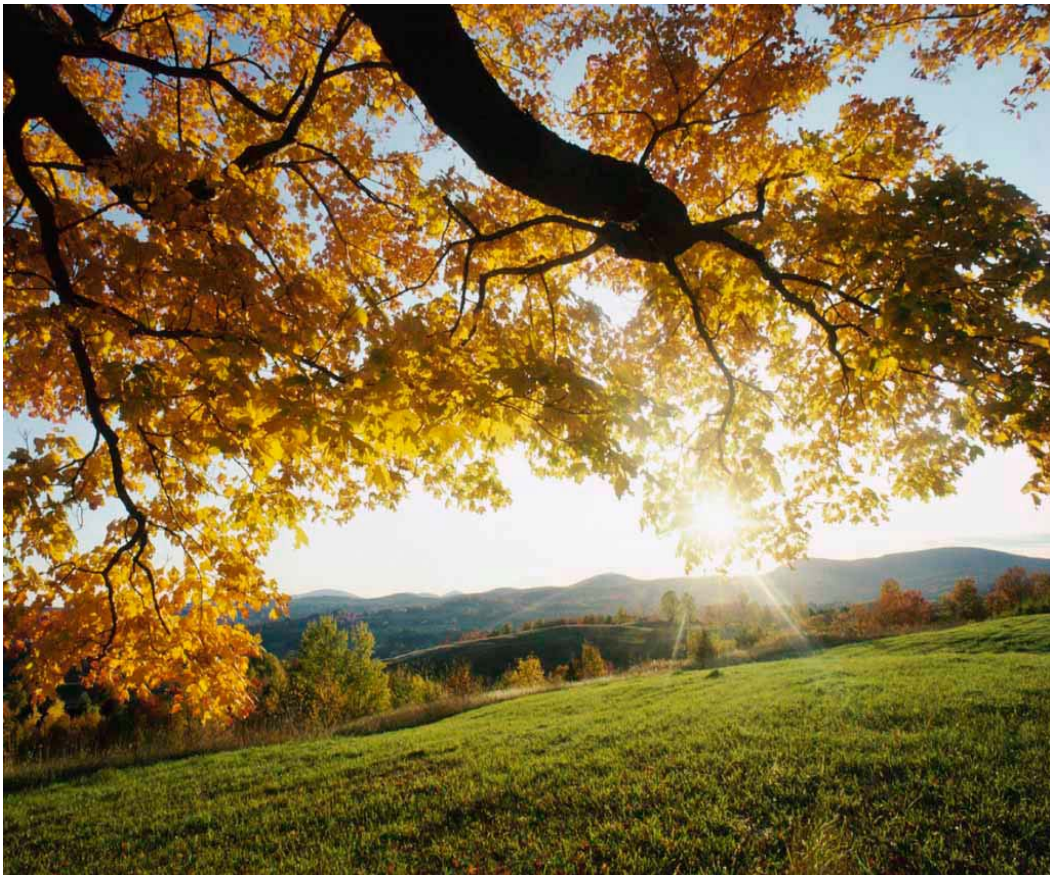

Hoàng Thu Dung

Mùa Lá Rơi

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Mùa Lá Rơi

Chương 1

Đêm chìm vào khuya . Quán rượu Phương Đông khách đã vắng . Những người chạy bàn uể oải dọn dẹp bàn ghế . Vậy nhưng trong góc phòng , một người thanh niên cứ ngồi mãi . Trước mặt anh ta là mấy chiếc ly đặt lộn xộn . Anh ta như mụ mị , đờ đẫn vì uống quá nhiều . Trong chiếc sơ mi xóc xếch , nút bung xuống tận ngực , với cái đầu bù xù, nhìn anh thật nhàu nát chán đời.

Thy Mai đứng sau quầy nhìn anh , lưỡng lự. Mấy hôm nay cô đã chú ý về khác lạ của người khách này . Cứ chiều là anh ta đến đây , chọn một bàn trong góc và gọi rượu . Anh ta uống một cách lặng lẽ , uống đến lúc say khướt mới chịu về.

Hôm nay cũng vậy . Anh lại đến một mình , lẳng lặng gọi hết ly này đến ly khác . Đã đến giờ đóng cửa mà anh ta vẫn ngồi đó . Hình như không có ý định ra về.

Thy Mai rời quầy . Cô đến đứng trước mặt anh ta:

- Xin lỗi anh, đến giờ quán đóng cửa rồi . Phiền anh ngày mai trở lại.

Người thanh niên ngược lên . Cặp mắt lơ đãng của anh nhìn cô chăm chăm như không hiểu cô muốn nói gì . Thy Mai nhỏ nhẹ nhắc lại , rồi gom mấy chiếc ly . Cô chờ anh đứng dậy thanh toán tiền . Nhưng anh vẫn ngồi yên , lưng dựa vào tường và đầu ngoẹo một bên như đã ngủ. Thy Mai bối rối đập đập cái bàn.

- Anh ơi ! Quán đến giờ đóng cửa rồi.

Cặp mắt anh ta lại mở lớn nhìn cô . Nhưng lại là cái nhìn của rượu . Thy Mai nói lớn hơn:

- Phiền anh về giùm , chúng tôi phải đóng cửa rồi.

- Nhưng tôi chưa muốn về . Cô mang thêm một ly ra đây cho tôi - Anh ta chột nói nhura nhưa.

- Không được . Anh say quá rồi , uống nữa làm sao mà về.

- Say đâu mà say.

Nói xong , anh ta gục xuống bàn ngủ khò . Thy Mai bắt lực nhìn anh ta rồi nhìn xung quanh . Giờ này hai người chạy bàn đã về . Cô Tuyết chắc đã ngủ rồi . Quán rượu chỉ còn mình cô chờ đóng cửa . Thật phiền phức quá . Thy Mai rầu rĩ nhìn anh ta . Chợt có tiếng chân đi xuống . Thy Mai quay lại , cô Tuyết đang đứng ở cầu thang , khoanh tay nhìn người thanh niên.

- Cậu ta về không nổi hả?

- Dạ.

- Uống chi cho lảm thế không biết . Lúc tối nhìn cậu ta uống , cô cứ nghĩ cậu ta uống lần cuối kéo ngày mai lại hết rượu . Khách thế này thật phiền quá.

Thy Mai buột miệng:

- Chắc anh có chuyện buồn.

- Buồn thì cũng phải về nhà , ngủ ở đây sao được . Con lấy xe cô đưa cậu ta về đi.

Thy Mai miễn cưỡng cầm lấy chìa khóa . Đưa một tên con trai lạ hoắc lại say rượu về trong đêm thế này , cô thấy sợ vô cùng . Như hiểu ý cô , cô Tuyết trấn an:

- Đừng sợ . Cậu ta say thế này thì không làm gì được con đâu.

Thy Mai dạ nhỏ, rồi đi qua nhà xe . Cô lái xe ra đường rồi trở vào nhà giúp cô Tuyết dìu người thanh niên đi ra . Phải chặt vật lăm cả hai mới đặt được

anh ngồi vào trong.

Đi một đoạn , Thy Mai mới nhớ là mình không biết nhà anh ta . Thậm chí cái tên cũng không biết . Cô thắng xe bên đường , ngồi chờ người nghĩ ngợi . Không hiểu sao cô có thể đăng trí đến mức quên cả chuyện quan trọng như vậy . Bây giờ biết làm sao đây . Thật dở khóc dở cười với anh ta.

Cô lắc lắc tay anh ta:

- Anh ơi , dậy đi . Nhà anh ở đâu vậy ?

Anh ta vẫn nằm ngoẹo đầu trong góc xe , ngủ say sưa . Bị kéo tay thật mạnh mà anh ta cũng không hay biết . Thy Mai cắn môi , phát khóc lên vì tức . Cô nhéo anh ta một cái . Không ép phê tí nào . Con người say rượu vẫn chìm trong hơi men quên trời quên đất . Quên cả việc đã làm phiền một cô gái không hề quen biết.

Thy Mai nhìn anh ta một cách bất lực . Tức quá chịu không nổi , cô ngắt tay anh một cái thật đau nữa . Vậy mà anh ta chỉ khẽ nhúc nhích một chút rồi thôi . Thật quá lắm.

Không còn cách nào hơn , Thy Mai thò tay vào túi anh ta tìm chiếc bóp . Hộp danh thiếp rơi ra . Thy Mai mở hộp lẩm nhẩm đọc . Anh ta tên Huỳnh Nhiên , giám đốc một công ty thương mại tổng hợp . Cô quay lại nhìn anh ngao ngán . Một giám đốc mà lại bê bối thế này sao ? Nhìn dáng bên ngoài , cô nghĩ anh ta là một gã bụi đời thì đúng hơn.

Cô mở bóp tìm giấy tờ , rất may là sổ nhà anh ta có trong chứng minh . Cô cất mọi thứ trả lại túi áo , rồi bật công tắc cho xe lướt đi.

Thy Mai dừng xe trước một ngôi nhà khá lớn rất đẹp , cô nhắm lại địa chỉ rồi bước tới bấm chuông . Vài phút sau , mọi người trong nhà túa ra . Thy Mai nói với người phụ nữ lớn tuổi mà cô đoán là mẹ anh ta:

- Thưa bác , anh ấy đến quán rượu của con từ chiều đến giờ . Anh say quá nên bà chủ bảo con đưa về.

Người phụ nữ chưa kịp trả lời thì một cô gái đã lanh chanh:

- Con biết ngay là anh đi uống rượu mà . Vậy mà mẹ cứ lo cuống lên.

Một thanh niên bước tới mở cửa xe , dìu Huỳnh Nhiên vào nhà . Anh ta nói
lè nhè gì đó trong cổ họng . Thy Mai nhìn điệu bộ khắp khểnh của anh ta .
Cô khẽ rùng mình . Rồi quay qua người phụ nữ.

- Thừa bác con về.

- Khoan . Cháu khoan về.

Thy Mai đứng lại , hơi ngạc nhiên . Cô nghĩ bà ta sẽ cảm ơn cô . Nhưng
không , bà ta nhìn cô hơi lâu , rồi dịu dàng:

- Cháu quen với nó bao lâu rồi ?

Thy Mai mở lớn mắt:

- Dạ, cháu đâu có quen với anh . Tại thấy anh say quá nên bà chủ bảo con
đưa anh về đây.

Người phụ nữ có vẻ thất vọng , bà mỉm cười:

- Vậy thì cảm ơn cháu quá . Thế nó có hay đến chỗ của cháu không ?

Cô nói thành thật:

- Con thấy anh đến quán mấy hôm nay . Nhưng tối nay thì ở mãi không chịu
về . Cho nên...

- Bác biết rồi , cảm ơn cháu nghe . Con gái đi một mình với người say như
vậy , cháu có sợ không.

Thy Mai nhìn xuống đất , nói khẽ:

- Con sợ lắm , nhưng bà chủ bảo thì không thể cãi.

- Vậy à ? Vậy con làm gì ở quán đó vậy ?

- Dạ, con làm thu ngân.

- Cháu tên gì vậy ?

- Dạ, Thy Mai ạ.

- Mai này , nếu mai một nói đến quán , cháu chịu khó đừng để nó uống

nhiều giùm bác nhé . Cháu đừng bán , được không ?

- Dạ được.

Thấy không còn gì để nói . Thy Mai chào bà rồi đi ra đường . Cô có cảm tưởng ánh mắt quan sát của bà vẫn bám theo cô . Không hiểu bà nhìn gì. Hôm sau cô từ trường đến quán hơi muộn . Đi ngang qua góc phòng , cô đã thấy Huỳnh Nhiên ngồi ở đó , anh ta còn tỉnh táo và điệu bộ tươm tất hơn hôm qua . Anh ta làm li uống mà mắt vẫn không ngừng nhìn về phía quầy . Cái nhìn làm Thy Mai lúng túng đi chỗ khác , cô tránh để ánh mắt không hướng về bàn của anh ta.

Hôm nay Huỳnh Nhiên uống rất ít . Đến tối rồi mà anh vẫn còn tỉnh táo . Không phải pha rượu cho anh , Thy Mai nhẹ bồng cả người . Cô sợ vai trò làm tài xế như hôm qua lắm rồi.

Lúc vắng khách , Huỳnh Nhiên đứng lên đi về phía quầy . Anh ta ngồi ở chiếc ghế trước quầy . Nhìn Thy Mai dăm dăm đến nỗi cô tự nhiên giơ tay lên sờ mặt mình . Huỳnh Nhiên nói rất tỉnh táo:

- Xin lỗi . Có phải hôm qua cô đã đưa tôi về không ?

- Vâng.

- Hôm nay tôi đến để cảm ơn cô

- Dạ, không có chi.

Cô nói thêm:

- Chỉ cần anh đừng say như hôm qua là đủ . Còn thì không cần phải cảm ơn gì cả.

Huỳnh Nhiên cười khẽ:

- Cần lắm chứ . Cô tốt với tôi như vậy mà.

Khuôn mặt anh ta đột ngột thay đổi . Một bên mắt nheo lại láu lỉnh , tinh quái:

- Này , sao cô dám đi một mình với tôi lúc khuya vậy ? Mà tôi lại say nữa ?

Cô không sợ tôi sao ?

Thy Mai trầm tĩnh nhìn vào mắt anh:

- Lúc đầu tôi sợ ghê lắm , nhưng sau đó tôi biết anh không có khả năng làm hại ai trong tình trạng say khướt như vậy.

- Cho nên, để trả thù , cô đã như thế này với tôi phải không ?

Vừa nói Huỳnh Nhiên vừa kéo tay áo lên . Trên tay anh in rõ năm dấu "lưỡi liềm" còn trầy xước . Anh nhìn Thy Mai như hỏi tội . Cô cũng tròn mắt nhìn mấy dấu tay của mình . Cô nhớ hôm qua , cô cầu vào anh rất nhẹ mà.

Thy Mai buột miệng:

- Sao bị trầy dữ vậy ? Tôi chỉ nhéo chút xíu thôi mà.

Huỳnh Nhiên nghiêng nghiêng đầu nhìn cô nháy mắt một cái:

- Nhìn dáng điệu hiền như masoeur , ai ngờ tính nết lại dữ quá.

- Vậy tối nay anh đến để hỏi tội tôi đó hả?

- Không hề . Chỉ muốn biết xem lương tâm cô có bị cắn rứt không ?

- Không hề.

- Tại sao ?

- Tại anh có lỗi với tôi trước . Tôi thấy nhéo là hãy còn nhẹ lắm.

- Bộ con gái nào cũng thích sử dụng bộ móng của mình làm vũ khí hết sao ?

Thật là lợi hại đó Thy Mai.

- Tôi chỉ sử dụng đúng đối tượng thôi . Ai bảo anh làm khó tôi trước . Tôi qua thật là khổ sở đối với tôi . Hy vọng tối nay và mai một tôi sẽ không phải khốn đốn vì anh nữa.

- Nhất định tôi sẽ không gây ra chuyện gì cho cô nữa đâu . Nay rút cho tôi thêm ly nữa đi.

Thy Mai nhìn qua mấy chiếc ly ở bàn anh lúc này , lẩm nhẩm đếm , rồi quay lại

- Anh uống nhiều rồi đó . Hôm qua mẹ anh dặn nếu anh uống nhiều quá thì

đừng bán nữa . Tôi không dám cãi lời mẹ anh đâu.

Huỳnh Nhiên khoanh tay trên quầy , nhướn mắt nhìn cô , tia mắt lấp lánh sự tinh quái như lúc này . Rồi anh buông một nhận xét nửa đùa nửa thật:

- Chà , ngoan quá . Nếu có một đứa con như cô , chắc mẹ tôi hài lòng lắm.

Thấy Thy Mai làm thinh , anh nói tiếp như để khóa lấp:

- Cứ rót cho tôi đi , bảo đảm với cô là chỉ một ly này nữa thôi.

Thy Mai miễn cưỡng đồng ý . Cô đi về phía kệ lấy chiếc ly , vừa cầm chai whisky lên thì Huỳnh Nhiên đã nhắc:

- Đây nghe , cầm ăn gian đó.

Thy Mai nhìn anh ta một cái rồi rót rượu . Cô đẩy ly về phía anh:

- Ly cuối.

- Đồng ý . Ly cuối của tối nay . Tôi còn phải tỉnh táo để nói chuyện với cô nữa chứ . Để cô như hôm qua thì kỳ lắm.

Anh ngừng lại , quan sát cô một lát:

- Đây , cô nghĩ sao nếu tôi nói là tôi rất xấu hổ về chuyện hôm qua.

- Tôi chẳng nghĩ gì cả. À có , có mừng chứ . Anh xấu hổ như vậy có nghĩa là sẽ không có lần thứ hai.

Huỳnh Nhiên bật cười:

- Không ngờ cô sợ tôi đến vậy . Để một cô gái dễ thương như cô sợ mình , tôi thấy mất điểm quá.

"Tán tỉnh" - Thy Mai nghĩ thầm , nhưng vẫn thản nhiên như không . Cô đặt tay trên mặt quầy , những ngón tay đan vào nhau hờ hững . Cô nhìn ra ngoài không để ý ánh mắt quan sát của Huỳnh Nhiên . Anh ta vừa nhâm nháp rượu , vừa nhìn cô qua thành ly , rồi nói đột ngột:

- Cô có vẻ đẹp thánh thiện của đức mẹ Maria.

Thy Mai quay lại . Thấy cái nhìn của anh , cô nhìn lại một cách trong sáng:

- Cảm ơn anh đã khen tôi.

- Chỉ là cảm ơn thôi sao ?

Huỳnh Nhiên chợt nhiên phá ra cười:

- Cô không biết làm điều gì cả. Tôi đã từng khen nhiều cô gái , họ phản ứng hay lắm chứ không như cô . Sao cô không chớp mắt thẹn thùng , hay cười duyên dáng nguýt tôi một cái . Hoặc là mặt đỏ au lên mà tỏ vẻ mắc cỡ . Cô làm tôi mất cả hứng.

Thy Mai thản nhiên:

- Nếu anh muốn xem đóng kịch thì... xin lỗi , tôi không làm được.

Huỳnh Nhiên hơi nghiêng người tới trước:

- Cô đặc biệt lắm.

Thy Mai hỏi kháy:

- Thế tôi có cần phải chớp mắt thẹn thùng khi nghe câu này không ?

Huỳnh Nhiên cười lớn , có vẻ thú vị:

- Thôi khỏi . Cô cứ hồn nhiên như thế này là được rồi . Tôi sợ mấy cô gái màu mè lắm.

Thy Mai nhìn anh ta một cái rồi lấy quyển sổ bắt đầu làm việc , tay cô thoăn thoắt bấm trên máy tính . Được một lát , nhận ra này giờ Huỳnh Nhiên vẫn không ngừng quan sát mình , cô lên tiếng:

- Anh nhìn gì vậy , khuya rồi đó.

- Tối nay tôi sẽ đưa cô về.

- Cảm ơn anh . Tôi đâu có say.

Huỳnh Nhiên nghiêm chỉnh:

- Cô không nên về khuya một mình , như vậy không tốt đâu.

- Cảm ơn anh , tôi quen rồi.

- Cô đừng cảm ơn tôi hoài vậy , người cảm ơn lẽ ra phải là tôi mà . Ngày nào cô cũng thế này à ?

- Ý anh muốn hỏi gì ?

- Tôi muốn hỏi có phải ngày nào cô cũng ở đây đến khuya như thế này không ?

- Vâng , tối nào tôi cũng đến đây phụ cô tôi - Thy Mai trả lời , mắt vẫn dán vào những con số.

- Thế công việc chính của cô là gì ?

Thy Mai lại ngược nhìn Huỳnh Nhiên với ánh mắt nghi ngại , không biết anh ta có đang say hay không . Thấy vậy , Huỳnh Nhiên bật cười:

- Tôi không có say đâu , đừng nghi ngờ như vậy . Vậy ban ngày cô làm gì ?

- Tôi đi học.

- Cô học lớp mấy , 10 hay 11 ?

Thy Mai tròn xoe mắt:

- Anh nói gì vậy , tôi thế này mà còn học cấp III à ?

- Vậy hả?

Huỳnh Nhiên cười lớn xoay xoay cái cốc trong tay nhìn Thy Mai với ánh mắt trêu chọc . Nhận ra mình bị lừa cô khẽ dậm chân:

- Nếu anh nói chuyện kiểu đó , tôi sẽ không nói chuyện với anh đâu.

- Tôi nói thật đấy , trông cô giống một cô học sinh cấp III hơn là một sinh viên . Tôi cứ tưởng cô còn quàng cả khăn đỏ nữa kìa.

Huỳnh Nhiên lại tiếp tục cười . Thy Mai khẽ nguýt anh ta một cái , cô ghi nhanh dãy số cuối cùng vào sổ để ra về , tránh con người rắc rối này càng nhanh càng tốt . Khi anh ta không bị say thì lại quấy rầy cô theo cách khác , thật là phiền quá đi mất.

Thy Mai cầm lấy áo khoác rồi đi nhanh ra cửa , Huỳnh Nhiên này giờ vẫn đi phía sau chọt lên tiếng:

- Cô đi với tôi đi . Tôi sẽ đưa cô về mà.

- Anh đừng có lằng nhằng theo tôi như vậy , tôi không thích đâu - Thy Mai khẽ nhăn mặt.

- Tôi nói thật , tôi chỉ muốn đưa cô về nhà một cách để trả ơn.

Thy Mai ngẫm nghĩ , rồi lẳng lặng đến ngồi vào xe của Huỳnh Nhiên , đó là cách tốt nhất để tránh sự quấy rầy của anh ta . Huỳnh Nhiên cũng nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình rồi lái xe đi . Được một lát , lên tiếng:

- Tôi vẫn chưa biết nhà cô ở đâu.

Thy Mai nói địa chỉ nhà mình rồi tiếp tục nhìn ra đường , không biết Huỳnh Nhiên đang sửa lại tấm kính chiếu hậu để nhìn rõ cô hơn:

- Chắc là cô phiền tôi lắm.

- "Anh biết rồi đó ?" - Thy Mai vẫn im lặng.

- Tôi đưa cô về thế này có ai khó chịu không ?

- Có.

- Ai vậy , người yêu của cô hả?

"Lại một cách điều tra đây" - Thy Mai nhìn vào mắt Huỳnh Nhiên:

- Anh không nghĩ là tôi à ?

Huỳnh Nhiên bật cười , cho xe chạy chậm chậm rồi dừng trước nhà cô.

- Cảm ơn anh nghe.

Nói rồi Thy Mai tự mở cửa xe bước xuống đi nhanh vào nhà . Trước khi đóng cửa , cô nhận ra Huỳnh Nhiên vẫn đang đứng ở đầu xe . Anh gật đầu chào cô thật nghiêm chỉnh . Bất giác cô mỉm cười và đưa tay vẫy chào anh ta.

Mùa Lá Rơi

Chương 2

Thy Mai chống cằm nhìn vắn vơ mấy người khách đang ra vào quán . Đột nhiên cô chợt nghĩ tới Huỳnh Nhiên . Từ hôm đưa cô về đến nay , đã lâu không thấy anh ta đến nữa . Thy Mai cũng không để ý lắm , nhưng hôm nay có một người khách rất giống anh ta vừa bước vào quán . Người khách này lại có vẻ sôi nổi ồn ào chứ không trầm lặng như Huỳnh Nhiên.

- Xin chào , đã lâu không gặp , cô chưa quên tôi chứ ?

Thy Mai vẫn chống cằm , mắt tròn xoe nhìn Huỳnh Nhiên , bất giác đưa mắt nhìn về phía ông khách nọ xem anh ta có còn ngồi ở đó không ? Cô ngạc nhiên vì sự trùng hợp giữa ý nghĩ và thực tế hơn là sự gặp lại Huỳnh Nhiên . Sự xuất hiện đột ngột của anh ta làm cô bất ngờ đến nỗi không biết phải làm gì.

Huỳnh Nhiên hơi chồm người qua quầy:

- Cô làm sao vậy , ngạc nhiên lắm à ?

Thy Mai lắc đầu không trả lời . Chẳng lẽ nói với anh ta rằng mình vừa nghĩ đến anh ta ?

- Hôm nay anh đến đây uống nữa hả? Quán sắp đóng cửa rồi đó.

Huỳnh Nhiên ngừng lại một chút rồi nói:

- Tôi muốn bàn với cô một việc.

- Bàn công việc ? Với tôi ? Sao kỳ vậy ?

Huỳnh Nhiên nói với vẻ trấn an:

- Đúng hơn là tôi có một đề nghị với cô.

Vẻ hốt hoảng hiện rõ trên khuôn mặt của Thy Mai . Cô liếc vội những nữ tiếp viên đang phục vụ rồi mím môi ngồi im , cố kìm nén cơn sóng giận dữ đang dâng lên trong lòng . Vậy ra anh ta đánh giá cô thấp đến vậy sao ?

Thy Mai không nói nữa , cô ngồi im . Anh ta dường như không hiểu . Vẫn đứng nhìn cô với vẻ vô tội của kẻ không biết mình vừa nói gì . Thật không có gì ngạc nhiên khi khuôn mặt đẹp trai ấy lại có cái đầu chứa những tư tưởng đen ngòm . Cô không thấy lạ về việc đó , báo chí đã viết đầy chuyện đó rồi mà . Cô chỉ ngạc nhiên rằng tại sao mình cũng rơi vào trường hợp như thế này.

Huỳnh Nhiên lặp lại:

- Cô thấy thế nào , sau giờ đóng cửa cô có thể dành cho tôi vài phút được không ?

- Anh... - Thy Mai định hét lên nhưng chợt nhớ ra , cô vội kìm lại . Đối với những loại người như vậy thì cần phải giữ bình tĩnh mới được . Thy Mai lạnh lùng - Xin lỗi , tôi không rảnh.

- Tôi không làm mất thời gian của cô đâu , chỉ ít phút thôi.

Thật là lì lợm , Thy Mai mím môi:

- Tôi không đồng ý.

Khuôn mặt Huỳnh Nhiên lộ vẻ thất vọng , anh nói như tâm sự:

- Cô biết không , tôi đã suy nghĩ rất kỹ trước khi chọn cô . Không ngờ cô lại từ chối . Cô làm tôi thất vọng quá.

- Đó là việc của anh . Xin lỗi , nếu không uống thì phiền anh tránh qua giùm. Huỳnh Nhiên né sang góc bên , lẳng lẳng chăm điều thuốc rồi thông thả nhìn Thy Mai pha rượu . Cô cũng giả vờ như không nhìn thấy anh ta vẫn còn đứng đó . Mải loay hoay với công việc , được một lát , cô quên bằng chuyện vừa rồi . Đến giờ đóng cửa , cô kết toán sổ sách rồi nhanh chóng ra về .

Ngang qua cửa , tiếng Huỳnh Nhiên làm cô giật mình.

- Thy Mai , chờ tôi với.

Thy Mai quay phắt lại:

- Tôi đã trả lời anh rồi mà , sao anh cứ làm phiền tôi hoài vậy.

- Mai này , thật tình tôi rất muốn mời cô , tôi đã chờ cô mấy tiếng đồng hồ rồi . Cô không thấy đó là thiện chí của tôi sao ?

- Đó là việc của anh , tôi không biết.

Huỳnh Nhiên bước vội tới chắn trước mặt Thy Mai:

- Cô nghe tôi nói đã , thật ra công việc rất nhẹ nhàng . Cô không tốn nhiều thời gian đâu.

Thy Mai hơi lùi lại , cổ trần áp sự sợ hãi:

- Anh làm gì vậy , nếu anh không tránh ra , tôi sẽ gọi công an đó.

- Chỉ vài phút thôi mà , Thy Mai - Huỳnh Nhiên vẫn nài nỉ.

Tức muốn khóc , Thy Mai hét lên:

- Anh thật là quá đáng , tôi đã làm gì mà anh lại đáng giá tôi thấp đến vậy chứ ?

Huỳnh Nhiên nhìn sững vào Thy Mai khi thấy những giọt nước mắt lăn xuống trên má cô . Anh có vẻ bất ngờ:

- Cô làm sao vậy , Thy Mai . Tôi... có lẽ cô hiểu lầm tôi rồi , tôi định nói là...

- Tôi không hiểu lầm gì cả. Thì ra anh cũng không có gì thanh cao như những người đàn ông khác.

Thy Mai quay đi tránh Huỳnh Nhiên rồi tìm chiếc khăn trong giỏ, chợt nhớ ra cô đã bỏ quên ở nhà lúc chiều . Thấy cô loay hoay tìm kiếm , Huỳnh Nhiên rụt rè bước tới đưa khăn của anh cho cô , vẻ bối rối làm anh hơi mất tự tin:

- Tôi nghĩ là chúng ta đã hiểu lầm nhau rồi , tôi không có ý định đó đâu , tôi

chỉ muốn mời cô nhận lời quảng cáo cho sản phẩm mới cho công ty chúng tôi.

- Cái gì ? - Thy Mai đứng lặng vì bất ngờ , cô không dám quay lại nhìn Huỳnh Nhiên , cũng không biết phải nói gì cho đỡ ngượng . Thì ra... sao cô lại hấp tấp đến vậy để bây giờ bị què thế này.

- Thy Mai , cô có thể giúp chúng tôi được không ?

-...

- Hay là cô không đồng ý ?

- Tôi chưa bao giờ làm công việc đó cả.

Thy Mai không hay sau lưng mình , Huỳnh Nhiên đang thở ra nhẹ nhẹ như đã trút được gánh nặng . Có lẽ anh cũng không ngờ gặp phải tình huống như thế này nên đã không chuẩn bị trước.

- Không sao đâu , chỉ cần cô đồng ý là được rồi . Những việc còn lại không khó lắm đâu.

- Nhưng tôi...

Sự phấn khởi đã làm Huỳnh Nhiên quên mất mình là ai , anh cũng quên mất luôn tình huống vừa rồi . Anh bước tới nắm lấy tay Thy Mai , siết thật mạnh , thậm chí lắc đầu:

- Cảm ơn cô rất nhiều . Thật là may cho tôi.

Thy Mai rút vội tay lại , nhìn Huỳnh Nhiên đề phòng . Anh ta có vẻ lo ngại quá . Thật hay giả vờ vậy ?

- Anh làm gì vậy ? Bây giờ tôi về được chưa ?

- Xin lỗi cô , tôi quên mất . Hay là cô để xe lại đây , tôi sẽ đưa cô về.

Thy Mai gạt đầu đồng ý rồi thông thả bước lên lề đứng chờ . Quay phim quảng cáo , nghe lạ quá nhỉ! Từ trước đến giờ đối với cô , công việc đó khá xa vời và có lẽ không bao giờ liên quan đến mình . Vậy mà bây giờ... không biết những cô người mẫu ngày đầu mới vào nghề có tâm trạng như thế nào nhỉ, tự nhiên cô cũng thấy hồi hộp lạ.

Mãi suy nghĩ Thy Mai không hay mình đang thả bộ dọc trên đường . Đằng sau cô , Huỳnh Nhiên cũng cho xe chạy theo chậm chậm . Đi hết con đường , anh ta mới bấm kèn báo hiệu làm Thy Mai giật mình . Chờ Huỳnh Nhiên mở cửa , cô chui vào xe và mỉm cười như thanh minh:

- Sao anh không gọi . Tối nào tôi cũng đi bộ như vậy nên quên.

- Cô đi một mình buổi tối , không sợ à ?

- Tôi quen rồi . Tôi thích như vậy lắm , ban đêm thành phố yên tĩnh khác xa với ban ngày , ồn không chịu được.

Huỳnh Nhiên mỉm cười , đề nghị:

- Hay là tôi chở cô đi vài vòng nhé ? Cô không sợ tôi chứ ?

Thy Mai mỉm cười đồng ý , cô thừa biết anh ta có ý nhắc lại chuyện lúc nãy nhưng không nói gì . Dù sao cách xử sự tế nhị của anh cũng đã làm cô

không cảm thấy quê nhiều lắm.

- Cô không muốn biết về công việc sắp tới của mình sao , Thy Mai ?

Bị hỏi bất ngờ:

- Tôi chờ anh tự giới thiệu đó chứ.

Huỳnh Nhiên có vẻ thú vị trước cách ứng phó lạnh lẽo của Thy Mai . Anh bỗng đưa ra lời nhật xét mà có năm mơ cô cũng không ngờ nói dành cho mình.

- Tôi chưa bao giờ gặp một cô gái nào như cô cả, vừa đẹp dễ thương và rất thông minh . Cô đặc biệt lắm đó , Thy Mai.

- Cảm ơn lời khen . Thế tôi có phải chớp chớp mắt và cúi xuống cho có vẻ đang thẹn thùng không ?

- Cô nhớ dai quá nhỉ. Thật sự là tôi không hề tặng bốc cô đâu , tôi nói thật lòng đó.

Thy Mai quay mặt chỗ khác . Anh chàng này lạ thật , khi thì có vẻ rất tự tin bản lĩnh , khi cứ như thật thà đến là ngớ ngẩn . Có nhiều cái để khen lắm chứ , đâu phải cứ khen như vậy làm người khác vui lòng . Bộ con gái bây giờ không biết ngượng rồi hay sao vậy ?

Thy Mai vẫn tỏ vẻ tự nhiên như thể những lời vừa rồi không tác động đến mình . Huỳnh Nhiên tiếp tục "ngớ ngẩn":

- Cô mắc cỡ như vậy càng dễ thương đó Thy Mai . Cô không giống những cô gái khác.

- Tôi cũng thấy anh không giống ai cả.

- Vậy à , vậy ra tôi khác người lắm sao ?

- Anh biết rồi đó.

Ngang tượng Trần Hưng Đạo , Huỳnh Nhiên chợt hỏi:

- Cô có biết vì sao cụ lại chỉ tay xuống không ?

Thy Mai ngơ ngác:

- Anh nói ai vậy ?

- Cụ Trần Hưng Đạo đang đứng đấy , cô không để ý à ?

- Có chứ , sao vậy ?

- À, không có gì . Hồi còn đi học tụi tôi hay đổ nhau tại sao tượng này lại chỉ tay xuống.

- Sao vậy ? - Thy Mai tò mò.

- Cô không biết thật à, là vì ông cụ ngao ngán bảo "con cháu bây giờ sao ăn chơi quá".

Thy Mai vẫn chưa hiểu . Cô chờ Huỳnh Nhiên giải thích thêm , anh ta vẫn lặng im như không có ý định đó . Khá lâu , cô chợt hiểu ra và phì cười một mình đến suýt mắc nghẹn . Khuôn mặt Huỳnh Nhiên vẫn tỉnh bơ như không . Ra anh ta cũng có đầu óc khôi hài quá nhỉ.

Huỳnh Nhiên chợt dừng xe cạnh bờ sông rồi quay sang nhìn Thy Mai:

- Cô thấy chỗ này thế nào ?

Thy Mai đáp gọn:

- Rất thích . Những lúc rảnh rỗi tụi tôi cũng thường ra đây chơi lắm.

- "Tụi tôi" là mấy người , từ ba trở lên hay ít hơn ?

- Bây giờ tôi mới biết anh có cách nói chuyện thật là rắc rối đó anh Nhiên.

- Cô vẫn chưa trả lời tôi mà.

Huỳnh Nhiên vừa mở cửa xe cho Mai vừa nói , khuôn mặt anh có vẻ hơi nghiêm làm Thy Mai tự dưng hơi sợ và không dám nói đùa . Cô ngoan ngoãn trả lời:

- Nhóm tụi tôi là "tứ quái" đấy.

Giọng Huỳnh Nhiên có vẻ quan tâm:

- Vậy à , vậy có nghĩa là cô chưa có người yêu ?

Thy Mai nhìn anh:

- Anh hỏi để làm gì ?

Huỳnh Nhiên bỗng cúi xuống nhìn sâu vào mắt cô:

- Cô mà thuộc về một ai đó rồi thì sẽ có bao nhiêu người thất vọng , cô biết không ?

Thy Mai đứng im , ánh mắt và giọng nói êm nhẹ của Huỳnh Nhiên làm cô bỗng thấy chao đảo . Hơi bối rối vì là lần đầu tiên , không thể che giấu cảm xúc của mình . Thy Mai cụp mắt xuống . Rất tự nhiên , Huỳnh Nhiên đưa tay choàng qua vai cô và đi về phía bờ sông . Thy Mai mở lớn mắt , cô quay nhìn bàn tay đang đặt trên vai mình rồi ngược lên khuôn mặt anh ta . Không có dấu hiệu của sự sàm sỡ . Hình như Huỳnh Nhiên đã quên mất giới tính của mình rồi thì phải . Giọng anh trầm xuống như tâm sự:

- Cô biết không , lần đầu tiên gặp cô , tôi nghĩ là giữa cô và tôi sẽ có mối quan hệ rất đẹp . Cô có nghĩ vậy không ?

- Tôi không biết - Thy Mai trả lời máy móc . Cô vẫn còn loay hoay với ý nghĩ làm sao để thoát khỏi bàn tay thân thiện kia.

Đến bờ lan can , Huỳnh Nhiên lẳng lặng rút tay về để châm điếu thuốc rồi trầm ngâm nhìn mặt sông . Bỗng nhiên anh cúi xuống nhặt viên đá ném xuống dòng nước rồi vươn người làm động tác thư giãn , không thấy bên cạnh Thy Mai đang tròn mắt đứng nhìn . Cô đã quen với một phong cách điềm tĩnh và không có động tác thừa ở anh , vậy mà... Có lẽ cô đã khất khe quá chăng ?

Thy Mai hỏi nhỏ:

- Ở công ty anh có thường như vậy không ?

Huỳnh Nhiên không hỏi:

- Ý cô muốn hỏi gì ?

- Nghĩa là anh có thư giãn như kiểu vừa rồi không ?

- Tôi cũng không để ý nữa, nhưng chắc là không.

- Sao vậy ?

- Khi làm việc văn phòng , tác phong phải khác chứ . Ăn mặc nghiêm chỉnh thì không thể cho phép mình quá thoải mái được.

- Nhưng theo tôi lúc này anh cũng đâu có lỗi thôi.

Huỳnh Nhiên ngược lên nhướn mắt nhìn Thy Mai:

- Tất nhiên , nhưng đâu không phải là văn phòng.

Thy Mai cười nhẹ rồi nhìn ra mặt sông . Nhìn những bản đèn quảng cáo bên kia sông cứ nhấp nháy , đổi màu liên tục , cô chợt liên tưởng đến Huỳnh Nhiên . Lẽ dĩ nhiên ai cũng có thể có nhiều phong cách , nhưng kiểu như Huỳnh Nhiên thì cô chưa gặp bao giờ , giống như cách đổi màu của dãy đèn quảng cáo kia vậy.

Như để chứng minh thêm , Huỳnh Nhiên ngồi lên thành lan can , quay lưng về phía mặt sông rồi vừa đu đưa chân vừa hỏi:

- Cô có muốn ngồi như tôi không ?

- Không . Tôi không muốn bị rớt xuống dưới.

Huỳnh Nhiên hăng hái:

- Không sao đâu , tôi sẽ chỉ cách cho cô bảo đảm cô không bị té.

Tất nhiên rồi , mấy chú khi có bao giờ bị té đâu - Thy Mai nghĩ thầm.

- Cô cười gì vậy ?

- Anh muốn biết không ?

- Muốn chứ , cô nói đi.

Thy Mai im lặng , nếu nói thật những suy nghĩ của mình , không biết anh ta sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Cô rất tò mò muốn biết thái độ của anh ta khi nghe cô nhận xét nhưng Thy Mai không dám . Cô nhìn đồng hồ:

- Về đi anh Nhiên . Khuya rồi.

- Thì về.

Huỳnh Nhiên nhảy xuống đất , tuy rằng không cần làm thế anh cũng có thể đứng dậy nhẹ nhàng . Nhưng dù sao con người trẻ con kia vẫn còn lại một ít phong độ galant , anh đi chậm chạp chờ Thy Mai . Ngang qua cảnh cây lòa xòa , Huỳnh Nhiên giơ tay hái một bông hoa ngang tầm với.

- Tặng cô nè . Hoa này thơm lắm đó.

- Cám ơn anh nghe . Sao anh biết nó thơm ?

- Hồi nhỏ tôi hay hái nói đùa trên bàn học lắm.

- Vậy hả , anh lạ thật.

Huỳnh Nhiên vẫn vô tư vừa đi vừa huýt sáo , vô tư đến nỗi không để ý đến lời nhận xét lạ lùng của Thy Mai dành cho mình . Nếu anh ta quan tâm , Thy Mai không biết mình có dám nói ra không nữa . Sao mà anh lại trẻ con đến vậy không biết.

Giờ giải lao , Thy Mai đứng trên hành lang đọc thông báo , chợt một giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên đằng sau.

- Xin lỗi , có phải bạn là Thy Mai không ?

Thy Mai quay lại và e dè gật đầu . Cô gái chìa ra một bức thư:

- Bạn có thư . Có người nhờ tôi đưa cho bạn.

Thy Mai cầm lấy , vừa kịp cảm ơn thì cô gái cũng vừa quay đi . Cô cảm phong bì , thắc mắc không biết ai gửi cho mình , nhìn hàng chữ thì lạ hoắc . Cảm giác hơi hoang mang bỗng biến thành sự sợ hãi đến muốn đứng tim khi mắt cô dừng lại ở hàng chữ trên góc trái . Hội nhà báo Việt Nam - Báo Công An.

Thy Mai chạy vội vào lớp tìm con dao rọc giấy rồi hấp tấp cắt thư . Cô lôi ra một tờ giấy khổ lớn , chuyên dùng trong cơ quan , với đầy đủ hình thức của giấy tờ công văn , lại chỉ vọn vẹn mấy chữ:

"Gửi Mai,

Chúng tôi đã lên lịch làm việc xong , thứ năm tuần này sẽ bắt đầu thực hiện . Hy vọng cô thu xếp công việc để không bị ảnh hưởng đến việc học của mình"

Chữ ký thật cầu kỳ bay bướm , Thy Mai không đoán được của ai , nhưng cô cũng thờ phào nhè nhỡm . Hóa ra không dính dáng gì tới công an . Không hiểu tại sao cô lại sợ đến mất hồn khi tưởng có gì dính lứu tới công an . Mà như vậy là sao nhỉ , nội dung lá thư không liên quan gì đến cô cả , ngoài cái tên.

Suốt buổi học còn lại , Thy Mai không thể tập trung được , cứ hoang mang nghĩ ngợi rồi suy đoán lung tung , nhưng không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình . Đến khi hết giờ , cô vội xếp tập ra về và quyết tâm không để bị chi phối nữa . Mặc kệ , nếu có ai đó muốn hù dọa thì... Ồ , dù sao bây giờ cô cũng đã không còn sợ nữa . Còn nếu có nhầm lẫn thì cũng không sao , đó không phải là ý muốn của cô . Và lại , nội dung cũng không có gì quan trọng.

Buổi tối , lúc Thy Mai đang khá bận rộn thì Huỳnh Nhiên đến . Dường như theo thói quen , anh đến khá trễ và đi thẳng tới quầy nhìn cô một cách vui vẻ.

- Chào cô , hôm nay cô có gì lạ không ?

- Vẫn bình thường như mọi ngày thôi.

Huỳnh Nhiên cau trán lại:

- Vậy à , vậy là không có ai gửi gì cho cô sao ?

- Trời ơi , vậy ra là anh , vậy mà tôi không nghĩ ra.

Thy Mai kêu lên khi chợt nhớ đến bức thư ở trường lúc sáng . Cô nhìn sững Huỳnh Nhiên . Không biết có nên giận anh hay không ?

- Nghĩa là cô đã nhận được rồi chứ gì ? Cô không sợ chứ ?

Giọng anh hơi nhanh như nôn nóng muốn biết thái độ của Thy Mai , nhìn trẻ con không chịu được . Bất giác cô lườm anh một cái:

- Anh thật là trẻ con đó anh Nhiên.

- Nhưng cô có sợ không ? - Huỳnh Nhiên gắng hỏi , đôi mắt sáng lên háo hức như đứa trẻ đang muốn được nghe kể chuyện cổ tích . Thy Mai phì cười , đúng là không thể giận một người như thế được.

- Sao không , mới đầu tôi cũng sợ hết hồn đó chứ.

Như chỉ chờ có vậy , lời thú nhận của cô làm anh ta có vẻ khoái chí:

- Tôi biết ngay mà , tôi muốn thử xem tinh thần cô vững tới đâu . Thế nào , trò này hay đó chứ?

Thy Mai nói mát:

- Thì hay , nhưng nếu là người lớn thì không ai nghĩ ra đâu . Anh hay thật.

- Sao . Cô muốn ám chỉ gì vậy ?

Thy Mai không trả lời . Thật cũng không biết anh ta là người như thế nào nữa , sao lại mâu thuẫn đến vậy , khi thì trầm ngâm điềm tĩnh , khi thì như con nít , loì chơi không thể tưởng.

Cô pha ly rượu rồi đưa cho anh , Huỳnh Nhiên cầm lấy rồi chột giữ luôn tay

Thy Mai , gắng hỏi:

- Cô trả lời đi chứ . Sao cười hoài vậy ?

Thy Mai rút vội tay về:

- Anh này lạ ghê . Anh muốn làm tôi sợ thì tôi đã sợ rồi đó.

- Không phải . Ý tôi muốn biết tại sao cô nói hay , "hay" là sao ? - Huỳnh Nhiên gần như đứng tựa hẳn người lên mặt quầy và đổi chân liên tục , cử chỉ lộ vẻ nôn nóng.

Thy Mai đánh trống lảng:

- Tôi đang làm phiếu tính tiền , anh hỏi hoài như vậy làm sao tôi tập trung được.

- Thôi được , tôi sẽ chờ cô một lát vậy.

Huỳnh Nhiên cầm ly rượu của mình rời khỏi quầy sau khi không quên nháy mắt với cô . Khi ngồi một mình , vẻ lảng xảng không còn nữa , Huỳnh Nhiên trầm ngâm ngồi nhìn bức ảnh trên tường với phong cách điềm tĩnh vốn có làm Thy Mai nghi ngờ , quan sát anh một lúc khá lâu mới thôi.

Khi quán sắp đến giờ đóng cửa , anh lẳng lặng đến trước mặt Thy Mai:

- Cô cần tôi giúp không ? Tôi biết cách làm sổ sách đó.

- Vậy thì xin mời.

Thy Mai đưa cuốn sổ cho anh rồi quay sang dọn dẹp xung quanh , chưa kịp làm xong thì Huỳnh Nhiên đã lên tiếng:

- Xong rồi , cô kiểm tra lại xem.

Cô quay lại , ngạc nhiên:

- Thật không , bộ trong công ty anh làm kế toán hả?

- Không, tôi làm lãnh đạo - Huỳnh Nhiên nửa đùa nửa thật.

Thy Mai lật lật cuốn sổ rồi nhìn anh thán phục:

- Cảm ơn nhiều nghe , không có anh chắc hôm nay tôi về khuya lắm.
- Vậy cô không nhớ đã hứa với tôi điều gì sao ? Ngày mai là thứ năm rồi.
- Tôi biết rồi , vậy tôi sẽ đến công ty của anh hả, ở đâu ?
- Ngày mai tôi sẽ đến đón cô , lúc 7:45.
- Tôi có cần ăn mặc khác đi không , hay trang điểm một chút ?

Huỳnh Nhiên mỉm cười:

- Không cần đâu , trông cô như thế này cũng đã rất ăn ảnh rồi - Anh đưa mắt nhìn lướt qua Thy Mai một cách ngưỡng mộ như để chứng minh thêm lời mình vừa nói . Xong lại nheo mắt chòm người qua quây:

- Đã có ai nói với cô rằng cô rất đẹp chưa , Thy Mai ?

Thy Mai cũng không vừa , cô giấu sự bối rối của mình bằng cách hỏi đầy tự tin:

- Có phải anh định nói là anh đang khen tôi không đấy . Điều đó tôi biết lâu rồi.

Huỳnh Nhiên gật gù:

- Cô bản lĩnh lắm . Được rồi , để xem...

Anh bỏ lửng câu nói , vòng ra sau quây giúp Thy Mai dọn dẹp rồi đưa cô về nhà . Trên đường đi , Huỳnh Nhiên rất nghiêm nghị , vẻ mặt anh kín bưng xa cách . Dường như anh đang chứng minh với cô rằng anh là người của công việc , nhưng chỉ có công việc mà thôi.

Nếu như ai có muốn chế tạo một người máy với đầy đủ tính cách thất thường của một con người , có lẽ Thy Mai sẽ giới thiệu Huỳnh Nhiên với anh ta , bởi anh là người tập trung mâu thuẫn điển hình nhất . Thy Mai nghĩ thầm khi liếc nhìn sang Huỳnh Nhiên . Anh đang chăm chú lái xe như thể trên đời này đó là việc quan trọng nhất.

Mùa Lá Rơi

Chương 3

Hôm sau , Huỳnh Nhiên đến nhà cô vừa lúc đồng hồ chỉ ngay con số 7:45 . Cũng may cô đã chuẩn bị xong nên không để anh phải chờ . Bước vào xe , cô thay lời chào bằng câu nhận xét:

- Anh đúng giờ ghê . Tôi cứ tưởng phải hơn 8 giờ anh mới đến.

Huỳnh Nhiên nghiêm nghị:

- Tôi không bao giờ cho phép mình trễ giờ . Cô ăn sáng rồi đó chứ ?

Thấy Thy Mai gật đầu , anh nói tiếp:

- Vậy thì tốt , nếu không tôi sợ là cô không còn thời gian cho nó nữa.

Thy Mai e dè ngược nhìn Huỳnh Nhiên , có phải công việc cần phải quan trọng thế không ? Cô khoanh tay ngồi im , cô giấu sự hồi hộp của mình.

Đến công ty , Huỳnh Nhiên cho xe chạy thẳng xuống tầng hầm . Thy Mai có vẻ ngơ ngác nhìn bãi xe rộng mênh mông , không ngờ công ty Huỳnh Nhiên lại qui mô đến vậy . Anh mở cửa xe rồi nhìn cô mỉm cười như khuyến khích:

- Trông cô có vẻ hồi hộp nhỉ. Thật ra không có gì đáng sợ đâu , người ta sẽ hướng dẫn cho cô , đừng lo . Mình đi đi.

Anh đưa tay choàng qua vai cô một cách thân mật . Đến thang máy , nhìn Huỳnh Nhiên bấm số lầu chín , Thy Mai tò mò hỏi:

- Công ty anh sao lớn thế vậy , tòa nhà này bao nhiêu tầng ?

- Mười hai . Ở đây có nhiều công ty thuê để mở văn phòng lắm chứ không phải chỉ có một.

- Vậy hả, trong công ty anh làm gì , anh Nhiên ?

Huỳnh Nhiên mỉm cười:

- Thì tôi đã nói rồi , tôi làm lãnh đạo.

- Hừ , vậy cũng trả lời . Anh không nói cũng biết như vậy rồi.

- Tại sao ?

- Tôi thấy nhiều người chào anh một cách tôn trọng nên tôi đoán.

- Vậy à ?

Huỳnh Nhiên trở lại vẻ trầm ngâm cố hữu . Anh đưa cô vào một căn phòng không lớn lắm , nhưng lại ngổn ngang máy móc và đang ồn ào kinh khủng vì mọi người đang đùa giỡn . Thấy anh , tất cả đồng loạt đứng dậy hỏi lao xao:

- Xin chào giám đốc.

- Chào anh Nhiên . Anh đúng giờ quá.

- Chào anh.

-...

Huỳnh Nhiên bước đến bàn:

- Xin chào mọi người . Tất cả đã có mặt đầy đủ chưa ?
- Dạ đủ hết rồi ạ - Một cô gái có khuôn mặt khá xinh với mái tóc thắt bím lên tiếng . Cô bước đến cầm tay Thy Mai với vẻ thân thiện.
- Có phải đây là người mà giám đốc đã nói với chúng tôi không ạ?

Huỳnh Nhiên gật đầu:

- Vâng . Tôi xin giới thiệu với các bạn - Anh đưa tay về phía Thy Mai - Đây là Thy Mai cô sẽ cùng làm việc với chúng ta ngày hôm nay . Còn đây là...

Cô gái nọ vội cắt lời Huỳnh Nhiên:

- Giám đốc không cần giới thiệu chúng tôi , chị Mai không nhớ nổi đâu , để từ từ rồi sẽ làm quen , phải không chị . Chị ngồi vào đây đi , lát nữa em sẽ hóa trang cho . Chị đẹp ghê , đúng là anh Nhiên không nói ngoa.

Cô gái nói một hơi bằng một giọng hơi nhanh . Hình như cô là nữ duy nhất trong phòng nên có vẻ rất được cưng chiều . Cô quay sang một người khác đứng tuổi có đuôi tóc dài như con gái:

- Chú Thuyên , đưa giùm cháu cuốn kịch bản đi.

Người đàn ông tên Thuyên lẳng lặng đưa cho cô gái xấp giấy trên tay trong khi vẫn không ngừng quan sát Thy Mai . Cô nghĩ chắc ông ta là đạo diễn và đang nhìn cô bằng ánh mắt nghề nghiệp nên càng lúng túng hơn.

- Đây này , chị đọc kịch bản trước đi . Mà khoan , để em tự giới thiệu nha . Em là Uyên , Thái Uyên , còn chú Thuyên là đạo diễn , đây là anh Phong , quay phim . Hai người kia là chuyên viên ánh sáng , tên Hiên và Tài , anh đang đứng chỗ cửa sổ...

Anh chàng tên Phong bỗng phì cười , giả vờ bước đến đứng sau lưng Thái Uyên để nhìn Thy Mai dễ hơn:

- Thôi đừng giới thiệu nữa Uyên , nghe em nói anh còn thấy rối hướng gì cô ấy , phải không Thy Mai ?

Thy Mai chỉ mỉm cười . Ai cũng vui vẻ thế này nhưng sao cô vẫn thấy sợ sợ thế nào . Cô đưa mắt tìm kiếm , Huỳnh Nhiên biến đâu mất rồi nhỉ?

Thấy Thy Mai nhìn nhìn , Thái Uyên tinh ý vội nói:

- Chị tìm anh Nhiên hả , anh đang ở trong kia kìa - Cô đưa tay chỉ về phía sau rồi nói tiếp - Anh Nhiên bận lắm , hôm nay anh ở đây vậy là nhiều đó. Vừa lúc đó Huỳnh Nhiên xuất hiện ở cửa , theo sau là vài ba người nữa . Họ có vẻ vội , anh bước về phía Thy Mai đang ngồi:

- Cô ở đây nhé , Thái Uyên sẽ hướng dẫn cho cô . Đừng lo , lát nữa tôi sẽ quay lại . Chú Thuyên , bắt đầu được rồi đó.

Thy Mai nhìn theo Huỳnh Nhiên , ở công ty anh có vẻ bận rộn và uy quyền , mệnh lệnh của anh được mọi người thực hiện một cách nghiêm túc . Đúng rồi , anh ta là giám đốc mà , vậy sao có lúc loai loai như con nít vậy nhỉ?

Khá lâu sau Thy Mai bắt đầu làm quen với công việc và không còn cảm giác

hội hộp nữa . Cô diễn xuất thật tự nhiên đến nỗi ông đạo diễn Thuyên cứ hết lời khen làm cô phát ngượng . Cô không quen phong cách khen chê thẳng thừng của ông ấy . Nhưng nói là quyền của ông ta mà , cô làm sao cản cho được.

Huỳnh Nhiên bước vào phòng từ lúc nào . Khi Thy Mai xong cảnh quay , anh bước đến ngồi bên cô:

- Cô diễn hay ghê và lại rất tự nhiên . Nghe cô quảng cáo mà tôi còn muốn mua , hưởng hồ gì khách hàng.

Thy Mai mỉm cười , không giấu được cảm giác sung sướng:

- Thật không . Sao tôi thấy run quá.

Anh gạt đầu quả quyết:

- Thật chứ , quả là tôi không nhìn lầm . Đoạn phim này chắc chắn có kết quả rất tốt.

Thy Mai ngồi im , Huỳnh Nhiên làm cô hơi thất vọng. Vậy là anh chỉ khen cô với cái nhìn của một nhà kinh doanh chứ không phải vì khả năng của cô , cũng không phải vì tình cảm anh dành cho cô Thy Mai buông một câu:

- Anh cũng vậy , trên thương trường chắc thành công lắm.

Huỳnh Nhiên nhướn mắt:

- Tại sao ?

Vừa lúc đó , ông đạo diễn yêu cầu quay lại một cảnh , Thy Mai đứng dậy:

- Xin lỗi , ngồi một mình nha , giám đốc.

Huỳnh Nhiên lại nhướn mắt lên lần nữa , có vẻ ngạc nhiên khi nghe cách xưng hô của cô nhưng không nói gì . Anh bấm điện thoại gọi đi đâu đó rồi ngồi im nhìn Thy Mai . Tự nhiên cô đâm ra lúng túng và không diễn được nữa , phải quay tới quay lui vẫn chưa đạt yêu cầu . Chú Thuyên bắt đầu nhăn nhó , chợt Thái Uyên quay lại nhìn Huỳnh Nhiên:

- Hay tại có mặt giám đốc nên chị Mai không diễn được , đề nghị giám đốc ra ngoài đi.

Cách nói thẳng của cô dường như mọi người đã quen , Huỳnh Nhiên đứng dậy:

- Cũng sắp đến giờ nghỉ trưa rồi , hay là chúng ta ngưng lại đi anh Thuyên , chiều quay tiếp.

Ông đạo diễn gạt đầu , mọi người thu dọn đồ đạc rồi tản ra khỏi phòng .

Huỳnh Nhiên nhìn Thy Mai và Thái Uyên:

- Mời hai cô ăn trưa với tôi nhé.

Thái Uyên lắc đầu:

- Chị Mai đi một mình đi nha , hôm nay em có hẹn rồi.

Nhìn thái độ của mọi người , Thy Mai cảm thấy lời mời của Huỳnh Nhiên là một điều khác thường nhưng không còn cách nào khác hơn đành gạt đầu .

Vào căn tin , dường như ai cũng quay lại nhìn làm cô ngại ngại:

- Tôi đi với anh thế này có sao không ?
- Sao cô lại hỏi vậy ?
- Thái Uyên nói là anh bận lắm , tôi không muốn làm phiền anh.
- Cô nghĩ vậy à? Hay Thái Uyên đã nói gì với cô ?
- Anh có sợ người ta nói sau lưng mình không ?

Huỳnh Nhiên thẳng thắn:

- Tôi không quan trọng về việc người ta đã nói gì . Nhưng tôi có bổn phận phải biết người ta nói về mình như thế nào.
- Bằng cách nào , đặt máy nghe lén hả?
- Nếu đó là cách tốt nhất.

Huỳnh Nhiên có vẻ không muốn nói chuyện nữa bằng cách chăm chú với phần ăn của mình trong khi Thy Mai cứ vừa ăn vừa quay nhìn xung quanh .
Được một lúc , Huỳnh Nhiên chợt lên tiếng về đũa đũa:

- Thy Mai này , những lúc cô rảnh cô thường làm gì ?
- Tôi cũng không nhớ nữa , đâu phải lúc nào thời gian rảnh cũng giống nhau . Anh hỏi chi vậy ?
- Tuần sau mẹ tôi tổ chức một buổi tiệc , tôi muốn mời cô đến dự.
- Thôi . Không được đâu , mẹ anh có biết tôi là ai đâu - Thy Mai vội vàng từ chối.
- Mẹ tôi biết cô đấy . Cô không nhớ có lần cô đã đưa tôi về nhà sao ?
- Ủa , tôi quên mất , nhưng tôi không quen gặp người lạ.

Huỳnh Nhiên nói như ra lệnh:

- Phải tập làm quen đi chứ , cô đã lớn rồi mà.

Thy Mai bướng bỉnh:

- Thì đã sao . Anh có vẻ độc đoán quá nhỉ?
- Cô nói đúng , ở vị trí tôi thì cần phải vậy , tối thứ hai cô xin nghỉ một buổi đi , buổi chiều tôi sẽ đến đón cô lúc năm giờ.
- Nhưng tôi có nói là tôi sẽ đi đâu
- Cô không được từ chối . Nếu chỉ vì sợ gặp người lạ thì cô càng phải đi.

Thy Mai mở lớn mắt nhìn Huỳnh Nhiên , anh ta thật kỳ lạ, như vậy hóa ra anh ta ra lệnh cho cô rồi còn gì , cứ như là một nhà độc tài không bằng . Cô đẩy phần ăn của mình sang một bên rồi rút khăn tay lau mặt.

- Anh có biết nhân vật độc tài nào không ?
- Không , chi vậy ?

Thy Mai mỉm cười tinh quái:

- Anh không biết cũng được . Ít ai biết rõ mình là người thế nào lắm.

Huỳnh Nhiên cũng không kém:

- Tôi hiểu ý cô rồi , thế cô có bị nhân vật độc tài đó thu hút không ?
- Không hề , ngược lại thì có.

Huỳnh Nhiên gạt đầu ra vẻ thông cảm:

- Vậy à , tại sao các cô gái luôn nói ngược lại những suy nghĩ của mình không vậy , Thy Mai ?

- Anh đi mà hỏi họ ấy.

Thy Mai âm ỨC trả lời , không ngờ có người lại cao tay ấN hơn mình.

Rời căn tin , Huỳnh Nhiên đưa cô trở lại văn phòng lúc nấY rồi dừng lại ở cửa.

- Cô nghỉ trưa đi nhé , bây giờ tôi bận rồi , chiều nay không thể ủng hộ tinh thần cô được.

- Cám ơn anh , tôi tự lo được mà.

Thy Mai lách người qua cánh cửa , Huỳnh Nhiên đã mở sẵn . Cô khẽ gật đầu chào anh rồi xuống salon, lắng nghe tiếng cửa đóng và tiếng chân Huỳnh Nhiên đi xa dần . Cô không cảm thấy mệt mỏi như đã tưởng , thật ra công việc cũng nhẹ nhàng chứ có gì là ghê gớm lắm đâu , vậy mà làm cô lo lắng đủ thứ.

Sau đó băng đi mấy ngày không gặp Huỳnh Nhiên , việc anh bỗng xuất hiện ở nhà cô một cách bất ngờ làm Thy Mai ngạc nhiên.

- Anh đi đâu giờ này vậy , tôi đang chuẩn bị đi làm mà.

- Cô không nhớ đã hứa gì sao , hôm nay là thứ hai - Huỳnh Nhiên điềm tĩnh ngồi nhìn Thy Mai đang đứng tròn mắt nhìn anh.

- Thì sao , tôi có hứa gì với anh đâu.

- Thật à , cô mau quên quá nhỉ?

Thy Mai hơi hoang mang , cô nhìn nhìn Huỳnh Nhiên đang rất nghiêm chỉnh trong chiếc sơ mi trắng dài tay . Có lẽ anh vừa rời khỏi văn phòng . Thấy thái độ của cô , Huỳnh Nhiên đành nhắc:

- Hôm nay tôi đến đưa cô đến nhà tôi . Mẹ tôi muốn cám ơn cô vì việc đã đưa tôi về lần trước . Hy vọng là cô không để mẹ tôi bị thất vọng chứ?

Không ngờ Huỳnh Nhiên lại có cách rào đón khéo đến vậy , Thy Mai chưa tìm được cách nào để từ chối dù đã nhớ ra mình không hề nhận lời bao giờ . Cô đứng im phân vân , Huỳnh Nhiên nhướn mắt:

- Thế nào , tôi đang chờ cô chuẩn bị đấy . Cô gọi điện xin nghỉ hôm nay đi. Như cái máy , Thy Mai răm rắp làm theo lời Huỳnh Nhiên mặc dù thấy âm ỨC vô cùng . Khi ngồi vào xe , cô không quên liếc anh một cái:

- Anh đúng là nhà độc tài.

Huỳnh Nhiên nhún vai như thể không hề phủ nhận làm Thy Mai càng tức , cô xụ mặt xuống , ngồi im nhìn ra đường phố đang lướt qua . Huỳnh Nhiên quay sang cô nhìn rồi cười cười:

- Cô không định mang bộ mặt như vậy đến nhà tôi chứ ? Nói thật nha , không đẹp đâu.

- Hừ , không cần anh nhận xét.

- Đến giờ tôi mới thấy mình đã nhận xét đúng , thật ra cô vẫn còn là một cô

bé . Cô có khai thêm tuổi không vậy , Thy Mai ?

Anh phá ra cười một cách vui vẻ như rất thích thú về lời nói của mình . Thy Mai ngồi im không thèm trả lời dù rất muốn làm một cái gì đó cho đỡ tức . Nhưng những lời chọc tức của anh dù sao cũng giúp cô quên mất cảm giác hồi hộp cổ hủ mỗi khi đến một nơi không quen biết . Cô lơ mờ cảm thấy dường như đó là cách anh đang ngầm giúp cô lấy lại tự tin.

Xe vừa đến nhà , một cô bé chạy ào ra khỏi cửa rồi lảng xăng nắm tay Thy Mai khi cô vừa xuống xe:

- Chị là chị Mai phải không ? Em thấy chị trên phim quảng cáo rồi . Phim đẹp lắm , chị xem chưa ?

Thy Mai ra ý hỏi khi mắt nhìn sang Huỳnh Nhiên . Anh giải thích:

- Phim mới làm xong , anh Thuyên vừa đưa tôi xem lại . Vài ngày nữa chúng tôi sẽ tặng cô một cuốn.

Anh hướng dẫn cô vào phòng khách , Thy Mai thấy lúng túng khi có cảm giác mình khá nhỏ bé so với căn phòng rộng thênh thang . Cô nhận ra người phụ nữ đã gặp lần trước đang ngồi trên salon . Bà nhìn cô cười thân mật:

- Cháu ngồi đây đi Thy Mai . Đừng ngại nhé , không có khách khứa nào đâu , chỉ có người trong nhà thôi.

Vừa lúc đó , một thanh niên khá giống Huỳnh Nhiên bước vào , trên tay là ổ bánh bông kem khá lớn . Không biết là có khách lạ, anh ta oang oang từ ngoài cửa:

- Mẹ Oi , xem ổ bánh của mẹ có đẹp không , kiểu mới nhất đó.

Thy Mai đứng bật dậy , bối rối:

- Cháu vô ý quá , cháu không biết hôm nay là sinh nhật bác.

Mẹ Huỳnh Nhiên nắm tay cô:

- Đừng lo , bác dặn Huỳnh Nhiên không nói với cháu đó chứ . Cứ tự nhiên đi cháu

- Đúng đó chị Mai , sinh nhật mẹ em chưa bao giờ mời khách hết , chị là trường hợp đặc biệt nên mẹ em coi chị như người trong nhà vậy.

Bị mẹ nhìn một cái , cô bé biết mình lỡ lời nên vội im bật rồi khóa lấp bằng cách chạy vội đi:

- Để con vào xem ổ bánh nha mẹ.

Một lát sau khi ngồi quanh bàn ăn , mọi người hầu như ai cũng tập trung vào Thy Mai , như thể cô mới là nhân vật chính của buổi tiệc . Sự quan tâm quá nhiệt tình làm cô càng ngại và bối rối , mặt cứ đỏ bừng lên . Cô nhìn Huỳnh Nhiên cầu cứu nhưng anh chỉ mỉm cười khuyến khích:

- Đừng ngại , nhà tôi thích cô lắm , tự nhiên đi.

Cô bé út lạnh chanh xen vào:

- Đúng đó chị Mai , chị đẹp mà hiền hơn chị Diễm nhiều . Em kết chị hơn.

Ánh mắt đe dọa của bà Hương lập tức hướng về phía cô . Cô bé lấm lét ngồi

im . Khuôn mặt Huỳnh Nhiên cau lại , Thy Mai không thấy những cử chỉ đó , cô ngước lên cười với cô bé hỏi vì lịch sự.

- Chị Diễm là ai vậy em ?

Cô bé lúng túng ngồi im . Bà Hương vội đỡ lời:

- Diễm là con của người bạn làm ăn với bác , cũng trạc tuổi cháu vậy đó .

Kìa , sao nãy giờ cháu không ăn gì hết vậy . Nhiên rót thêm nước cho bạn đi con.

Huỳnh Nhiên nghiêng người qua bàn lấy thêm nước đá cho Thy Mai . Anh có vẻ lăm lì hơn lúc nãy và trở nên ít nói hơn . Nhưng Thy Mai không có thời giờ nhận ra điều đó , cô bận trả lời những câu hỏi của bà Hương . Bằng sự cảm nhận riêng , cô cảm thấy bà có vẻ thích phong cách của cô , thích thật sự chứ không phải thái độ lịch thiệp xã giao . Điều đó cô thấy nhẹ nhõm và có thiện cảm với bà hơn , yên tâm hơn . Đến nỗi cô không hề hối hận vì bị Huỳnh Nhiên "cưỡng... bức" tới một nơi xa lạ với mình.

Huỳnh Nhiên đưa cô về khi trời khá khuya . Anh im lặng lái xe , về mặt trầm ngâm suy nghĩ chuyện gì đó . Thy Mai nhìn anh , buột miệng:

- Này , sao anh không nói với tôi hôm nay là sinh nhật bác gái ?

- Cô không hỏi thì làm sao tôi trả lời.

Thy Mai cứng họng ngồi im . Nhưng cô vẫn ngoan cố:

- Lẽ ra bổn phận của anh là phải nói . Làm sao tôi biết mà hỏi chứ . Rõ ràng anh cố tình gây khó xử cho tôi.

Huỳnh Nhiên lăm lì nhìn cô rồi không nói gì . Lần đầu tiên cô thấy anh ta không đôi co với mình , chắc là anh ta đã biết lỗi của mình , thừa nhận dễ vậy sao ?

Xe dừng trước cửa , Huỳnh Nhiên mở cửa rồi khoanh tay đứng chờ . Anh bỗng cười với cô đe dọa:

- Cô đừng tưởng có thể kết tội đủ thứ khi tôi không trả lời nhé . Sự im lặng không có nghĩa là đồng ý đâu.

Thái độ bất thường của Huỳnh Nhiên làm Thy Mai hơi sợ . Theo phản xạ , cô lùi vội vào xe:

- Nhưng tôi có nói gì đâu.

- Cô tưởng tôi không hiểu cô nghĩ gì à ? Cô đang đắc ý vì cho rằng tôi đã không thể trả lời cô - Anh chợt mím môi cười gằn - Tất cả các cô gái đều thích đổ tội cho người khác . Cô cũng không nằm ngoài số đó đâu . Đẹp cái tính đó đi.

Thy Mai ngồi im trên xe không dám bước xuống . Cô không hiểu chuyện gì xảy ra với Huỳnh Nhiên mà bỗng nhiên anh trở nên hằn học với cô như vậy . Huỳnh Nhiên hơi khom người xuống để nhìn Thy Mai , giọng nói không lấy gì làm thân thiện:

- Cô không vào nhà à , định ngồi trong xe tới đến bao giờ ?

Thy Mai nhảy vội xuống đường , chưa kịp cảm ơn thì Huỳnh Nhiên đã vọt xe đi . Cô ngơ ngẩn đứng nhìn theo cho đến khi chiếc xe mất dạng , anh làm cô không hiểu gì hết . Cô vào nhà mà cảm thấy tức muốn khóc . Anh ta đối xử với cô như con rối vậy . Vui thì nồng nhiệt , buồn thì gay gắt , hằn học . Cô đáng bị như vậy lắm sao ?

Mùa Lá Rơi

Chương 4

Thy Mai đi lang thang trong trường tìm chỗ học . Cô chọn được một bàn trống trên góc khuất hành lang . Rồi bày tập vở ra bắt đầu ngồi nhìn xe cộ . Chiều nay cô lại thấy buồn . Đúng hơn là cảm giác trống vắng đến lạ lùng . Cô không hiểu tại sao đầu óc cứ lẩn quẩn với hình bóng Huỳnh Nhiên với một nỗi buồn đến khó giải thích . Dĩ nhiên là cô chưa hề khóc , nhưng nếu mà khóc được rồi sau đó quên đi như giấc mơ

Từ sau buổi tối có thái độ hắt hủi bất chợt ấy , Huỳnh Nhiên biến mất không một lần từ giã . Cô tự ái vì bị hắt hủi , tự ái vì bị bỏ rơi như món đồ chơi đã bị chán . Cô đã cố không nghĩ tới con người vô duyên đó . Nhưng càng muốn tránh thì lại càng nhớ . Thật vô duyên . Thy Mai lắc đầu , cố không nghĩ ngợi lan man nữa . Cô lôi tờ báo ra , cầm cúi đọc để đừng nhớ tới cái tên Huỳnh Nhiên.

Có tiếng chân rất nhẹ trên hành lang . Thy Mai cũng không tò mò xem đó là ai . một lát sau , tiếng chân đến gần cô , rồi một giọng nói trầm trầm của một tên con trai:

- Tôi có thể ngồi chung được không ?

Thy Mai cảm thấy giọng nói khá quen . Nhưng cũng không buồn ngược lên . Cô lẳng lặng gộp tập lại rồi ngồi nhích qua một bên . Gã con trai ngồi xuống bàn nhưng lại không bày tập ra . Hắn đang tay vào nhau , đặt trên bàn như thể đang ngồi trong bàn hội nghị . Áo sơ mi dài tay gài kín thật nghiêm túc

"Nghiêm chỉnh dữ" . Thy Mai nghĩ thầm , rồi tiếp tục đọc báo . Cô có cảm giác hắn đang nhìn mình . Làm quen kiểu đó không ép phê đâu . Cô rất ghét bị con trai tán tỉnh sỗ sàng như vậy.

Cô ngồi nhích ra đầu bàn . Chăm chú lật sang trang khác . Hắn chợt lên tiếng:

- Anh không nghĩ là em không nhận ra anh . Nhưng đúng là em đã không nhận ra

không phải hình như mà chắc chắn.

Đó là giọng của Huỳnh Nhiên , Thy Mai quay phắt lại sửng sốt:

- Vậy là anh này giờ , sao anh lại ở đây ?

- Còn em , tan học sao không về nhà ? Có phải định trốn anh không ?

Hừm , trốn anh ta ? Tưởng tượng phong phú nhỉ . Tự cao vừa vừa thôi chứ . Cô xếp tờ báo lại:

- Anh vô đây chi vậy ?

Huỳnh Nhiên cúi xuống nhìn cô , ánh mắt thật tình tứ:

- Anh đi tìm em.

Thy Mai ngược nhìn anh một cái . Dù đang rất không muốn , cô cũng phải thừa nhận , ánh mắt của anh ta làm tim cô nhói lên , và đập mạnh xúc động . Cô quay mặt chỗ khác lảng tránh . Huỳnh Nhiên nói tiếp:

- Mấy lần anh đến quán không gặp , hỏi ra mới biết em đã nghỉ làm . Có chuyện gì vậy ?

- Đâu có gì , tại bài vở nhiều quá tôi kham không nổi.

Huỳnh Nhiên gật đầu:

- Vậy thì được , anh chỉ sợ em đã xảy ra chuyện gì.

Thy Mai ngồi im , cử chỉ của anh ta có vẻ tự nhiên quá . Chắc là anh ta không nhớ mình đã như thế nào hôm sinh nhật mẹ anh . Còn cô thì không khi nào quên rồi . Cô chợt thấy giận lên . Bộ cô là con búp bê sao , để anh muốn điều khiển thế nào cũng được.

Cô nhìn anh một cái , đầy ác cảm . Huỳnh Nhiên hình như không hiểu.

- Em nhìn gì vậy ? Anh lạ lắm hả?

- Tôi không nghĩ là còn gặp lại anh.

- Sao vậy ? Hơn một tháng không gặp , em không nhớ anh thật sao ?

- Tại sao tôi phải nhớ anh ?

- Vì anh rất có thiện cảm với em , ít nhất em cũng phải rung động chứ.

Thy Mai lạnh lùng:

- Tôi không biết rung động là gì . Nhất là với một người coi tôi như trò đùa.

Huỳnh Nhiên nhíu mày:

- Cái gì là trò đùa , anh không hiểu.

- Không hiểu thì ngồi đó mà tự tìm hiểu . Tôi về đây.

Vừa nói cô vừa gom mấy quyển tập cho vào giỏ. Huỳnh Nhiên giữ tay cô lại , giọng như nài nỉ:

- Anh đã làm gì để em giận . Làm ơn nói với anh đi , Mai.

Thy Mai ngồi im , anh ta đã thật sự không nhớ chuyện đó , và chưa chắc đã ý thức được việc làm của mình . Vậy thì nhắc lại làm gì . Dĩ nhiên là cô sẽ được nghe những lời xin lỗi rồi , mà cô thì không thích người khác gượng ép . Cô nói như buông xuôi :

- Không có gì hết . Lúc nãy tôi nói bậy.

Huỳnh Nhiên tin ngay , và không hề thắc mắc tâm trạng của cô . Hình như anh cũng đang vương bận ý nghĩ nào đó trong đầu nên có vẻ bồn chồn:

- Tối nay em có rảnh không ? Anh muốn mời em đi uống nước.

- Chắc là không được, tôi không rảnh.

- Nếu việc không gấp , em có thể gác lại . Anh có chuyện muốn nói với em , chuyện quan trọng.

Thy Mai nhìn anh tò mò . Cô đã hai lần được nghe "chuyện quan trọng" của

anh rồi . Mỗi lần gặp cô là y như anh đều có một chuyện gì đó . Không biết lần này thì là gì.

Cô hơi nhìn xuống:

- Vậy thì anh nói đi . Ở đây dù sao cũng yên lặng hơn trong quán.

Huỳnh Nhiên chột nhìn quanh , đúng là ở đây rất yên lặng , và bóng tối đang bắt đầu phủ xuống . Anh chột hỏi một câu thật xa đề:

- Hình như em hay ở đây một mình lắm ?

- Thỉnh thoảng thôi.

Huỳnh Nhiên không nói gì , anh cứ im lặng như cân nhắc đắn đo . Thy Mai cũng ngồi im , cô vô tình vẽ những đường vớ vẩn trên giấy , chờ nghe anh nói "chuyện quan trọng" của mình . Thấy Huỳnh Nhiên nhìn xuống dưới chăm chăm , như quên mất luôn người bên cạnh đang chờ nghe . Cô đành nhắc:

- Anh Nhiên , lúc nãy anh nói là cần nói chuyện với tôi mà.

- Anh không quên.

- Vậy thì anh nói đi, chuyện gì vậy ?

Huỳnh Nhiên chống tay lên bàn nhìn Thy Mai , hỏi một câu mà cô không ngờ tới:

- Lúc vắng nhau , em có nhớ anh không ?

- Cái gì ? Đó là chuyện quan trọng của anh đó hả?

Thy Mai chột nổi giận:

- Nếu anh thấy cần phải hỏi mấy chuyện như vậy thì phiền anh cứ ở đây một mình . Tôi không có thời giờ nghe những lời bốn cọt như vậy.

Thái độ bất ngờ của cô không hề làm Huỳnh Nhiên lúng túng , anh bình tĩnh nhìn cô :

- Đừng hiểu lầm như vậy Thy Mai , anh nói cái gì cũng đều có nguyên nhân của nó.

Thy Mai không nói gì , nhưng vẫn như chưa hết giận . Huỳnh Nhiên quyết định không rào đón nữa:

- Em biết không , anh phát hiện ra là anh rất yêu em . Yêu đến nỗi anh không thể im lặng lâu hơn nữa.

Thy Mai ngồi lặng người , mắt mở lớn . Cô nhìn trân phía trước , tưởng như tim mình vừa nảy lên một nhịp . Đó là điều bất ngờ lớn lao nhất đối với cô từ trước đến giờ . Đó là cảm giác sung sướng đến choáng váng.

Thấy cô cứ ngồi im , Huỳnh Nhiên chủ động đặt tay lên tay cô , kéo về phía mình . Thy Mai nhìn anh mân mê những ngón tay của mình , cô muốn rút lại nhưng không được . Anh mỉm cười:

- Em có biết thế nào là "mười ngón thiên thần" không ? Tay em như vậy đó , rất kiều sa.

Chịu hết nổi , Thy Mai nhất định rút tay về , cô giấu dưới gầm bàn:

- Anh đừng có như vậy nữa , tôi không quen đâu . Tôi dị ứng với mấy cử chỉ như vậy lắm.

- Nhưng hy vọng là em không từ chối một cách tuyệt đối những cử chỉ như vậy.

- Vâng.

Huỳnh Nhiên mỉm cười , mắt anh hơi nhắm lại như rất bằng lòng:

- Nói đi , em có yêu anh không ?

- Có , tôi có thấy như vậy.

Nói xong , Thy Mai mới giật mình . Cô bụm miệng lặng người đi vì xấu hổ . Có cần phải phơi bày hết tình cảm của mình với gã như vậy không . Thậm chí nói một cách tron tru như bàn về việc học . Đó đâu phải là bản chất của cô . Có nhiều chuyện cô làm mà hông hiểu được mình đang làm gì , ví dụ như chuyện này.

Huỳnh Nhiên như không để ý cử chỉ của cô , anh cười âu yếm

- Sao lại là "thấy", phải "biết" chứ.

Và anh cúi xuống . Lần đầu tiên Thy Mai biết thế nào là hôn , là cảm giác ngây ngất xao xuyến của lần đầu biết yêu . Cô chơi với nít chặt áo anh .

Huỳnh Nhiên ngẩng lên , trên môi anh thoáng một nụ cười tự hào của người con trai được chiếm lĩnh trọn vẹn:

- Từ đó giờ chưa có ai hôn em phải không , Thy Mai ?

Thy Mai xấu hổ giấu mặt trong cổ anh:

- Vâng , anh là người đầu tiên.

- Em trong sáng quá , em làm anh...

Huỳnh Nhiên Lắc đầu như không diễn đạt được hết suy nghĩ của mình . Thy Mai tò mò ngược lên:

- Sao anh không nói nữa ? Em muốn biết anh thật sự nghĩ về em không ?

Đến giờ em cũng không tin anh yêu em nữa.

- Em nghi ngờ anh ?

Thy Mai ngồi thẳng lên , hơi né khỏi người anh:

- Có những việc anh làm mà em không hiểu được . Lần trước đưa em về , anh cư xử với em như kẻ thù . Em có cảm giác anh bức tức về vấn đề gì đó trong lòng , và anh trút cơn giận đó vào em . Sau đó anh biến mất như chưa từng quen biết rồi bây giờ...

- Bây giờ lại bảo yêu em , và trong mắt em anh có cái gì đó không bình thường ? - Huỳnh Nhiên nói tiếp.

Thy Mai gật đầu thú nhận:

- Vâng , dù rất tin anh , em vẫn không thể không nhìn lại tất cả những gì anh đã làm.

Huỳnh Nhiên dang hai tay trong một cử chỉ bất lực , anh hơi nhún vai:

- Anh không hiểu lần đó anh đã làm gì để em giận , thật tình là anh không

nhớ nổi . Còn chuyện một tháng anh biến đi là không đúng . Tại em mà em nhớ không . Lẽ ra người giận phải là anh , em nghỉ việc ở quán rượu mà không nói với anh một tiếng . Anh tìm em lung tung vẫn không gặp , vậy mà anh có giận em đâu.

Thy Mai đuối lý im lặng . Lý lẽ của anh vững chắc quá , cô cãi không nổi . Và mặc dù âm ỨC vì Huỳnh Nhiên không chịu xin lỗi , cô vẫn phải thừa nhận anh nói rất đúng , như vậy thì chính cô mới là người có lỗi rồi.

Thấy vẻ chịu thua của cô , Huỳnh Nhiên nghiêng người tới , anh nhìn vào mặt cô với một vẻ mệnh lệnh:

- Bỏ tất nghỉ ngơi đi Mai . Nếu em cứ mỗi chuyện mỗi giận thì anh thật tình chịu thua . Anh không thể đoán được lúc nào em giận để chiều chuộng , như vậy hai đứa sẽ không thoải mái , em hiểu không ?

Thy Mai gật đầu một cách máy móc . Anh nói tiếp:

- Em phải nhớ những điều anh nói hôm nay , nhớ không ?

Thy Mai ngồi im , cô mang máng cảm thấy ở anh một tính độc đoán đến khắc nghiệt . Chỉ vừa mới tỏ tình với cô mà anh đã thể hiện uy quyền như thể cô đã thuộc quyền sở hữu của anh . Tự nhiên cô muốn phản kháng , muốn nói một cái gì đó không khuất phục . Nhưng Huỳnh Nhiên hình như đã quên bằng điều đó . Anh ôm lấy cô , âu yếm như một đứa bé:

- Em biết không , mấy ngày không gặp em , anh không còn tinh thần để làm gì cả. Mỗi tối anh xem băng video của em , nhìn cho đỡ nhớ . Anh không biết mình đã làm gì để bị coi thường . Sao em không liên lạc với anh hả Mai ?

- Em không nghĩ ra.

Thy Mai nói một cách máy móc . Cô bận suy nghĩ xem làm thế nào để nói với Huỳnh Nhiên rằng anh rất độc đoán . Nhưng cô chưa kịp nói gì thì anh đã nói một câu làm cô muốn rụng tim:

- Mình dám cưới nghe Mai , em có muốn làm vợ anh không ?

- Cái gì ?

Cô nhìn Huỳnh Nhiên sững sờ , như nhìn một người ngoài trái đất bay tới . Bất giác cô ngồi nhích ra xa anh.

- Anh nói gì vậy? Em không tin anh đã nói vậy nói , một là anh hấp tấp , hai là đùa cợt . Ngay cả chuyện này mà anh cũng đùa được sao ?

Huỳnh Nhiên liếm môi , lông mày như cau lại . Anh nói cân nhắc từng chữ:

- Không ai lộ bí đến mức đem chuyện cưới hỏi ra đùa cợt bao giờ . Em xem anh là gì vậy ? Một thằng hề hay một tên ngốc ?

Thy Mai ngồi im , không dám trả lời . Từ nãy giờ chưa đầy một tiếng đồng hồ mà Huỳnh Nhiên đã đưa cô đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác .

Tỏ tình thì cô có thể chấp nhận được . Nhưng vừa nói yêu đã bảo cưới thì cô không tưởng tượng nổi . Cô chưa từng thấy ai như vậy bao giờ.

Thấy cô im lặng , Huỳnh Nhiên choàng qua vai cô , nói như dỗ dành:

- Đừng nghi ngờ như vậy Mai , chỉ có những tên Sở Khanh mới muốn quen qua đường mà không nghĩ đến trách nhiệm . Em muốn anh là loại người như vậy sao ? Yêu nhau thì phải đi đến hôn nhân chứ ?

- Nhưng cần phải có thời gian chứ anh.

- Mình biết nhau gần hơn ba tháng , thời gian đó chưa đủ dài sao ? Đối với anh , khi đã yêu thì chỉ cần một phút để quyết định gắn bó . Còn không thì thôi , anh không cần chiều dài của thời gian để suy nghĩ chọn lựa.

Thấy cô không nói , anh kéo cô vào người:

- Em có biết từ chối như vậy là xúc phạm anh không ?

Thy Mai rớt trí ngồi im . Tất cả những gì anh lập luận đều rất có lý . Hình như anh nói điều gì cũng có lý và đầy thuyết phục . Nhưng cô vẫn thấy có gì đó không ổn . Cô sẽ nói sao với gia đình và bạn bè về cuộc hôn nhân bất ngờ này . Lấy chồng chứ đâu phải đi mua sắm mà chỉ cần một khoảnh khắc đã có một ông chồng . và cô đã hiểu gì về anh đâu.

Thy Mai ngược lên thuyết phục:

- Đừng bắt buộc em như vậy , em sợ lắm anh Nhiên . Anh hãy cho em có thời gian để quen với anh . Em chưa kịp quen với ý nghĩ mình có người yêu thì đã có chồng , như vậy gượng ép lắm . Em không quen đâu.

Giọng Huỳnh Nhiên ngọt lịm:

- Em sợ lấy anh rồi khổ sao ? Anh bảo đảm làm vợ anh em sẽ sung sướng hơn cả cuộc sống hiện tại của em , em sẽ không phải làm gì hết.

- Nhưng em vẫn chưa biết nhiều về anh.

Huỳnh Nhiên chột buông cô ra , vẻ mặt thay đổi hẳn , anh lầm lì:

- Em muốn biết gì ? Bao nhiêu đó chưa đủ sao ? Anh đâu có giấu giếm thân thế của anh . Em đã xúc phạm anh rồi đó , Thy Mai.

Thy Mai chống cằm ngồi im , khổ sở . Tại sao tính tình anh kỳ quặc như vậy chứ . Muốn cái gì là phải được cái ấy . Anh đã quen với phong cách giám đốc rồi và định áp dụng nó luôn với cô sao.

Cô nói nhỏ nhẹ:

- Em xin lỗi . Em không thể chiều anh được . Cho em thêm thời gian đi anh . Chờ hai năm nữa em ra trường . Lúc đó...

Huỳnh Nhiên nhú mày nhìn cô , rồi lạnh lùng:

- Hoặc là cô đồng ý làm vợ tôi , hoặc là chia tay . Tôi không thích bị cự tuyệt như vậy . Tôi tệ đến mức cô không dám nghĩ tới chuyện gắn bó với một người như tôi sao ?

Anh đứng dậy nghiêm nghị:

- Cô suy nghĩ và lựa chọn đi.

Anh bước ra khỏi bàn và bỏ đi . Thy Mai ngồi chết sững nhìn theo , bàng hoàng

Cô nhìn theo dáng Huỳnh Nhiên đi trên hành lang , cố làm quen với ý nghĩ đó là một người rất thân với mình . Nhưng cô không quen được . Trong dáng đi của anh có một vẻ gì đó quá tự tin kiêu ngạo . Trong mắt cô bây giờ , anh là một giám đốc đang thể hiện quyền uy của mình . Và đang nổi giận gay gắt khi bị từ chối.

Đó là chân dung một Huỳnh Nhiên độc tài khe khát , thật xa lạ với cô.

Thy Mai gục đầu xuống bàn . Cô bỗng nhớ hình ảnh Huỳnh Nhiên trong lần đầu biết anh . Say khướt và đầy vẻ chán đời , bê tha . Thế rồi một ngày sau đó , hình ảnh ấy thay đổi hẳn , anh xuất hiện trước mặt cô tỉnh táo , lịch sự và rất hào hoa . Và đến lần thứ ba thì lại có phong cách loai chơi , vui vẻ và có lúc đùa cợt như con nít

Càng nghĩ , cô càng thấy hoang mang . Cô không hiểu đâu mới thật sự là bản chất của anh . Và cô yêu anh vì cái gì . Có lẽ cô yêu tính cách đa dạng ở anh . Cô lơ mơ cảm thấy mình sẽ rất khổ khi yêu một người như vậy.

Nhưng tình yêu cứ như mũi tên , khi đã lao đi rồi thì có ai lấy lại được bao giờ . Bỗng nhiên cô thấy thật hoảng sợ nếu Huỳnh Nhiên không bao giờ tìm đến cô nữa.

Đúng như Thy Mai nghĩ , mấy ngày sau đó Huỳnh Nhiên không hề đến tìm cô . Mặc dù rất buồn, Thy Mai cũng cố tự an ủi mình , rằng như vậy dù sao vẫn hay hơn . Cô không chịu nổi tính cách độc đoán của anh.

Chiều nay Thy Mai đến trông chừng quán giùm cô Tuyết . Cô bận rộn liên tục nên không thấy Huỳnh Nhiên lững thững bước vào quán . Anh không đến bàn mà đi về phía quầy , ngồi xuống chiếc ghế trước mặt cô , anh giờ tay chào một cách thân thiện:

- Hôm nay em lại đến đây à ? Định trở lại giúp cô em hả?

Thy Mai đứng im nhìn anh . Cô không hiểu nổi tại sao anh có vẻ tỉnh bơ thế . Như thể một tuần trước đây cả hai không hề có chuyện xích mích . Anh nghĩ gì vậy ?

Huỳnh Nhiên nhắc lại:

- Em chưa trả lời anh đó , Thy Mai.

Thy Mai nói miễn cưỡng:

- Tôi chỉ đến phụ cô thôi ít ngày thôi . Anh muốn uống gì ?

- Gì cũng được.

Thy Mai lẳng lặng pha nước . Huỳnh Nhiên gõ tay nhịp nhịp trên mặt quầy , anh theo dõi những động tác của cô một cách thoải mái , thậm chí còn huýt sáo một bản nhạc vui nhộn . Thy Mai đẩy ly về phía anh . Anh nhướn mắt.

- Sao anh lại cho anh uống thứ này ? Đổ lấy rượu đi em.

Thy Mai định phản đối , nhưng lại thôi . Suy cho cùng anh ta là khách kia mà . Khách là thượng đế . Cô mà cãi lại thượng đế thì chuyện gì sẽ xảy ra . Nhất là cô biết vị thượng đế trước mặt là nhà độc tài có một không hai trên

đòi.

Cô đẩy ly rượu đến trước mặt anh . Huỳnh Nhiên bắt ngờ giữ tay cô lại .

Anh hơi nghiêng người tới trước , nheo mắt:

- Em có biết tại sao hôm nay anh đến đây không ?

- Tôi không thắc mắc , bởi vì anh có quyền làm những việc mình thích . Tôi tìm hiểu làm gì?

- Kể cả những chuyện có liên quan tới em ?

Thy Mai quay mặt chỗ khác , cố tránh cái nhìn nóng bỏng của anh , cô nói dừng dừng:

- Tôi không hiểu , anh muốn nói gì ?

Huỳnh Nhiên chồm người tới trước hơn:

- Nếu có người nào vô tâm trước sự độc ác của mình thì người đó là em đó , Thy Mai.

Thy Mai cố rút tay ra:

- Anh đừng có gán ghép cho tôi quá nhiều chuyện như vậy.

Ngay lúc đó , người chạy bàn đến quầy đưa phiếu . Thy Mai vội rút tay lại , Huỳnh Nhiên cũng buông ra . Anh ngồi yên như chờ cô xong công việc .

Một lát sau quầy vắng người , anh lại tiếp tục câu chuyện:

- Hy vọng một tuần qua em đã suy nghĩ lại.

- Tôi rất không thích cách đùa cợt của anh.

Huỳnh Nhiên hơi nhú mào:

- Đến giờ em vẫn cho đó là chuyện đùa . Thật là cố chấp , anh chưa thấy ai đa nghi như em.

- Một đề nghị bất thường như vậy mà anh bảo tôi chấp nhận được sao ? - Cô nhăn mặt bất mãn - Cho dù tôi có ế đến nơi và rất cần lấy chồng , tôi cũng không gật đầu như vậy đâu.

- Không cho cười thì thôi , làm gì dữ vậy ?

Huỳnh Nhiên nói và chợt phá lên cười vui vẻ. Thy Mai hoảng hồn nhìn quanh , may là không có người để ý . Cô lại nhăn mặt:

- Nếu anh cứ đùa như vậy thì anh ngồi đó một mình đi.

Huỳnh Nhiên không cười nữa , nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh vẻ tinh quái:

- Em không gật đầu cũng được , anh sẽ chờ . Nhưng em nên nhớ là trước sau gì em cũng sẽ thuộc về anh . Chắc chắn là như vậy.

Thy Mai bậm môi:

- Anh tự tin quá đấy.

- Tất nhiên là tự tin rồi . Vì anh sẽ không để em yên nếu em có ý định gật đầu với người khác . Anh thế là như vậy.

Thy Mai im lặng vừa cảm động vừa bức mình . Cô muốn rụng tim khi nghe cách tỏ tình đầy áp đặt của anh , đồng thời lại thấy tức vì đã mềm yếu . Hình như con gái rất thích bị chinh phục dù dưới mọi hình thức . Còn cô thì dù

cứng rắng đến đâu đi nữa thì cũng không phải là con trai.

- Tại sao mấy hôm nay anh không đến . Tôi nghĩ anh đã bỏ cuộc rồi . Thú thật là tôi rất nhẹ...

Huỳnh Nhiên nheo mắt:

- Anh đâu có dễ bỏ cuộc như vậy . Anh đã nói là để em có thời gian suy nghĩ mà . Thế nào , đã nghĩ xong chưa ?

- Anh biết rồi mà . Xin lỗi nha , anh Nhiên.

- Không có gì nghiêm trọng cả, đừng có ngại , anh đâu có ép em.

"Như vậy mà còn không ép". Thy Mai nghĩ thầm . Nhưng cô cũng lấy làm nhẹ vì sự thay đổi của anh . Thái độ giận dữ một tuần trước đây đã làm cô khổ sở không ít rồi . Cô rất dị ứng với những lần bị anh phạt ý . Lúc ấy sấm sét đùng đùng , chịu không nổi.

Huỳnh Nhiên nheo mắt trước cái nhìn dò xét của Thy Mai:

- Em nghĩ gì vậy ? Hình như em muốn rút lời phải không ?

- Rút lời cái gì ?

- Không muốn quen với anh nữa , nói khác đi là em thấy hối hận vì đã bảo yêu anh.

Thy Mai cúi đầu suy nghĩ . Thật ra cô đâu có ý nghĩ đó . Nhưng đâu phải yêu là lập tức phải cưới ngay . Chẳng lẽ Huỳnh Nhiên không hiểu điều đó . Cô mím môi:

- Nếu anh cứ đem tìm cảm ra đùa , tôi sẽ phải rút lời thôi . Từ đó giờ tôi chưa thấy ai kết hôn nhanh chóng như vậy . Như thế chẳng khác nào tôi đã...

Thy Mai ngừng bật , quay ngoắt sang chỗ khác , cố tình cách nói khác đi .

Nhưng Huỳnh Nhiên đã nói thẳng thừng

- Đã có thai với anh phải không ?

Thật là không chịu nổi . Thy Mai đỏ bừng mặt . Cô không quen cách nói sỗ sàng như vậy . Cô định phản ứng , nhưng Huỳnh Nhiên lại nói rất nghiêm chỉnh:

- Cái đó không có gì đáng xấu hổ cả. Đừng có nghĩ anh ăn nói lung tung .

Tóm lại là em chưa hiểu hết về anh đâu , khoan kết luận.

Một người khách đến quây , Huỳnh Nhiên im lặng ngồi quay nhìn ra ngoài chờ Thy Mai . Anh xoay xoay chiếc ly trên tay , thỉnh thoảng quan sát cô đang loay hoay với công việc . Thy Mai cũng bận rộn suốt với khách . Cô nhìn Huỳnh Nhiên định bảo anh về trước . Nhưng anh ra hiệu cho cô cứ tiếp tục công việc . Thái độ của anh như sẵn sàng chờ cô đến sáng . Thy Mai khẽ lắc đầu chịu thua và dù không muốn cô vẫn rất thích tính cách lì lợm như vậy.

Khuya . Khi đưa cô về , Huỳnh Nhiên cứ lái xe loanh quanh qua các con đường vắng vẻ. Anh có vẻ chăm chú lái xe , và hoàn toàn thay đổi hẳn .

Không cười đùa cũng không thân mật như lúc trong quán . Thy Mai đã quá

quen với những thay đổi đột ngột của anh nên cũng không thắc mắc lắm . Cô ngồi im chờ anh giải thích.

Nhưng hình như Huỳnh Nhiên không có ý định nói . Thấy anh cứ mãi miết nhìn phía trước . Thy Mai đành nhắc:

- Khuya rồi anh Nhiên.

- Anh biết.

- Hình như anh không có ý định về nhà ?

- Có chứ , tất nhiên.

Và rồi lại im lặng . Lại đi lung tung qua các con đường . Thy Mai bắt đầu hoang mang và sốt ruột . Không cách nào hiểu được anh đang nghĩ gì trong đầu . Cô nhìn đồng hồ rồi quay qua Huỳnh Nhiên định nói . Nhưng anh đã bất ngờ thắng xe sát vào lề . Thy Mai lo ngại nhìn ra ngoài . Chỗ này tối thui , lại không bóng người . Huỳnh Nhiên định làm gì vậy ?

Không để ý cử chỉ lo lắng của cô , anh nói nhát gừng:

- Anh đang suy nghĩ xem làm cách nào để em nhận lời anh mà không cảm thấy bị áp đặt . Em làm anh ngạc nhiên vô cùng.

Thy Mai rụt rè:

- Ngạc nhiên cái gì ?

- Nhìn em có vẻ ngoan hiền , ai ngờ bướng bỉnh không thể tưởng.

Có ngốc cách mấy Thy Mai cũng hiểu anh nói gì . Cô khẽ lắc đầu:

- Em rất thích vâng lời người khác , nhưng điều đó không có nghĩa là ai bảo gì cũng gật . Em đâu phải là búp bê.

- Anh biết , vì em không là búp bê nên anh phải đau đầu với em . Nói thật nhé , em càng từ chối thì chỉ càng khơi cho anh quyết tâm chinh phục , em sẽ không thoát khỏi anh đâu.

- Chuyện này nói nhiều lần rồi , đừng nói nữa anh Nhiên . Khuya rồi đó. Huỳnh Nhiên không để Thy Mai nói nhiều . Anh nắm tay cô kéo mạnh về phía mình . Thy Mai ngã ập vào người anh . Cái hôn mạnh mẽ như vũ bão của anh tước bỏ cái của cô mọi phản ứng . Rồi anh ngửa mặt cô ra , nhìn chăm chú:

- Em thấy thế nào ?

Thy Mai nhắm mắt , nói như hụt hơi:

- Em không biết . Anh làm em chết mất.

Cô mở mắt nhìn anh . Nhưng trong bóng tối cô không cảm nhận được gì trên nét mặt ấy , trừ mùi thuốc lá còn vương vất trên áo . Cô lại nhắm mắt , thả trôi mình trong cảm giác ngây ngất kỳ lạ . Lần thứ hai cô hiểu thế nào là cảm xúc khi được hôn . Tại Huỳnh Nhiên quá điêu luyện trong nghệ thuật tỏ tình ? Hay tại ngoại cảnh chi phối ? Thy Mai không phân tích được điều đó .

Nhưng đúng là anh đã cho cô những rung cảm mới mẻ đầy ấn tượng.

Huỳnh Nhiên cười hài lòng khi cô áp mặt một cách dịu dàng lên vai anh .

Không còn dấu hiệu của sự bướng bỉnh chống đối . Lúc này cô trở lại với nguyên vẹn bản chất một cô gái đang yêu . Anh lấy trong túi ra chiếc hộp nhỏ. Trong bóng tối , anh xỏ chiếc nhẫn vào tay cô , giọng ngọt lịm du dương như cách người ta nói với người yêu dấu nhất trên đời:

- Làm vợ anh đi Mai , anh đang cầu hôn với em đó . Một người như em làm sao anh dám đùa cợt , qua đường . Em cứ giữ chiếc nhẫn này như một hình thức hứa hẹn . Đến lúc nào em hiểu được rằng không thể thiếu anh , thì lúc đó mình sẽ đám cưới . Em đồng ý không ?

Thy Mai khẽ gật đầu . Cô thấy thật vô lý khi cứ khăng khăng tìm cách phủ nhận anh . Trong khi cô yêu anh nghiêm chỉnh và sâu sắc đến như vậy.

Huỳnh Nhiên choàng tay qua vai cô:

- Thật ra anh cũng thấy mình vô lý . Làm sao anh bắt em đồng ý ngay được . Chuyện gì cũng phải có thời gian chứ.

Thy Mai ngược lên , cười sung sướng:

- Phải chi anh hiểu sớm hơn . Lúc trước bị anh giận em buồn ghê.

Trong bóng tối , cô không thấy được một vẻ gì đó gần như thất vọng trên mặt Huỳnh Nhiên . Cô ngược lên:

- Em không hiểu sao anh gấp thế . Làm người yêu sẽ lãng mạn thú vị hơn , anh không thích vậy sao ?

Huỳnh Nhiên chột buông vai Thy Mai:

- Em có biết vì sao anh gấp rút vậy không ? Có ai không thích mình kéo dài thời kỳ yêu nhau . Nhưng anh thì không được như vậy . Vì nội anh già rồi , mà lại tha thiết muốn anh lấy vợ. Nếu là em , em có nỡ để người già thất vọng không Mai ?

Thy Mai ngồi yên , cố gắng nhìn vẻ mặt anh . Nhưng cô không thấy được gì , chỉ có cảm giác anh đang trong tâm trạng không vui . Lý do anh nói ra lại có sức thuyết phục cô gấp trăm lần lời năn nỉ. Tự nhiên cô cảm thấy mình có lỗi . Thấy tội nghiệp anh vì đứng giữa hai sức ép . Cô nói nhỏ:

- Dĩ nhiên là đừng nên làm người lớn thất vọng . Em hiểu những người già lắm . Cuộc đời về chiều đâu có gì vui ngoài con cháu . Nội anh chắc yêu mến con cháu lắm chứ.

Một nụ cười thoáng trên môi Huỳnh Nhiên . Anh nghiêng đầu về phía cô:

- Em hiền và biết thông cảm quá . Càng lúc anh càng thấy mình chọn đúng người để yêu . Vậy bây giờ thì sao ? Còn từ chối anh nữa không ?

- Em sẽ ráng làm quen với ý nghĩ đó . Anh không giận em chứ.

- Tất nhiên là không rồi , anh đâu có bắt ép em.

Thy Mai ngồi thẳng lên . Trong bóng tối , bàn tay cô nằm gọn trong tay anh và bị siết chặt . Cô không thấy được đôi mắt hơi nhắm lại của anh và một vẻ gì đó gần như cảm giác chiến thắng trên khuôn mặt anh . Anh không cho phép mình thất bại đối với cô .

Mùa Lá Rơi

Chương 5

Thy Mai ngồi chống cằm bên cửa sổ, mơ mộng nhìn trời . Đối với cô , đường phố lúc nào cũng đem lại cảm giác chật chội , tắt bật . Không tìm đâu ra sự bình yên tĩnh lặng mà cô muốn . Cô thích nhìn ra hàng cây nghiêng nghiêng dưới bầu trời , thích nhìn những vật nặng mong manh cuối ngày yếu dần nhòa trong gió . Những lúc như vậy tâm hồn êm dịu , dễ chịu lạ lùng. Chiều nay thứ bảy . Cô bỗng thèm đi chơi . Đã lâu rồi cô không có dịp đi đâu cả. Từ lúc đám cưới đến giờ , hơn ba tháng , chưa lúc nào Huỳnh Nhiên rủ cô vào một quán nhạc . Sao vậy nhỉ?

Thy Mai ngồi thừ ra nghĩ ngợi . Chiều nay tự nhiên cô khám phá ra điều này . Anh không khi nào đưa cô đi chơi hay đến nhà bạn bè của anh . Cô chợt nhận ra không gian của mình nhỏ hẹp quá.

Có tiếng mở cửa . Thy Mai biết chắc đó là Huỳnh Nhiên về . Cô đứng lên , chạy ào đến ôm cổ anh , cười mím miệng:

- Anh biết chiều nay thứ mấy không ?

- Thứ bảy , thế thì sao ?

Huỳnh Nhiên vừa nói vừa nhìn Thy Mai , anh không hiểu tại sao cô có cử chỉ nũng nịu như vậy . Thy Mai càng đứng sát vào anh hơn , cô nguẩy đầu:

- Biết là thứ bảy , vậy mà anh không có ý định đưa em đi chơi sao ?

- Đi chơi ? Sao tự nhiên em nghĩ ra chuyện đó vậy ?

- Bộ ghê lắm sao . Chẳng khi nào anh đưa em đi đâu cả. Tối ngày cứ ở trong nhà , em thấy mình giống bà già quá . Nhưng bà già muốn đi đâu thì có thể có cháu đưa , còn em thì...

Huỳnh Nhiên đưa tay lên miệng cô chặn lại , Thy Mai im bật , anh nhướng mắt:

- Rất may em chưa già lắm , có thể tự mình đi đâu nếu thích . Nhưng sao tự nhiên chiều nay em muốn đi với anh . Anh mệt lắm , không muốn đi đâu cả. Đừng làm phiền anh.

Thy Mai như bị cụt hứng . Cô buông lơ vòng tay trên cổ anh , hơi giận:

- Lúc này em chợt khám phá anh với em sống như mấy người già vậy . Bộ cưới nhau rồi là không thể lãng mạn nữa hay sao ? Đến nỗi cả chuyện đi chơi anh cũng không nghĩ ra , em chán lắm.

Huỳnh Nhiên nhú mày:

- Cái gì , em cảm thấy chán khi sống với anh . Em bắt đầu nhận thấy như vậy hả?

Đang giận nên Thy Mai không nghĩ đến chuyện đính chính , cô gật đầu:

- Chứ gì nữa.
- Chỉ mỗi một chuyện muốn đi chơi mà em ăn nói như vậy sao . Đừng quên mình là ai đó Thy Mai.

Cách nói gần gũi của Huỳnh Nhiên làm Thy Mai càng thêm tự ái , cô mím môi:

- Anh muốn nhắc về thân phận của em trong nhà này chứ gì ? Vậy thì đối với anh , em là con dâu trong nhà hay là vợ anh ? Nói đi , để em biết mình phải làm gì ?

- Cái đó có gì khác nhau ?

- Khác lắm chứ . Nếu anh cưới em về chỉ để làm dâu cho gia đình anh hoặc để cho nội anh vui thì anh là người vô lương tâm nhất trên đời.

"Xoảng" một cái , lọ nước hoa trên bàn phấn vỡ toang dưới đất . Thy Mai im bật , mở lớn mắt nhìn Huỳnh Nhiên , sững sốt . Lần đầu tiên cô thấy anh nổi nóng , thô bạo đến vậy sao ! Mà chỉ vì một chuyện rất nhỏ.

Cô đứng yên như hóa đá . Huỳnh Nhiên nhìn những mảnh vỡ dưới sàn . Rồi quay qua cô , cười gằn:

- Tôi muốn từ đây về sau , những chuyện như thế này không bao giờ xảy ra nữa . Tôi không muốn nghe dù nửa lời gây gổ. Cô nhớ chưa ?

Thy Mai lắp bắp:

- Anh làm gì vậy ? Ngay cả nói chuyện anh cũng không cho phép . Anh...

Huỳnh Nhiên ngắt lời:

- Nói chuyện hay trách móc ? Một trong những cái bất lịch sự là trách móc khi người khác đang bực mình . Cô hiểu điều đó không ?

Anh bỏ ra khỏi phòng , vẻ mặt hầm hầm . Còn lại một mình , Thy Mai ngồi phịch xuống giường . Cô nhìn những mảnh thủy tinh chằm chằm . Cảm giác bàng hoàng xâm chiếm , và cô ngồi chết dí một chỗ . Không thể nào tin được vừa rồi đã xảy ra chuyện như vậy . Huỳnh Nhiên có thể nổi nóng với cô vì một điều vô lý như vậy sao ? Anh có phải là anh mà cô biết trước đây không ?

Cả buổi tối cô ở lì trong phòng . Mãi đến khuya Huỳnh Nhiên mới về , say khướt như lần đầu cô đưa anh về khi chưa quen . Cô nghe tiếng mọi người lao xao dưới nhà nên chạy xuống . Bà Hương và Thoại Anh đang dìu anh lên cầu thang . Thy Mai lẳng lặng trở lên phòng dọn giường . Cô nhìn Huỳnh Nhiên nằm say như chết mà cảm thấy buồn nản . Chỉ vì một chút phật ý mà anh phản ứng như thế sao ?

Bà Hương có vẻ không vui khi nhìn Thy Mai:

- Hai đứa có chuyện gì vậy Mai ?

Thy Mai cúi đầu , phải nói hết những chuyện này đối với cô thật là khó khăn , vì nó vô lý quá . Nhưng cô cũng ráng trả lời:

- Dạ . Tại lúc chiều con rủ anh đi chơi , và trách anh lạnh nhạt với con . Con

chỉ nói có mấy câu , không ngờ ảnh đập đồ và bỏ đi như vậy.

Thoại Anh xen vào:

- Vậy là vẫn chứng nào tật nấy , không phải tại chị Mai đâu mẹ. Chuyện đâu có gì đáng đâu , rõ ràng là ảnh chưa quên...

- Thoại Anh!

Thoại Anh im bật , le lưỡi như lỡ nói vậy . Bà Hương nghiêm nghị:

- Con đi ngủ đi.

- Dạ.

Thoại Anh đi ra cửa . Cô chợt ngoái lại Thy Mai:

- Đừng buồn nghe chị Mai , tại tính ảnh vậy đó , chứ ảnh thương chị lắm , không thương làm sao cười.

- Con nít mà nói bậy gì đó. Về phòng đi.

- Dạ, thì con đi nè.

Thoại Anh đi rồi , bà Hương quay qua Thy Mai:

- Con ngồi xuống đó đi.

- Dạ.

Thy Mai ngồi xuống cạnh giường , đối diện với bà Hương . Bà nhìn cô chăm chú

- Ở nhà thế này con buồn lắm phải không ?

- Dạ, không có . Chỉ tại con muốn đi chơi thôi.

- Vợ chồng còn trẻ mà , những phút riêng tư là chuyện thường thôi . Nếu nó không dành nhiều thời gian cho con là vì nó bận công chuyện , con đừng buồn nghe Mai . Khi nào buồn thì rủ Thoại Anh đi mua sắm gì đó , hai chị em đi cho vui.

- Dạ.

Bà Hương im lặng một lát , rồi hỏi cô bằng giọng quan tâm

- Con có buồn nó chuyện gì không , cứ nói hết với mẹ đi . Mẹ biết về sống ở đây con không vui gì . Nhưng dù sao cũng còn có mẹ với Thoại Anh , có gì buồn con cứ nói với mẹ. Mẹ không để con thiệt thòi đâu.

Thy Mai cúi nhìn những tấm gạch , thờ dài . Trong nhà này ai cũng quý mến cô , quan tâm đến cô . Chỉ trừ Huỳnh Nhiên . Thật là một nghịch lý . Cô về nhà này để làm vợ anh chứ đâu phải để làm bạn với Thoại Anh hay với vai trò gì khác.

Anh làm cô cảm tưởng anh nằng nặc mua cho được món đồ mình thích .

Nhưng khi có được nó rồi thì đâm ra chán , và vì lỡ mua rồi nên không thể quăng đi được . Nếu cô là đồ vật vô tư , có lẽ anh đã làm thế rồi.

Thy Mai nói ý nghĩ này với bà Hương . Cô thấy trong mắt bà lóe lên một tia gì đó gần như sự hoảng hốt . Bà cố mỉm cười:

- Con nhạy cảm quá Mai , quá nhạy cảm . Nhưng con đừng làm khổ mình vì những cái mình tự nghĩ ra . Trong nhà này ai cũng coi con như người thân

rồi . Con không cảm thấy điều đó sao ?

"Con thấy tình cảm đó ở mọi người , trừ anh Nhiên" . Thy Mai nghĩ thầm . Cô muốn nói ý nghĩ đó ra . Nhưng lại thôi , dù sao thì cũng phải biết dừng lại ở giới hạn nhất định.

Bà Hương nhìn lên đồng hồ , rồi bảo Thy Mai:

- Khuya rồi . Con ngủ đi , nó ra sao kệ nó . Sáng mai nó tỉnh dậy , mẹ sẽ nói chuyện sau.

- Dạ.

Bà đứng lên đi ra và khép cửa lại cho Thy Mai . Cô quay lại nhìn Huỳnh Nhiên . Buồn và thất vọng . Cô thở dài bước tới tháo cà vạt cho anh , rồi xuống bếp lấy nước

Ngang qua phòng Thoại Anh , tiếng của bà Hương vọng ra làm cô tò mò đứng lại nghe.

- Đã mấy lần như vậy rồi , nếu con còn ăn nói không giữ miệng , mẹ sẽ cấm con nói chuyện với chị Mai , nghe chưa.

Giọng Thoại Anh như thanh minh:

- Lúc này con chỉ định an ủi chị Mai , chứ con đâu có nói chuyện đó . Mẹ cứ làm như con còn nhỏ lắm vậy . Con hiểu chuyện anh hai chứ bộ.

- Nhưng có cần con phải nói ra không . Thy Mai nó thông minh lắm . Con cứ ăn nói lung tung , lỡ nó điều tra con có đủ lanh lợi để giải thích không ?

- Nếu chị Mai hỏi , con sẽ...

- Thôi im đi . Mẹ không muốn nghe con lý luận dài dòng nữa . Mẹ không hiểu hơn con sao.

Trong phòng có tiếng lịch kịch . Thy Mai vội đi nhanh xuống cầu thang . Muốn nhúc đầu lên vì suy nghĩ . Tại sao bà Hương lại sợ cô điều tra , mà điều tra cái gì mới được chứ.

Cô mang nước trở lên phòng . Cố lay Huỳnh Nhiên dậy uống trà . Anh trở mình nằm nghiêng lăm bắm:

- Cô ấy đã đi rồi , không bao giờ còn gặp nữa , không bao giờ.

Thy Mai nhìn anh đăm đăm , cô hiểu anh nói gì . Cô định lay anh dậy hỏi .

Nhưng Huỳnh Nhiên đã làm cho cô kinh hoàng đến mức đứng phắt dậy , né qua một bên . Cô nhìn anh nghiêng đầu nôn thốc nôn tháo xuống nền gạch mà rùng cả mình . Cô rất sợ phải dọn dẹp những thứ không sạch sẽ như vậy . Nhưng bây giờ thì không thể tránh đi đâu được nữa . Cô bậm môi đi nép qua sát tường ra khỏi phòng . Và xuống nhà lấy nước lên rửa.

Vừa lau dọn , cô vừa bụm miệng , cố ngăn cảm giác cuộn cuộn ở cổ làm cô buồn nôn . Đủ thứ cảm giác làm căng thẳng thần kinh . Cô bật lên khóc thốn thức một mình.

Dọn dẹp xong thì đã hơn một giờ , Thy Mai cẩn thận thay áo rồi nằm nép vào sát tường . Cô nhìn Huỳnh Nhiên đầy giận hờn , buồn bã. Anh vẫn ngủ

mê mê . Và trong cơn mê , anh lại nói lảm nhảm một mình.

- Cô thật là tàn nhẫn . Tôi hận cô lắm . Hận suốt đời.

Thy Mai ngóc đầu lên , lặn người đến gần Huỳnh Nhiên cố lắng nghe .

Nhưng anh đã im lặng . Cô ngồi dậy ôm chiếc gối vào lòng , lẳng lặng suy nghĩ . Chẳng lẽ vì chuyện lúc chiều mà anh có thể hận được cô . Nếu giữa vợ chồng mà dễ thù hận nhau đến vậy , thì người ta làm sao có thể sống với nhau suốt đời.

Thy Mai cứ ngồi yên nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác , cuối cùng cô mệt mỏi ngã xuống giường thiếp đi . Một giấc ngủ đầy những ấn tượng nặng nề.

Buổi sáng cả nhà ngồi bên bàn ăn , chỉ trừ Thy Mai . Bà Hương nhìn vẻ phờ phạc của Huỳnh Nhiên nghiêm giọng:

- Hôm qua con say vì lý do gì , Nhiên ?

Huỳnh Nhiên miễn cưỡng ngẩng lên:

- Con gặp mấy thằng bạn , lỡ uống một chút , không ngờ lại say như vậy.

- Phải vậy không ? Đâu phải đây là lần đầu con như vậy . Lúc trước cả nhà đã khốn đốn vì con rồi . Bây giờ con định bắt thêm cả con Mai chịu đựng hay sao ?

- Cô ấy nói gì với mẹ vậy ? - Huỳnh Nhiên nhú mày.

- Nếu nó phản nản thì con định làm gì nó . Gây như hôm qua nữa hả . Con biết tối qua nó phải thức đến khuya phục vụ cho con hay không ? Đi về say bết , nôn mửa lung tung . Con cưới vợ về bắt nó chịu đựng mấy chuyện đó sao ?

Thấy bà Hương có vẻ bức tức , Thoại Anh vội xen vào:

- Lâu lâu anh say một lần thôi mà . Sao mẹ gay gắt thế?

- Con im đi . Còn Nhiên , con làm mẹ thất vọng hết sức , lâu nay mẹ im lặng vì không muốn làm con khó chịu . Nhưng con cứ làm toàn chuyện quá đáng , nhất là chuyện chiều hôm qua . Con làm chồng mà cư xử như vậy được sao . Nếu mẹ gả Thoại Anh cho một người , đối xử với nó như vậy , thì mẹ không cho nó lấy chồng còn hơn.

Huỳnh Nhiên như cố chịu đựng:

- Hôm qua con không đưa cô đi chơi vì con mệt , chuyện có gì đâu mà cô ta phải làm ầm lên vậy.

- Người làm ầm là con hay là nó ? Đâu phải mẹ chỉ nói có chuyện hôm qua . Mà từ lúc đám cưới đến giờ con có xem nó như vợ không ? Lúc nào cũng bỏ bê nó . Mẹ thấy còn ngại , huống hồ gì nó là người trong cuộc.

- Chuyện của công ty đã hút hết sức lực của con rồi nếu là vợ thì cô ta phải biết thông cảm chứ.

Giọng bà Hương giận thật sự:

- Con đừng có ngụy biện . Mẹ không hiểu ý nghĩ của con thì ai hiểu . Con

cưới vợ gấp gáp như kiểu trả thù , tưởng mẹ không biết hay sao . Mẹ đồng ý vì nó là người có học , nét na . Dù sao con cưới vợ như vậy vẫn hơn là rước về đây một đứa con gái ích kỷ , tham tiền.

Huỳnh Nhiên làm lì:

- Mẹ muốn ám chỉ điều gì ?

- Chuyện đó qua rồi . Mẹ không nhắc lại nữa . Nhưng từ đây về sau con phải có trách nhiệm với con Mai một chút . Chính con đòi cưới nó về chứ có phải nó tự ý theo con đâu . Sao lại cư xử như vậy?

Bà ngừng lại , nhìn Huỳnh Nhiên như răn đe:

- Nếu vì tình cảm mà để mất người vợ như con đang có . Con sẽ ân hận suốt đời đó . Con hiểu mẹ muốn nói gì mà.

Như hết chịu đựng nổi . Huỳnh Nhiên đứng bật dậy:

- Ngày mai cô lên máy bay rồi , con có muốn cũng không làm được gì đâu . Mẹ có thể yên tâm.

Bà Hương điềm nhiên:

- Vấn đề không phải nó đi hay ở , mà con phải chịu trách nhiệm về những gì con tạo ra . Con đừng quên mình đã có gia đình . Đừng để tư tưởng bất ổn như vậy nữa.

- Con không làm gì quá đáng với Thy Mai đâu . Mẹ đừng lo.

Huỳnh Nhiên nói như muốn kết thúc câu chuyện . Anh bỏ dở phần ăn của mình và đi lên phòng . Thy Mai đã thức . Cô ngồi bó gối trên giường , dáng điệu vừa mệt mỏi vừa buồn bã . Nghe tiếng mở cửa , cô quay lại rồi hất tóc ra phía sau , bước xuống giường . Huỳnh Nhiên đến trước mặt cô:

- Hôm qua em thức khuya lắm hả? Sao không ngủ nữa đi.

Thy Mai ngồi xuống trước gương , im lặng . Cô thật tình không hiểu thái độ đó là gì . Cô cứ nghĩ anh sẽ lánh mặt cô , hoặc không nói chuyện ít nhất cả tuần . Với một con giận như vậy không ai có thể quên ngay hoặc xem đó là bình thường được . Chẳng lẽ vui buồn bất chợt là tâm trạng thường xuyên của anh ?

Thấy Thy Mai không trả lời , Huỳnh Nhiên nhìn cô trong gương nhắc lại:

- Sao em không ngủ nữa ?

- Em không muốn . Nhưng có chuyện gì không ?

- Chuyện gì là chuyện gì ?

Thy Mai với tay lấy chiếc lược , nhưng vẫn để yên , cô nhìn chiếc lược để tránh nhìn anh:

- Em không hiểu tại sao anh bỗng nhiên quan tâm đến em thế ? Với em đó là chuyện không bình thường lắm , có thể giải thích được không ?

- Một câu hỏi mà cũng phải giải thích lý do nữa sao ? Em thích làm khó anh lắm phải không ?

"Thật ra chẳng có gì thay đổi cả, mọi chuyện vẫn như cũ" Thy Mai nghĩ

thầm . Mắt cô nhắm lại buồn nản . Cô nói một cách rời rạc:

- Nếu đã như vậy , em chẳng có gì nói nữa . Cho em rút lại câu hỏi . Xem như này giờ hai đứa không nói gì hết.

Cô im lặng chải tóc . Huỳnh Nhiên vẫn ngồi đối diện với cô trong gương , im lặng nhìn vẻ mặt vô cảm của cô . Thy Mai buông lược đứng lên , cô định đi ra thì anh lại lên tiếng.

- Nếu có thể , em đừng bao giờ kể với mẹ chuyện của hai đứa . Được chứ ? Thy Mai quay lại , mím môi:

- Anh nghĩ em thích làm mấy chuyện đó lắm sao . Nếu mẹ không bắt nói thì chẳng bao giờ em kể ra . Em không phải mẫu người hay cầu cứu người khác khi bị ngược đãi đâu.

Huỳnh Nhiên nhú mày:

- Ngược đãi ? Ai ngược đãi em ? Anh hả?

- Người ta thường vô tình những khổ sở mà mình gây cho người khác , anh cũng không nằm trong ngoại lệ đó.

Huỳnh Nhiên cười khê:

- Em dùng thái độ như vậy để đối kháng với anh phải không ?

Thấy Thy Mai không hiểu , anh cười khẩy:

- Có cần phải dùng cách trách móc và vận động những người trong nhà chống lại anh không ? Như vậy không phải là người vợ lý tưởng đâu Thy Mai . Đàn ông ghét cái kiểu cô lập như vậy lắm , em đừng quên đây là nhà anh.

Thy Mai lặng người nhìn Huỳnh Nhiên , lạc giọng:

- Anh nghĩ em là người như vậy sao ? Em chịu đựng vậy là đủ lắm rồi , anh không thể nói nhẹ hơn được sao ?

Cô bỏ ra balcon , đứng khóc lặng lẽ . Huỳnh Nhiên nhìn theo , khẽ cau mày bực mình . Thái độ nhẫn nhịn bất ngờ của cô làm anh hụt hẫng . Lại một trò quỷ gì nữa đây?

Lúc này bị bà Hương răn đe , anh rất khó chịu với ý nghĩ Thy Mai đã than thở với bà về anh . Đó đâu phải là cách cư xử hay của một người vợ. Muốn gì tại sao không nói thẳng với anh.

Anh cũng không biết mình bực Thy Mai hay là bà Hương . Anh rất dị ứng khi bị mẹ lôi chuyện cũ ra để miệt thị Hồng Diễm . "Một đứa con gái ích kỷ , tham tiền" . Tại sao bà cứ xoáy vào nỗi đau của anh mãi vậy.

Cảm thấy bực mình và bồn chồn , anh đứng dậy mặc áo , ra khỏi phòng .

Thy Mai nhìn anh lái xe ra cổng , cảm giác buồn tủi lại làm cô rơi nước mắt .

Tại sao bây giờ mới biến nỗi buồn thành nước mắt ? Cô đã bắt đầu ném trái nó từ khi về nhà này , chứ có phải chỉ mới đây đâu.

Thy Mai ngược mặt lên , lau sạch nước mắt . Nhưng cảm giác giận hờn tủi thân lại làm cô không kìm nổi . Có lẽ những chịu đựng âm thầm lâu nay cứ

tích tụ lại mỗi ngày một chút . Để cuối cùng là cô không chịu đựng nổi . Cô không hiểu tại sao Huỳnh Nhiên thay đổi lạ thường thế ? Nhưng đâu phải ghét bỏ cô , cũng không ngược đãi. Nhưng đâu phải như vậy là đủ để hạnh phúc . Cái mà cô cần là tình yêu . Nhưng hình như nó không có nữa từ sau khi cưới . Tại sao kỳ vậy ?

Anh chỉ cho cô cảm giác được yêu vào những ngày quen nhau . Sau ngày cưới là cô chỉ sống với những hồi ức . Như thế gọi là tình cảm được không ? Thy Mai quay vào nhà . Cô đi xuống bếp . Không có ai ngoài chị bếp đang giặt đồ . Bà Hương đã đi đâu đó . Thoại Anh thì có bạn , thế là một ngày chủ nhật đi qua , thật là cô đơn quá.

Thy Mai thay đồ về nhà mẹ. Bà vẫn đang loay hoay trong bếp . Thấy cô về , bà có vẻ vui lên:

- Thăng Nhiên đâu mà con về một mình vậy ?

- Dạ anh bận công chuyện , để con phụ với mẹ.

Thy Mai đáp qua loa rồi vào phòng thay đồ . Cô rất sợ hãi khi về nhà bị mẹ hỏi về Huỳnh Nhiên . Anh không khi nào đi với cô về đây . Mà cô thì không dám rủ. Cô ít về thăm mẹ là vậy . Nếu sáng nay không cô đơn quá thì cô đã không dám về rồi.

Tự nhiên cô thấy giận Huỳnh Nhiên . Anh làm cô khổ đủ thứ . Nhưng những chuyện nhỏ nhặt này cô biết nói với ai . Làm sao cô dám kể thật với mẹ rằng , anh không bao giờ đi đâu với cô . Mẹ cô đã từng sung sướng vì gả cô về cho gia đình danh tiếng . Nhất là cô có một người chồng yêu thương cô đến mức đòi cưới gấp gấp như thể sợ mất . Tóm lại , cô không đủ can đảm phơi trước mặt mọi người mối quan hệ tệ lạnh với Huỳnh Nhiên.

Cô đi ra ngoài phụ nấu cơm với mẹ, và ở lại đến trưa . Nghĩ đến việc trở về nhà Huỳnh Nhiên . Cô thấy nản vô cùng . Bỗng nhiên cô thêm trở lại thời con gái , để được sống vô tư theo ý mình . Cuộc sống thiếu thốn thật , nhưng mình là mình . Nếu bây giờ cho bắt đầu lại , liệu cô có dám chọn Huỳnh Nhiên không ?

Thy Mai về nhà đã quá trưa . Vậy mà mọi người vẫn chưa về . Trong nhà vắng lặng như ở nơi không người . Thy Mai có cảm giác như vậy . Cô lẳng lặng đi về phòng , cô quăng chiếc giỏ xuống giường , đứng bần thần một mình . Chợt có tiếng mở cửa bên phòng tắm , làm cô giật mình kêu lên một tiếng . Huỳnh Nhiên đang lau tóc , anh nhìn cô với vẻ ngạc nhiên:

- Em làm gì vậy ? Sợ anh hay bị bắt ngờ ?

Thy Mai vẫn đưa tay chặn ngực , thở dốc:

- Không có gì , em tưởng chỉ có mình em trong phòng . Anh ăn gì chưa , để em xuống dọn cơm cho anh.

- Anh mới về đó.

Thy Mai đi xuống bếp , cô vừa dọn bàn , vừa lặng lẽ suy nghĩ về thái độ của

Huỳnh Nhiên . Anh không tỏ vẻ gì là còn nhớ chuyện lúc sáng . Tự nhiên cô thấy mình thật nhỏ mọn khi cứ chăm bẵm với những ý nghĩ bất mãn về anh . Huỳnh Nhiên đã không làm cho quan hệ căng thẳng , vậy thì tại sao cô cứ cố chấp.

Ngồi đối diện bên bàn ăn , Thy Mai nói một cách bình thường:

- Lúc này em về nhà mẹ.

- Vậy hả?

- Mẹ hỏi anh đâu , em bảo anh bận công việc.

- Vậy à ? - Huỳnh Nhiên nói một cách thờ ơ.

Cảm giác bất mãn lại tăng lên . Nhưng Thy Mai cố kìm lại:

- Mẹ bảo tuần tới anh về chơi.

- Để xem.

"Thậm chí anh cũng không hỏi thăm mẹ một câu" Thy Mai nghĩ thầm .

Huỳnh Nhiên vô tình với tất cả những gì liên quan tới cô . Chồng vậy mà cũng gọi là chồng sao?

Cô bỏ chén xuống , đứng lên:

- Em nhức đầu quá , em muốn ngủ một chút

Cô bỏ đi lên phòng . Ngả người xuống giường chán nản . Mới muốn thoải mái đó bây giờ đã lại xét nét Huỳnh Nhiên . Mỗi lần về nhà là lại rơi vào ý nghĩ lẫn quần áo . Cứ thế này mãi có ngày cô điên lên mất.

Không muốn nhớ đến nữa , Thy Mai với lấy quyển sách ở đầu giường , nằm sấp xuống đọc . Huỳnh Nhiên ngồi bên cạnh cô , nghiêng người tới lấy quyển sách xếp lại . Cô nhướn mắt nhìn anh:

- Anh làm gì vậy ?

- Em nói nhức đầu , sao lại đọc sách?

Thy Mai nằm im , đầu gục xuống tay suy nghĩ . Có những lúc anh dễ thương như vậy đó . Cũng biết quan tâm chăm sóc . Giá mà cứ được mãi thế này . Sự cảm động làm cô bỗng bật nằm sát vào anh , hôn mặt anh một cách sôi nổi:

- Những lúc thế này anh thật dễ thương , anh biết không ?

- Em chỉ cần như vậy thôi à , đơn giản vậy sao ?

Thy Mai vòng tay qua cổ anh thì thầm:

- Vâng , anh chỉ cần như vậy . Em thích được anh quan tâm đến em , yêu em , dù tình cảm của anh đối với em chỉ bằng phân nửa tình yêu của em dành cho anh , em cũng bằng lòng rồi.

Huỳnh Nhiên có vẻ cảm động:

- Sao em nghĩ lệch lạc về anh . Anh cưới em rồi , không phải bằng chứng của tình yêu sao ?

- Nhưng có lúc em không thấy , em nói thật đó . Anh có vẻ thay đổi quá nhiều . Lúc chưa cưới anh đâu có như vậy . Nhiều khi em có cảm giác anh

mang em về đây vì một mục đích nào đó , chứ không phải vì yêu em.

Huỳnh Nhiên nhìn cô thật lâu , rồi nói rời rạc:

- Đừng nghĩ như vậy.

Anh gỡ tay cô ra , ngồi lên . Thy Mai nằm im nhìn về thờ ơ bất chợt ấy . Cô lại thoáng thấy cảm giác hụt hẫng nhưng Huỳnh Nhiên đã quay lại:

- Em đang nhức đầu , ngủ một chút đi.

- Còn anh ?

- Anh muốn nằm một chút.

Thy Mai lặn vào trong . Cô nhìn Huỳnh Nhiên với vẻ khó hiểu . Anh nhìn xa vắng đi đâu đó . Hướng về một ý nghĩ nào đó mà cô không cách gì hiểu được . Lần đầu tiên cô khám phá ra rằng , Huỳnh Nhiên còn một thế giới tinh thần khác , hoàn toàn khép kín . Cô lơ mơ cảm thấy thế giới đó không có cô tồn tại . Và tuy sống với cô , anh vẫn âm thầm day dứt một điều gì đó , mãi mãi cô cũng sẽ không hiểu được . Vì Huỳnh Nhiên sẽ không bao giờ thổ lộ . Cô thấy mình bất lực vô cùng

Tự nhiên Thy Mai cảm thấy xốn xang . Cảm nhận này làm cô bất an quá .

Cô quay mặt vào tường , âm thầm chảy nước mắt.

Mùa Lá Rơi

Chương 6

Thy Mai ngồi một mình nơi chiếc bàn trống khuất ở hành lang sách vở bừa bãi trước mặt mà cô không học nổi . Buổi chiều xuống dần trên vòm cây trước mặt cô . Một buổi chiều thật âm đạm , như trong lòng cô lúc nào cũng u uất.

Có tiếng chân trên hành lang . Thy Mai nhắm mắt lại, tưởng tượng đó là Huỳnh Nhiên đến tìm cô . Cô nhớ lại những buổi chiều cô đã ngồi đây đợi Huỳnh Nhiên . Lúc ấy cả hai thật vui vẻ, lãng mạn . Đó là những ngày ngắn ngủi cô hiểu thế nào là tình yêu . Bây giờ thì khác , chỉ mới một năm mà tất cả thay đổi hẳn . Anh sống bên cạnh cô mà tâm hồn luôn lang thang tận nơi đâu . Khi vui khi buồn , lúc yêu lúc không , hư hư thực thực . Và cô đau khổ nhiều hơn là sung sướng.

- Tôi có thể ngồi đây được không ?

Tiếng một người con trai hỏi làm Thy Mai chột nhói tim . Có một lần Huỳnh Nhiên cũng đã hỏi cô như vậy . Sao câu hỏi giống nhau đến thế . Thy Mai mở mắt quay lại . Cô thất vọng vô cùng khi thấy Huy Lập đứng trước mặt . Dĩ nhiên không phải là Huỳnh Nhiên rồi , thất vọng làm gì ?

Cô ngồi nhích ra cười khẽ:

- Lập đi đâu vậy ? Học ở đây à ?

- Mình ở đây từ trưa giờ , định về nhưng thấy Mai nên ghé.

Huy Lập vừa nói vừa ngồi xuống , ý tứ tránh xa cô . Anh nhìn mấy quyển tập rồi khẽ liếc qua Thy Mai.

- Mai học được không ?

- Sao Lập hỏi vậy ?

- Thấy Mai đem nhiều môn quá nên hỏi vậy mà.

Thực ra anh đã quan sát cô từ nãy giờ , phía bên kia hành lang . Cử chỉ thần thờ của Thy Mai làm sao qua được mắt anh.

- Còn vài tháng nữa , ráng lên Mai . Đừng bỏ học nghe.

Thy Mai thoáng ngạc nhiên:

- Sao Lập nói vậy ? Lập nghĩ mình học không nổi hả?

- Nhưng có đúng vậy không ?

Câu hỏi thẳng thừng của anh làm cô ngạc nhiên không ít . Có chuyện gì vậy ? Thy Mai nhướng mắt:

- Sao tự nhiên Lập hỏi vậy ? Mình có gì khác thường sao ?

Nói xong , cô im bặt . Hỏi như vậy chẳng khác nào mở đường cho Huy Lập tìm hiểu cô . Đó là điều cô không muốn . Cô biết anh yêu cô ngay từ năm

thứ một , yêu đến tội tình . Nhưng trong mắt cô , Huy Lập chỉ là một cậu bé . Cô quen xem bọn con trai cùng lứa là nhỏ hơn mình rồi . Họ không áp đảo được cô , và vì vậy cô không thể bị khuất phục.

Huy Lập hình như cũng hiểu điều đó . Cũng như biết mình không có hy vọng . Anh luôn giữ một khoảng cách vừa đủ để Thy Mai không khó chịu . Nhất là từ khi cô lấy chồng nhưng không hiểu sao gần vào những ngày thi , anh trở lại quan tâm đến cô như vậy.

Cả hai im lặng hơi lâu . Rồi anh chủ động phá vỡ sự im lặng đó:

- Thúy Bình có kể với mình chuyện của Mai . Mình lo cho Mai lắm , lo thật sự . Hy vọng Mai đừng giận chuyện này.

Thy Mai ngồi im , kinh ngạc . Cô giận Thúy Bình đến mức không nói được . Chuyện riêng tư cô chỉ dám kể với nó , thế mà... Đúng là người thân nhất là người có thể hại ta nhất.

Giọng cô lạc đi:

- Tôi không đồng ý các người xen vào đời tư của tôi đâu , dù là sự quan tâm tội nghiệp . Tôi ghét bị thương hại lắm.

Vừa nói cô vừa gom tập vở cho vào giỏ. Huy Lập hấp tấp thanh minh:

- Mai đừng giận như vậy . Tôi nghĩ đến Mai thật tình mà , tôi có lý do riêng không thể nói , sau này Mai sẽ hiểu.

Nhưng Thy Mai không nghe . Cô gài giỏ lại , đứng dậy bỏ đi . Mặc cho Huy Lập ngồi sững người vì thất vọng . Anh nhìn theo Thy Mai cho đến khi cô mất hút dưới cổng . Tự nhiên anh dấm mạnh tay xuống bàn , bắt lực và tức tối . Không phải anh tức Thy Mai (Không bao giờ anh dám có ý nghĩ đó với cô) mà là tức giận Huỳnh Nhiên . Thy Mai sống đau khổ lặng câm vì con người mà anh đã từng tội nghiệp . Anh không chịu được điều đó.

Huy Lập cảm thấy mình không thể im lặng được nữa . Sáng hôm sau anh đến thẳng văn phòng công ty tìm Huỳnh Nhiên . Bất kể cô thư ký ngăn cản , anh ngang nhiên đẩy cửa đi vào phòng giám đốc . Huỳnh Nhiên có vẻ ngạc nhiên khi thấy Huy Lập . Anh đưa mắt nhìn cô thư ký , cô ta lúng túng.

- Tôi có cần mà cần không được . Anh tự ý đi vào mà không hề hỏi tôi . Xin lỗi giám đốc.

Huỳnh Nhiên nghiêm nghị.

- Được rồi . Cô ra ngoài đi.

Anh quay qua Huy Lập:

- Còn cậu . Tìm tôi có chuyện gì ?

Huy Lập ngồi xuống đối diện với Huỳnh Nhiên , nói với vẻ hằn học:

- Tôi đến để nói với anh về chuyện Thy Mai.

Huỳnh Nhiên nhíu mày:

- Thy Mai ? Cậu biết cô ấy sao ?

- Biết rất rõ , so với những gì anh hiểu về cô.

- Chuyện gì vậy ? Nói đi!

- Được, tôi cũng không sợ gì anh mà không dám nói.

Huy Lập nhìn thẳng vào mắt Huỳnh Nhiên:

- Anh có biết Thy Mai sắp thi tốt nghiệp không ?

- Vậy thì sao ? Chuyện đó liên quan gì đến tôi ?

Huy Lập chợt nổi nóng:

- Anh làm chồng mà nói chuyện vô trách nhiệm như vậy sao . Tôi càng ngày càng hối hận khi lúc trước không nói với Thy Mai sự thật về anh.

Huỳnh Nhiên lầm lì:

- Bây giờ cậu nói cũng còn kịp đấy.

Huy Lập la lên:

- Anh đừng có thách tôi . Tôi im lặng vì sợ Thy Mai buồn thôi . Anh có biết từ lúc về làm vợ anh , lúc nào cổ cũng đau khổ âm thầm không . Anh cười cổ để trả thù chị tôi . Muốn như vậy sao không tìm mấy người đồng lứa với anh mà cười . Anh hại chị một cô gái ngây thơ như vậy , anh biết cổ trong sáng lắm không ?

- Vậy thì sao ? Tóm lại là cậu muốn gì ?

- Tôi muốn gì đâu có quan trọng . Ngay từ đầu tôi đã đoán ra tâm địa của anh . Nhưng không dám nói với Thy Mai , vì sợ cổ đau khổ. Sau này tôi mới nhận ra mình sai lầm sự im lặng của tôi đã gián tiếp làm hại cổ lấy một người chồng như anh.

- Thy Mai than thở với cậu về tôi à ? Hình như cô ta rất thích đem chồng ra đi than thở với người khác . Tôi sẽ dạy cô ta biết phải cư xử ra sao.

Huy Lập tức đến đỏ mặt:

- Anh định hành hạ cổ thêm nữa sao ? Anh không làm vậy thì cổ cũng khổ lắm rồi . Anh yêu chị tôi đến mức độ mù quáng , đến nỗi không cần biết mình làm khổ vợ ra sao . Tôi chưa thấy ai vô lương tâm như anh.

- Nói năng cho cẩn thận đấy, Huy Lập.

- Ông có nói kiểu đó với tôi . Tôi không sợ đâu . Tôi khuyên anh hãy quên chị tôi đi. Quay về nghĩ đến Thy Mai một chút , cổ đâu có tội gì mà bị anh cư xử như vậy . Nhưng chuyện đó cổ chỉ kể với người bạn thân nhất . Cô ta nói lại với tôi đó.

Huỳnh Nhiên cười khẩy:

- Thy Mai đã vẽ chân dung người chồng cô ta thế nào vậy ?

- Cần gì phải kể tỉ mỉ. Anh có hiểu tâm hồn cổ nhạy cảm ra sao không ? Cổ biết rất rõ anh không yêu cổ. Nhưng không lý giải được tại sao anh một mực đòi cưới . Như vậy chưa đủ khổ hay sao ? Nếu biết sự thật , cổ còn bị thất vọng đến đâu.

Ngừng một chút , anh nói như tức tối:

- Cổ yêu anh đến như vậy , còn anh thì lừa gạt tình cảm . Nếu không thay

đổi , có ngày anh sẽ trả giá đắt đó.

Huỳnh Nhiên cười lạnh lùng:

- Yêu vợ người khác mà còn dám công khai phản đối chồng của cô ta . Cậu có biết mình vừa làm chuyện đại dột gì không ?

Huy Lập chột ngồi im , cứng họng . Anh không ngờ Huỳnh Nhiên phản ứng cao tay như vậy . So với Huỳnh Nhiên khi còn đeo đuổi chị Hồng Diễm , bây giờ anh ta khác rất xa , cứng cỏi và bản lĩnh hơn nhiều.

Huy Lập buông thông:

- Sao anh biết tôi yêu Thy Mai ?

- Nhìn cử chỉ hùng hổ của cậu , chỉ có tên ngốc mới đoán không ra . Thế nào , có định thách tôi đấu súng không ? - Huỳnh Nhiên hỏi châm biếm.

Huy Lập phản đối yếu ớt:

- Tôi đâu có muốn đối đầu với anh . Tôi chỉ muốn nói để anh đừng làm khổ Thy Mai thôi.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ mình làm khổ người khác . Cậu đi quá xa rồi đó . Hơn ai hết , cậu là người không đủ tư cách xen vào chuyện tôi với cô ấy . Cậu có thể về được rồi đó.

Huy Lập ngồi im , phản ứng của Huỳnh Nhiên khiến anh không biết nói gì nữa . Ý định ban đầu đã bị Huỳnh Nhiên làm đảo lộn . Anh thấy mình không còn cách nào hơn là ra về . Anh đứng dậy cố vót vát:

- Thy Mai sắp thi tốt nghiệp . chuyện này quan trọng với cô lắm , hy vọng anh đừng làm gì để cô buồn nữa.

- Thay mặt vợ tôi , cảm ơn cậu đã có ý tốt . Chỉ phải tội là hơi không đúng đối tượng đó , Huy Lập.

Huy Lập đứng dậy đi ra . Anh nói với theo:

- Hồng Diễm lúc này thế nào ?

- Anh đúng là người chồng vô lương tâm.

Nói xong , Huy Lập hăm hăm bỏ ra cửa . Tiếng đóng cửa thật mạnh làm Huỳnh Nhiên nhú mày nhìn theo . Anh chột cười gằn một mình . Đúng là trò hề . Thật là trớ trêu khi chính em của Hồng Diễm lại say mê Thy Mai . Anh không ghen , chỉ thấy tội nghiệp Huy Lập . Cách đây mấy năm , anh cũng đã từng khốn đốn vì mối tình đầu . Cũng như Huy Lập bây giờ vậy . Có thể làm tất cả những trò ngờ nghệch chỉ để thoa? mãn tình cảm bùng bột của mình.

Tại sao Thy Mai không kể chuyện này với anh ? Cô chưa bao giờ nói cho anh biết cô có một người yêu mình một cách cuồng nhiệt như vậy . Chỉ có tình yêu cuồng nhiệt mới khiến người ta làm tất cả cho người yêu như Huy Lập đã làm.

Buổi trưa về , anh ngấm ngấm quan sát Thy Mai . Cô vẫn như mọi ngày có một cái gì đó lặng lẽ trong mỗi cử chỉ. Nếu Huy Lập không nói , chắc chắn

anh sẽ không khi nào nhìn hoặc quan tâm cô nghĩ cái gì . Liệu Thy Mai có biết chuyện sáng nay Huy Lập đến tìm anh không ? Thật là buồn cười. Thấy cô ngồi chổng cằm bên bàn , mắt nhìn đăm đăm trước mặt . Anh đến đứng cạnh cô:

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Thy Mai ngước lên , nhìn anh ngạc nhiên:

- Không nghĩ gì cả, nhưng có chuyện vậy anh ?

Huỳnh Nhiên hỏi gặng:

- Có thật là em không nghĩ gì không ?

Thấy Thy Mai im lặng , anh mỉm cười đột ngột:

- Huy Lập quan tâm đến em nhiều lắm . Dù yêu hay không , em cũng đừng làm gì khiến người ta đau . Anh nói thật đó.

Thy Mai ngẩng nhanh lên nhìn Huỳnh Nhiên . sững sốt , cô lạc giọng:

- Làm sao anh biết người đó ?

- Tại sao anh lại không biết , anh biết nhiều người lắm . Biết thêm một Huy Lập cũng đâu có sao.

Thy Mai im lặng một lát , rồi nói như thanh minh:

- Em không cần biết tại sao anh biết Huy Lập . Nhưng em không làm gì trái với lương tâm đâu , em nói thật.

- Anh đâu có nghi ngờ em , chỉ khuyên em một điều , đừng làm gì khiến người ta đau lòng . Đừng chà đạp tình cảm người ta quá . Những tình cảm như vậy quý lắm

Thy Mai ngồi im , nhíu mày suy nghĩ . Cô hiểu Huỳnh Nhiên nói gì rồi .

Nhưng thà không hiểu để đỡ đau lòng . Thậm chí anh cũng không hề bức mình hay xúc phạm . Nếu yêu cô thì anh đã không khuyên nỡ như vậy . Cô rung rung nước mắt:

- Từ đó giờ em chưa thấy ai khuyên vợ mình như vậy . Em không mong mình có chồng là vị thánh đâu . Nếu khuyên em như vậy anh đừng nói thì hay hơn.

Cô đứng dậy bỏ ra ngoài . Huỳnh Nhiên lặng nhìn theo . Anh ngồi vào chỗ của cô, thờ dài . Thy Mai làm sao hiểu được nỗi lòng của anh khi khuyên cô như vậy . Bì vì nỗi khổ thất tình của Huy Lập cũng chính là của anh ngày xưa , anh không muốn có một người giống như mình.

Huỳnh Nhiên đa cảm khi nghĩ về Huy Lập , đến mức quên hẳn rằng chính mình cũng đã chà đạp tình cảm của Thy Mai. Cũng không biết rằng cô đau khổ ghê gớm khi ý thức anh không hề yêu cô.

Thy Mai trở vào phòng , mắt ráo hoảnh:

- Nếu không nghĩ đến em thì anh chấm dứt tình trạng này đi , hai đứa cứ chia tay đi . Em không đủ sức chịu đựng nữa đâu.

Huỳnh Nhiên ngẩng mặt lên , nhìn cô chăm chú:

- Chỉ một chuyện như vậy mà em muốn chia tay với anh ?

- Anh không biết mình vừa nói những câu tàn nhẫn nhất đối với em sao ?
Em không muốn tiếp tục sống như thế này nữa.

- Có nghĩa là em không muốn sống với anh ?

Thy Mai mím môi gật đầu . Huỳnh Nhiên cười khẽ:

- Tùy em , anh không có ý kiến . Quan hệ giữa hai đứa tồn tại hay không là do em quyết định.

Thy Mai lặng người đứng yên, đau đớn . Rốt cuộc người chịu thua cũng vẫn là cô . Cô những muốn anh phủ nhận tất cả những gì cô nói . Nhưng hình như ngay cả điều kinh khủng đó cũng sẽ làm Huỳnh Nhiên có một chút hoảng sợ. Còn cô thì làm sao đủ can đảm thực hiện điều mình nói . Cô cảm thấy bất lực đến tan rã , suy sụp . Và cô bỏ đi chỗ khác , để Huỳnh Nhiên sẽ không thấy những giọt nước mắt tủi buồn của mình.

Buổi chiều , Thy Mai đến tìm Thúy Bình . Cô không chịu nổi sự cô đơn cũng như cảm giác uất ức , nhất là đây là những ngày thi , cô muốn tìm sự khuây khỏa

Cả hai đi bộ dọc theo bờ sông , vô tình cô đứng lại bên lan can , nơi trước đây có lần cô và Huỳnh Nhiên đứng với nhau . Hơn một năm qua rồi , vậy mà cô cứ tưởng chỉ mới gần đây.

Thy Mai nheo mắt nhìn ra sông , ánh nắng làm cô bị chói mắt . Cô quay lưng về phía mặt trời . Suy nghĩ miên man . Thúy Bình im lặng nhìn xuống nước . Thật lâu cô lên tiếng.

- My với ông ấy lại cãi nhau ?

- Hình như vậy.

- Sao lại hình như ?

- Tao với anh chỉ quen nói chuyện gay gắt . Chưa bao giờ thân mật như vợ chồng , với người khác thì đó là cãi cọ. Nhưng với tụi tao thì chắc không phải . Cãi nhau thì còn có thể làm lành , còn những cuộc nói chuyện thế này thì chỉ thêm xa nhau.

Im lặng một lát , cô lại nói bình thản:

- Mai một đùng kể chuyện của tao cho Huy Lập nghe nữa . Sao mày kể với hấn chi vậy?

- Đừng giận nghe . Tại hấn quan tâm đến mày quá , tao không nỡ giấu.

- Tao không giận đâu , nhưng không nói là hay hơn . Hình như hấn có gặp anh Nhiên . Mày biết anh ấy khuyên tao cái gì không ?

- Khuyến gì ?

- Anh bảo tao đừng nên đối xử xấu với hấn.

Thúy Bình nhíu mày:

- Anh biết như vậy mà không ghen à ?

- Lạ lắm hả?

Thúy Bình bắt mắt:

- Ảnh không là thánh đâu , rõ ràng là không yêu mà đến mức sợ mất . Càng ngày ông ta càng làm tao bất mãn . Ly dị đi Mai , yêu Huy Lập cho ông ấy sáng mắt.

Thy Mai nhìn ra xa , thần thờ:

- Tao làm chuyện đó không được . Nghĩ đến chuyện mất ảnh là tao chịu không nổi.

- Chẳng lẽ mà chấp nhận sống như vậy mãi ?

- Tao cũng không biết . Có điều là tao rất sợ mất ảnh . Chắc tao chỉ còn biết chịu đựng , miễn được sống với ảnh . Yếu hèn quá phải không ?

- Tình cảm mà , làm sao nói được . Chỉ có không yêu hoặc yêu ít ít , người ta mới có dũng cảm chia tay mà thôi.

"Không yêu hoặc yêu ít ít ? Có lẽ mình ở trường hợp thứ nhất" - Thy Mai nghĩ thầm . Cô nhớ những gì Huỳnh Nhiên nói mà càng thấy đau khổ. Anh không hề lung lạc khi cô đòi chia tay . Vũ khí cuối cùng của cô đem ra để thức tỉnh anh đã hoàn toàn thất bại . Cô thật sự chịu thua rồi.

Mùa Lá Rơi

Chương 7

Thy Mai ngồi trước tivi mà mắt cứ ngong ngóng ra cửa . Gần nửa đêm mà Huỳnh Nhiên vẫn chưa về . Cũng không hề gọi điện báo là đi đâu . Thời gian gần đây anh đi về rất thất thường . Phải nói là hầu như đi suốt ngày đến tận khuya . Thy Mai im lặng chờ giải thích . Nhưng hình như anh không có ý định đó . Ngay cả thái độ của cô của không làm anh quan tâm.

Bà Hương đi xuống , thấy Thy Mai còn ngồi một mình , bà đến ngồi gần cô:

- Thằng Nhiên đi đâu vậy Thy Mai ? Sao đến giờ nó vẫn chưa về ?

Mai đáp ứng:

- Dạ, con vẫn không biết nữa . Ảnh không nói với con.

- Như vậy là không được nghe Mai . Nó đi đâu và làm gì con phải biết chứ , sao con hời hợt quá vậy ?

Thoại Anh đứng ở cửa từ lúc nào đấy , chợt xen vào:

- Tính ảnh từ trước đến giờ là vậy rồi , mẹ lo làm gì.

Bà Hương cau mày:

- Lúc trước mẹ có thể chấp nhận . Nhưng bây giờ thì khác , nó có gia đình rồi là phải có trách nhiệm chứ . Đâu có sống bừa bãi như lúc trước được.

- Nhưng anh Nhiên thì khác , ảnh cưới vợ đâu phải làm người có trách nhiệm đâu mẹ.

Thy Mai ngược lên:

- Em nói như vậy là sao Thoại Anh ? Chị không hiểu.

Bà Hương chận ngang:

- Cái con bé này , lớn rồi mà cứ ăn nói lung tung quá . Lên ngủ đi.

Thoại Anh vùng vằng:

- Thì lớn lên em mới biết nhận xét chứ bộ. Vậy mà lúc nào mẹ cũng la con.

Bà Hương có vẻ muốn cô bé ra khỏi phòng:

- Ủ, mẹ không la nữa . Con về phòng đi.

Rồi bà quay sang Thy Mai:

- Mẹ để ý lúc này nó cứ đi lu bù , hai đứa có cãi cộ gì không ?

- Dạ không.

- Vậy tại sao con không hỏi xem nó đi đâu ?

- Con chờ ảnh tự nói.

- Nhưng nó không nói thì con phải hỏi chứ. Con không được để nó tự do như vậy nghe chưa ?

"Nếu hỏi mà anh ấy chịu trả lời thì mình đã hỏi rồi . Chứ không phải im lặng chịu đựng thế này". Thy Mai nghĩ thầm . Nhưng vẫn ngồi im lặng.

Bà Hương đứng dậy:

- Con xem tiếp đi . Lát nữa nó về bảo nó lên phòng mẹ.

- Dạ.

Thy Mai không biết mình đã ngồi như vậy bao lâu , đến nỗi không nghe tiếng xe Huỳnh Nhiên chạy vào sân . Cô cứ chìm đắm trong những ý nghĩ ngổn ngang . Đúng lúc anh vào cửa mới giật mình ngẩng lên , và đứng dậy lặng lẽ nhìn anh.

Huỳnh Nhiên hơi khựng lại một lát , rồi khẽ nhún vai:

- Sao giờ này em chưa ngủ?

- Em chờ anh.

Huỳnh Nhiên lắc đầu tỏ vẻ không thích:

- Chờ làm gì , anh đâu phải con nít mà đi đâu cũng phải có người trông . Mai mốt em cứ ngủ trước đi.

"Nghĩa là sẽ có những ngày sau như vậy nữa" . Thy Mai nghĩ trong đầu . Cô lặng lẽ đi phía sau anh lên phòng . Chờ Huỳnh Nhiên thay đồ xong , cô lên tiếng:

- Mẹ bảo chừng nào anh về thì qua phòng mẹ.

Huỳnh Nhiên khẽ cau mặt:

- Giờ này khuya rồi , qua làm gì ?

Thy Mai im lặng nhìn anh , rồi không kìm được , cô buột miệng:

- Mấy ngày nay anh đi đâu vậy ? Anh hầu như đi suốt ngày . Nhiều khi mẹ hỏi anh đi đâu , em không biết trả lời ra sao.

Huỳnh Nhiên thờ ơ:

- Anh có công chuyện , em thắc mắc làm gì.

- Nhưng công chuyện gì phải giải quyết đến nửa đêm lận , lúc trước anh có vậy đâu.

- Em tra vấn anh đó hả Mai ? Khuya rồi đó , anh mệt lắm.

Rồi anh bước tới tắt đèn . Thy Mai lẳng lặng nằm xuống giường . Cô ráng nén cảm giác buồn tủi cứ dâng lên mắt . Và cô nói như van xin:

- Ngày mai trường em làm lễ tốt nghiệp , anh đến với em được không ? Chỉ một buổi sáng thôi.

Thấy anh im lặng , cô cố thuyết phục:

- Từ đó giờ anh chưa bao giờ đi đâu với em . Và em cũng chưa yêu cầu anh bất cứ điều gì . Nhưng lần này đối với em quan trọng lắm . Em xin anh đó.

Huỳnh Nhiên mỉm cười:

- Chuyện đó đâu có lớn , làm gì em căng thẳng vậy ? Dĩ nhiên là mai anh sẽ đến với em.

Trong bóng tối , Thy Mai sung sướng cười một mình . Cô không ngờ anh đồng ý dễ dàng như vậy . Vậy mà cô đã chuẩn bị tinh thần là sẽ phải năn nỉ thuyết phục . Suốt cả tuần cô chỉ loay hoay với ý nghĩ đó . không ngờ mọi

chuyện đơn giản vậy

Hôm sau cô vào trường làm lễ tốt nghiệp . Bà Hương và Thoại Anh cũng đến . Nhưng suốt buổi cô chỉ ngong ngóng Huỳnh Nhiên , mỗi lúc nổi thất vọng khi không thấy bóng anh.

Cô không để ý Huy Lập cứ thỉnh thoảng nhìn cô , rồi lại thờ dài . Anh nhìn cô như người có lỗi , muốn nói một điều gì đó nhưng lại thôi . Tất cả những cử chỉ ấy làm Thy Mai để ý . Tâm trí cô bị hút hết vào việc chờ đợi . Cô không còn lòng nào quan tâm đến chuyện gì khác nữa.

Buổi lễ đã xong , mọi người kéo nhau ra sân chụp hình . Thy Mai cũng tham gia . Nhưng với thái độ miễn cưỡng . Cô giận Huỳnh Nhiên và thất vọng đến muốn khóc . Thoại Anh cũng không giấu được bất mãn , cô nói nhỏ vào tai Thy Mai:

- Anh này quá đáng thật , về nhà thế nào mẹ cũng mắng cho một trận , đừng thèm chờ ảnh nữa chị.

Thy Mai cười gượng chứ không nói . Cô chỉ cảm thấy bẽ bàng cho mình .

Vậy mà đêm qua đã hết sức sung sướng , đã xem sự có mặt của Huỳnh Nhiên quan trọng hơn cả việc nhận bằng tốt nghiệp . Một sự thành công mà phải vô cùng cố gắng cô mới vượt qua được.

Khi cô định về thì Thúy Bình giữ tay cô lại:

- Mày đừng về , ở lại chút nữa tao đưa về cho.

Thy Mai quay lại nói với bà Hương . Rồi đi với Thúy Bình tìm một băng đá ngồi . Thấy vẻ mặt tự lự của nó , cô mỉm cười:

- Làm gì mà đổi thái độ lạ vậy , tao nhớ lúc này mày vui vẻ lắm mà.

Thúy Bình nhếch môi , mắt vẫn dăm dăm giọt nắng lung linh dưới đất:

- Tao lo cho mày đó.

- Lo chuyện gì , anh Nhiên phải không ? Từ đó giờ đã vậy rồi , ảnh đến mới là ngạc nhiên đó . - Thy Mai nói thần thờ.

- Không phải chuyện đó , chuyện này kinh khủng hơn nhiều . Nhưng tao nói xong mày phải bình tĩnh mới được.

Một thoáng linh tính làm Thy Mai rùng mình . Nhưng cô vẫn giữ vẻ thần nhiên:

- Mày nói đi.

Thúy Bình nói với vẻ bức rút:

- Tao biết chuyện này lâu rồi , khoảng gần tháng nay lận . Nhưng tao không dám nói , tao nghĩ kéo dài cho mày ngày nào hay ngày ấy , nhưng rồi bây giờ tao nghĩ ngược lại , thà nói để mày có cách giải quyết.

Thy Mai nhìn bất động phía trước:

- Nói nhanh đi Bình.

- Cách đây gần một tháng , tao thấy anh Nhiên đưa một chị về nhà , rồi ảnh ở lại đó lâu lắm , đến khuya lận . Nhìn cách họ với nhau , tao nghĩ họ là bồ

đó.

- Sao mày biết ?

- Thì tao phải theo dõi họ chứ.

Mặt Thy Mai tái nhợt , gần như muốn ngất đi , nhưng cô vẫn gượng lại:

- Mày thấy chỉ một lần đó , hay còn lần nào nữa không ?

- Tao không thấy , nhưng có dò hỏi nhà kế bên , người ta bảo ảnh hay đến đây lắm.

Thy Mai nhắm mắt lại , tim cô đập loạn đến mức khó thở. Cô cắn chặt răng cố giữ cho mình đừng run , Thúy Bình nhìn cô lo ngại:

- Ráng bình tĩnh nghe Mai.

Giọng Thy Mai yếu ớt:

- Mày đừng lo . Tao không sao đâu . Thì ra lúc này ảnh về khuya là vì chuyện đó . Tao thật bất hạnh.

Mắt Thúy Bình sáng quắc lên:

- Tao nghĩ kỹ rồi , Mai . Bây giờ mày phải can đảm dứt khoát thôi , thà mày khổ một lần còn hơn khổ suốt đời.

Thy Mai gục đầu trong tay:

- Mọi chuyện đột ngột quá , tao chưa biết sẽ làm gì nữa , tao muốn biết sự thật , sau đó mới có thể quyết định.

- Cách hay nhất là mày nên đến nhà cô ta , nói cho cô ta biết anh Nhiên có vợ rồi . Mày đủ can đảm đến đó không , tao đi với mày.

- Có lẽ đó là cách hay nhất bây giờ . Tao chỉ muốn biết nhà cô ta thôi.

Cố gắng đứng dậy đi với Thúy Bình ra cổng lấy xe . Ngồi phía sau Thúy Bình mà cô có cảm giác mình bơi trong sương mù . Đây những hoảng loạn dày xéo trái tim , một trái tim vốn đã quá nhiều thương tích.

Cuộc đời sao bỗng chốc như sụp đổ , tuyệt vọng . Đến mức cô không còn biết mình là ai nữa.

Thúy Bình chợt dừng lại trước một ngôi nhà khang trang , có khoảng sân nhỏ khá xinh . Cô ngó nghiêng vào trong:

- Nhà này nè Mai . Hình như không có anh Nhiên trong đó , không thấy xe ảnh.

Thy Mai run bần bật như đứng không muốn vững . Cô níu tay Thúy Bình:

- Về đi Bình , biết bao nhiêu đó là đủ rồi.

- Sao lại về . Phải vô gặp cô ta chứ.

- Thôi . Tao không thể . Tao...

Nhưng Thúy Bình đã phăng phăng dắt xe vào sân . Rồi cương quyết kéo Thy Mai vào nhà . Thy Mai run rẩy đi theo . Thấy phòng khách không có ai , cô rút tay lại định trở ra . Thúy Bình trừng mắt nhìn cô như bắt buộc . Và kéo tay Thy Mai xông xáo vào nhà trong . Có tiếng cười giòn tan tu8` trong phòng vắng ra , cô bèn đứng lại , ra hiệu cho Thy Mai . Cả hai đứng yên lắng

nghe . Tiếng cười của Huỳnh Nhiên vang ra làm Thy Mai càng đứng không muốn vững . Giọng anh âu yếm:

- Em nghĩ anh sẽ không tha thứ sao ?

- Em tin anh vẫn còn yêu em , nhưng dù sao anh cũng có vợ rồi . Trong một năm đó biết đâu anh đã thay đổi.

- Anh vẫn yêu em không - Huỳnh Nhiên thật giản dị.

Thy Mai cắn răng , bám chặt vào tường . Giọng người con gái như trầm lại , tâm sự:

- Thú thật , lúc mới về nước , em chán đời lắm . Em đến tìm anh chứ cũng không tin anh sẽ đón nhận em trở lại . Không ngờ anh vẫn yêu em . Anh biết anh là chiếc phao của em không ?

- Nếu anh từ chối , em sẽ làm gì ?

- Dám không . Em không tin anh sẽ từ chối . Nếu vậy em sẽ đeo bám anh ráo riết hơn , bất kể anh đã có vợ , anh yêu cô hơn em được sao ?

- Tự tin ghê chưa ?

- Chứ sao , trên đời này Huỳnh Nhiên còn có thể yêu ai hơn Hồng Diễm này.

Huỳnh Nhiên chột đời giọng:

- Anh yêu em lắm Diễm , mãi mãi vẫn vậy.

- Vậy thì anh bỏ cô ta đi , rồi mình cưới nhau . Ly dị với cô ta cũng dễ thôi mà.

Thúy Bình như nổi khùng lên . Cô chộp đập mạnh một cái , cách cửa mở toang . Đến nỗi Thy Mai cũng bị bất ngờ.

Đập vào mắt là cô gái ngồi trong lòng Huỳnh Nhiên , ngả ngón . Cả hai đứng bật dậy nhìn sững ra cửa . Thúy Bình nói như quát:

- Đồ vô liêm sỉ! Dám xúi chồng người ta bỏ vợ , đồ bất nhân.

Huỳnh Nhiên đã lấy lại bình tĩnh , anh nhìn Thy Mai , cười gằn:

- Thì ra cô theo dõi tôi ?

Thy Mai đứng bất động , môi cô run bần bật . Cô chột quay người bỏ đi nhanh ra ngoài . Thúy Bình gọi với theo:

- Chờ tao với Mai.

Cô quay qua Huỳnh Nhiên , trừng mắt:

- Anh là đồ Sở Khanh.

Nói xong , cô vội chạy theo Thy Mai , kêu lên:

- Bình tĩnh đi Mai . Đừng có đâm đầu ra đường mà , nguy hiểm lắm

Nhưng Thy Mai vẫn cắm cúi bỏ đi . Thúy Bình quýnh quýng dắt xe ra đường . Cô thắng lại bên Thy Mai:

- Lên xe đi , tao đưa mày về.

Thy Mai yên lặng ngồi lên phía sau Thúy Bình . Cô không nói được gì , chỉ khóc mờ mờ . Về đến nhà , cô chỉ nói ngắn gọn:

- Mày về đi.

Rồi cô đẩy cổng , đi nhanh vào nhà , tay bụm miệng khóc . Trong phòng khách , bà Hương và Thoại Anh đang chờ cô . Thoại Anh kêu lên:

- Chuyện gì vậy chị Mai ?

Thy Mai lắc đầu không nói , cô định đi lên phòng . Nhưng bà Hương đã lên tiếng:

- Ngồi xuống đi Mai , nói cho mẹ biết , có chuyện gì vậy ?

Không thể cãi lời , Thy Mai đành ngồi xuống salon . Cô gục mặt trên thành ghế , khóc nức nở. Thoại Anh định lên tiếng . Nhưng bà Hương ra hiệu cho cô im . Chờ Thy Mai bình tĩnh , bà bắt đầu hỏi:

- Chuyện gì vậy , kể cho mẹ đi , mẹ sẽ giải quyết cho con . Có phải con cãi nhau với thằng Nhiên không ?

Thy Mai ngẩng mặt lên:

- Bây giờ thì con hiểu tại sao trước giờ anh Nhiên lạnh nhạt với con rồi . Con đã gặp người tên Diễm , anh còn đang ở đó . Con...

Cô ngừng lại , nghẹn giọng . Bà Hương và Thoại Anh sững sờ ngồi im .

Thoại Anh kêu lên:

- Bà Diễm à ? Bà về rồi sao ?

Thy Mai nín khóc , cố bình tĩnh :

- Ngay từ đầu mọi người đã cố ý giấu con . Còn con thì không biết gì cả.

Cô quay qua Thoại Anh:

- Em cư xử tốt với chị lắm mà . Tại sao lại giấu chị như vậy . Tại sao mọi người ác với tôi quá vậy ?

Thoại Anh đáp ứng:

- Em... em đâu có cố ý . Em...

Bà Hương khoát tay bảo Thoại Anh im . Rồi dịu dàng nhìn Thy Mai:

- Chuyện đã đến như vậy thì mẹ không giấu con làm gì . Nhưng mẹ nói để con hiểu . Từ trước giờ mẹ không nói ra là để giữ hạnh phúc cho con . Và lại , cô ta đã đi rồi , mẹ đâu còn sợ Huỳnh Nhiên quan hệ với cô ta nữa.

Thoại Anh xen vào:

- Không hiểu bà ấy về nước làm gì , lại còn cho anh Nhiên hay , mục này đáng ghét thật . Còn anh Nhiên nữa , toàn là làm khổ gia đình thôi.

Thy Mai lau nước mắt:

- Bây giờ đến mức này rồi , mẹ đừng giấu con nữa . Con xin mẹ cứ nói hết ra để con biết mình phải làm gì.

Bà Hương thở dài:

- Con đang giận , đừng quyết định chuyện gì nghe con . Nếu con bỏ đi thì mẹ cũng không đồng ý để Huỳnh Nhiên đưa cô ta về nhà này đâu . Không khi nào.

Bà ngừng lại một chút , như cân nhắc từng chữ:

- Trước đây Huỳnh Nhiên nó yêu cô ta như điên như khùng . Còn cô ta thì

đùa giỡn với nó như vờn một đứa con nít . Cô ta lớn tuổi hơn nó và rất sắc sảo , hiểu đời . Huỳnh Nhiên lúc đó mới ra trường , còn khờ lắm . Và trong sáng như con bầy giờ vậy.

"Đến giờ mình mới nhận ra mình quá khờ khạo khi yêu anh ta" - Thy Mai cay đắng nghĩ thầm . Nhưng vẫn ngồi im nhìn bà Hương.

- Cô ta không yêu Huỳnh Nhiên , điều đó mẹ không trách . Nhưng điều mẹ không tha thứ là đứa con gái đó cứ đùa giỡn với tình cảm của nó , cố tình quyến rũ nó , xem nó như một món đồ trang sức để hãnh diện với bạn bè . Huỳnh Nhiên làm sao biết được mảnh khoé phụ nữ đó . Khi mẹ vạch rõ bộ mặt cô ta , nó quay lại giận mẹ và một mực bảo vệ cô ta . Mẹ không có cách nào cứu nó được . Thời gian đó...

Bà Hương lắc đầu không tìm được từ diễn đạt . Thoại Anh nói vào:

- Anh si tình lắm chị , như ngây như dại vậy . Suốt ngày làm thơ , viết nhạc tặng bà Diễm . Anh lãng mạn lắm.

- Im đi Thoại Anh . Những chuyện đó quá rồi . Nếu sao đó cô ta không gặp một người Đài Loan thì không biết cô ta còn đùa giỡn đến bao lâu . Khi Huỳnh Nhiên biết chuyện đó , nó như điên lên , suốt ngày không chịu làm gì , chỉ uống rượu và ở trong phòng đập phá . Thời gian đó cả nhà thật khổ với nó.

Bây giờ thì cô hiểu rồi . Cô hiểu tại sao lúc đó Huỳnh Nhiên hay đến quán cô đến khuya . Và lần đó , khi cô đưa anh về , bà Hương có vẻ quý mến cô đến vậy . Dù sao thì cô cũng hiền hơn Hồng Diễm.

Bà Hương thở dài , như thấy nặng nề khi nhớ lại chuyện cũ:

- Đến lúc ba con mất . Huỳnh Nhiên mới chịu thay đổi . Nó phải đứng ra gánh vác gia đình và điều hành công ty . Công việc làm nó khuây khỏa hơn . Nhưng vẫn không quên được thất tình . Nó vẫn hay đến năn nỉ con bé kia . Đến lúc như vậy cô ta mới thấy nó làm phiền . Cô ta nói khích thế nào đó mà nó muốn lập tức cưới vợ để trả thù . Lúc đó xui khiến thế nào mà nó lại gặp con , mẹ thật sự không muốn như vậy Mai ạ.

Thy Mai thần thờ:

- Mẹ không muốn thì chuyện ấy cũng đã xảy ra rồi.

Lúc ấy mẹ cố sức cản nó , vì sợ nó lại làm khổ đứa con gái khác . Nhưng trong chuyện tình cảm nó bao giờ cũng háo thắng . Nhất là con cũng thương nó , mẹ chỉ còn hy vọng khi sống chung nó sẽ khác đi mà thôi . Không ngờ mẹ đã sai lầm.

Thy Mai ngược lên , nhìn bà bằng cặp mắt oán trách:

- Vì một sai lầm của mẹ mà con phải trả giá bằng cả cuộc đời con . Lúc ấy con hoàn toàn nghĩ anh muốn lập tức cưới vì quá yêu con và vì để vui lòng gia đình . Con phải ráng vượt qua sợ sệt để làm anh vui . Vậy mà đáp lại sự thật tình của con là một sự lừa dối của tất cả mọi người . Sao mẹ ác với con

quá vậy ?

Thoại Anh len lén nhìn bà Hương , rồi khều tay Thy Mai:

- Chị Mai.

Nhưng Thy Mai đang mất bình tĩnh , vẫn tiếp tục oán giận:

- Mẹ là người từng trải , mẹ phải biết anh ta làm như vậy để thỏa mãn tự ái .
Đem cả hạnh phúc một con người ra chỉ để trả thù cho tự ái của mình , có
quá tàn nhẫn không . Mẹ chỉ nghĩ cho anh ấy mà không nghĩ đến con của
người khác , mẹ ác lắm.

Không biết Huỳnh Nhiên đã về từ lúc nào , anh gằn giọng:

- Thy Mai . Im đi!

Nhưng Thy Mai không muốn nghe , cô khóc tức tưởi:

- Nếu mẹ không dạy được anh ấy thì tại sao mẹ không nói với con . Giấu
giếm như vậy là mẹ đồng tình với tội lỗi rồi đó . Ngay cả cho con một sự lựa
chọn mẹ cũng không . Để bây giờ cuộc đời con thế này , mẹ hài lòng chưa .
Trong suốt hai năm qua , lương tâm mẹ có lúc nào bị cắn rứt không , mẹ nói
đi - Cô nói như hét.

Huỳnh Nhiên đứng bật dậy , bước đến giáng cho cô một bạt tai , anh quát
lên:

- Ai cho phép cô hỗn hào với mẹ tôi như vậy.

- Anh Hai!

- Nhiên!

Bà Hương và Thoại Anh hoảng hốt đứng dậy kéo tay Huỳnh Nhiên ra .

Nhưng anh vẫn trừng mắt nhìn cô:

- Tôi có lỗi gì thì cứ mắng nhiếc một mình tôi đi . Đừng có hỗn với mẹ chồng
như vậy . Vậy mà tôi tưởng cô hiền lắm chứ.

- Nhiên - Bà Hương quát lên - Con nói đủ chưa ? Con mà cũng đủ tư cách để
phê phán nó nữa sao ?

Thoại Anh nhìn Huỳnh Nhiên đầy bất mãn:

- Đáng lẽ anh phải xin lỗi chị Mai mới phải . Vậy mà còn dám đánh người ta
. Nói thật , em mà có ông chồng như anh thì em tự tử cho rồi.

- Thy Mai , có nói nặng hơn mẹ vẫn chấp nhận được mà . Lỗi tại mẹ đã
không dạy được đứa con như con . Mẹ chỉ nghĩ tới con mà xem nhẹ hạnh
phúc của Thy Mai . Nó phản ứng như vậy còn nhẹ lắm . Nếu là Hồng Diễm
thì nó đã làm âm lên cho con xấu mặt rồi.

Hình như quá giận , bà nói như quát:

- Mẹ không hiểu nổi tại sao đến giờ con vẫn còn mù quáng vì đứa con gái
ích kỷ đó . Một đứa con gái mất nết , vô liêm sỉ. Nhà này không chứa được
loại người như nó đâu.

Huỳnh Nhiên đứng dậy lầm lì:

- Mẹ muốn mắng con bao nhiêu cũng được . Nhưng đừng xúc phạm đến cô

ấy . Con không nghe đâu.

Anh lạnh lùng bỏ lên cầu thang . Thoại Anh giậm chân:

- Anh cứ một mực bệnh vực bà ấy . Trời ơi , tức muốn chết được.

Thy Mai cười cay đắng . Thoại Anh nói như vậy không đúng . Huỳnh Nhiên cũng đã bệnh vực mẹ anh đó chứ , bằng chứng là anh đã nổi nóng lên khi cô ăn nói hỗn hào . Anh bệnh vực tất cả những người anh yêu quý , trừ cô.

Bây giờ cô biết mình phải làm gì rồi . Quyết định có chóng vánh , nhưng không hề sai lầm . Cô tin chắc mình sẽ không hối hận.

Thoại Anh vịn nhẹ tay cô:

- Chị đừng để ý những gì anh nói nghe chị Mai , em với mẹ ủng hộ chị mà.

- Cảm ơn em.

Thy Mai đứng dậy , bình tĩnh đi lên phòng . Cô thấy Huỳnh Nhiên đang ngồi trên bàn , tỉ tẩn trên tay có vẻ suy nghĩ . Cô lạnh lùng đến mở tủ , lôi quần áo quăng qua giường , và ngồi xếp từng thứ vào vali.

Huỳnh Nhiên im lặng theo dõi những động tác của cô . Thy Mai biết anh nhìn , nhưng không hề có phản ứng . Đối với cô bây giờ , mọi thái độ của anh đều không làm cô quan tâm hay lo sợ nữa.

Xếp đồ xong , cô bước qua bàn nghiêm nghị:

- Làm ơn cho tôi mở tủ.

Huỳnh Nhiên né người một bên cho cô lôi quần tập ra . Thấy anh vẫn ngồi yên , cô bước qua bàn phất ngồi xuống viết một mạch lá đơn ly dị, rồi dăng trên bàn đứng dậy.

Cô quay qua Huỳnh Nhiên:

- Những thứ còn lại mẹ tôi sẽ qua lấy sau . Chào anh.

- Cô làm gì vậy ?

Thy Mai không trả lời . Cô thấy không cần thiết phải nói gì nữa . Mọi phản ứng của Huỳnh Nhiên bây giờ đều là vô nghĩa . Cô cúi xuống xách vali , lẳng lặng bỏ đi ra cửa . Không thấy cặp mắt tối sầm của anh nhìn theo . Bà Hương và Thoại Anh vẫn còn ở phòng khác . Thấy Thy Mai , Thoại Anh kêu lên:

- Chị định bỏ đi thật hả, đừng làm như vậy chị Mai.

Cô chạy đến giữ chiếc vali trên tay Thy Mai:

- Em không biết nói sao để giữ chị lại , nhưng chị đi như vậy là không ổn đâu.

Bà Hương vẫn ngồi yên , nhưng giọng nói có chút mệnh lệnh:

- Khi giận con có thể làm bất cứ chuyện gì . Nhưng bỏ đi là đại đột con biết không , làm như vậy con sẽ không giải quyết được gì đâu , nghe lời mẹ đi.

Thy Mai vẫn đứng yên nhỏ nhẹ:

- Con đã sai lầm khi bước vào nhà này sống . Bây giờ chỉ còn một cách duy nhất sửa chữa được là về nhà mẹ con . Con xin lỗi vì không thể nghe lời mẹ.

Và cô cương quyết gỡ tay Thoại Anh ra , đi nhanh ra cửa . Thái độ của cô như tước mất phản ứng của mọi người . Thoại Anh chỉ còn biết đứng sững nhìn theo . Rồi cô chạy bay lên phòng Huỳnh Nhiên , quỳnh quáng:

- Anh Hai , chạy xuống giữ chị ấy lại đi chứ . Sao anh ngồi im vậy , chị Mai bỏ đi rồi kìa.

- Anh biết.

- Vậy tại sao anh không giữ chị ấy lại ?

Huỳnh Nhiên lắc đầu chán nản:

- Cổ đang giận , nói gì cũng vô ích thôi . Đây không phải là lần đầu cô đòi chia tay đâu.

Thoại Anh buông tay Huỳnh Nhiên , nhìn anh nhìn nhìn một quái vật:

- Em chưa thấy ai vô lương tâm như anh . Chị Mai thật là vô phước.

Huỳnh Nhiên đập mạnh bàn:

- Đủ rồi Thoại Anh . Đừng có làm phiền anh nữa . Em ra ngoài đi.

- Nhưng em phải nói cho anh biết , ít nhất anh cũng phải xin lỗi chị ấy chứ .

Anh là người có lỗi mà.

- Để cho anh yên đi - Huỳnh Nhiên nói như nạt.

Thoại Anh quay phắt người bỏ đi ra , mặt hầm hầm tức tối . Cô chạy trở xuống phòng khách.

- Mẹ lên nói ảnh đi , ảnh quá đáng lắm.

Bà Hương nghiêm nghị:

- Đừng nói tới nó nữa , mẹ không muốn thấy mặt nó.

Thoại Anh ngồi phịch xuống salon , lắc đầu chán nản . Viễn ảnh có chồng mà gặp cảnh như Thy Mai làm cô thấy nản . Dù Huỳnh Nhiên là ông anh mà cô yêu quý , cô vẫn thấy ghét cách đối xử vô tình của anh.

Mùa Lá Rơi

Chương 8

Thy Mai đứng cạnh Thúy Bình , trầm tư dõi mắt theo những con tàu trên sông . Thúy Bình lên tiếng phá tan sự yên ắng:

- Mày hôm nay ông ấy có đến tìm mày không ?

- Không.

Thúy Bình cười khẩy:

- Ông ta đúng là sinh vật có máu lạnh . Đều thật . Thậm chí không hề nói một tiếng xin lỗi . Dân họ Sở chính thống cũng chưa chắc đều hơn thế . Thế mày quyết định ra sao ?

- Tao viết đơn ly dị rồi . Bây giờ chẳng còn gì nữa . Chỉ đợi tòa xử.

- Mày nghĩ gì về ông ta , Thy Mai ?

- Căm thù.

- Đáng lẽ tao không nói chuyện này làm gì , tối qua tao thấy ông ta và mẹ Diễm trong nhà hàng đối diện nhà tao . Sự thể đã như vậy mà ông ta vẫn tỉnh bơ đi luôn . Nói để mày cứng rắn khi ly dị hơn.

Thy Mai im lặng , đầu nhói . Thúy Bình thật ác khi kể với cô chuyện đó . Dù không cần nói vậy cô cũng đã đau lắm rồi.

Cô đưa mắt thần thờ nhìn ra xa , nhìn vào một khoảng mông lung vô định , như không thấy gì tồn tại xung quanh . Những ngày gần đây , cuộc sống của cô là vậy , chỉ toàn những ảo ảnh , hư vô , đầy ác mộng.

Thúy Bình lại lên tiếng:

- Mới có mấy ngày mà nhìn mày sút người thấy rõ , ốm nhom , xanh mướt và trong suốt ra . Mày định tự làm khổ mình đến bao giờ , ông ta không xứng để mày khổ đâu , Thy Mai.

Thy Mai im lặng . Quả thật cô đã như vậy . Hoàn toàn ngã quỵ . Những ngày qua là những ngày đen tối nhất trong đời . Cô sợ nhất những đêm dài dằn vặt , thao thức với nỗi cô đơn . Mở mắt nhìn suốt vào bóng đêm đầy hoảng loạn . Rồi là suốt ngày nằm dật dờ trên giường không thiết đến cuộc sống . Cô sợ hãi vô cùng là sự suy nghĩ . Nhưng trốn tránh có được đâu . Cuộc đời chỉ là những chuỗi triền miên với bóng tối . Làm sao có thể thoát ra ? Có chăng chỉ là cái chết.

Thậm chí có lúc cô đã đi đến bi quan tuyệt cùng . Đã nghĩ đến một cõi buông xuôi . Như Shakespear đã viết "Tồn tại hay không tồn tại". Bởi sống mà đau khổ tàn phá thể này , sống không nổi . Trong khi cô có lỗi gì đâu . Bị lừa gạt tình cảm thì cũng chẳng khác nào bị giết chết tâm hồn , thật là độc

ác.

Thy Mai cúi xuống nhìn dòng sông . Bóng tối làm mặt sông đen ngòm , bí ẩn . Cô mở lớn mắt nhìn đăm đăm . Nếu tất cả mọi nỗi khổ của con người đều có thể gởi thác xuống đây thì cuộc đời sẽ nhẹ tênh . Sông sẽ cuốn phăng tất cả nỗi thù hận cuộc sống . Sẽ vui chôn vùi vĩnh viễn những đau khổ thiên thu . Cô ao ước mình có can đảm đó biết bao nhiêu.

Tiếng Thúy Bình vang lên làm cô giật mình:

- Mày nhìn gì ở dưới vậy Mai ? Cái nhìn thấy ghê quá . Này , nếu có ý nghĩ đen tối đó thì bỏ ngay đi nhé . Đừng có để mẹ mày mất con một cách tức tưởi như vậy.

Thy Mai ngẩng mặt lên , cười buồn:

- Nếu làm được như vậy thì tao đã làm lâu rồi . Đừng lo , tao không quan trọng anh ta hơn mẹ tao đâu . Và suy cho cùng , cái chết đó cũng đâu có làm lương tâm anh ta thức tỉnh , tao làm vậy để làm gì.

Cô nhìn đồng hồ

- Về đi Bình . Khuya rồi.

- Thì về , khuya quá rồi . Đi lâu sợ mẹ mày lo đấy.

Thúy Bình đưa Thy Mai về . Chia tay nhau ở cổng Thy Mai chậm chạp đi vào nhà . Cô mất hồn đến nỗi không để ý xe Huỳnh Nhiên đang dựng trong sân . Cô bước qua cửa và thấy anh . Huỳnh Nhiên đang ngồi đối diện với mẹ cô . Anh im lặng nhìn Thy Mai . Cô sống người vì bất ngờ . Trong một phút cô đứng lạng không biết phải làm gì . Huỳnh Nhiên lên tiếng:

- Anh muốn nói chuyện với em . Anh ở đây chờ em lâu lắm rồi , em đi đâu vậy ?

Như sự tĩnh , Thy Mai ngẩng đầu lên , nói bình thản:

- Khi nào khách về , mẹ đóng cửa giùm con.

Và cô đi thẳng vào phòng mình , khóa trái cửa lại.

Ở ngoài kia , hình như mẹ cô nói gì đó với Huỳnh Nhiên khá lâu . Cô muốn ra nói với mẹ cô mặc anh ta về . Không việc gì phải nói chuyện với con người độc ác đó , dù là nửa lời . Sau khi đã gây cho cô một bất hạnh quá lớn như vậy , anh ta nói gì cũng vô ích mà thôi.

Thy Mai đặt chiếc giở lên bàn . Đột nhiên cơn chóng mặt ập đến làm cô vịn chặt mép bàn . Cổ nhắm mắt chờ nó đi qua . Cô lần mò đến bên giường ngã người xuống , nghe cuồn cuộn cảm giác buồn nôn , thật là khổ sở. Cô gọi mẹ một cách yếu ớt . Nhưng bà vẫn còn nói chuyện ngoài phòng khách . Lần đầu tiên trong đời , cô bị rơi vào cảnh bi đát khôn khổ đến vậy . Sự suy sụp về tinh thần cộng với cảm giác cơ thể bị hành hạ làm cô không đủ sức chống chọi nữa . Cô nằm bất tỉnh một mình trên giường . Chỉ cách bà Mẫn và Huỳnh Nhiên một bức tường.

Sáng hôm sau Thy Mai một mình đi đến phòng khám . Cô rụng rời cả người

khi nghe bác sĩ bảo mình có thai . Rồi phòng , cô lẳng lặng ngồi xuống một băng đá trong bệnh viện . Lì lợm đối diện với số phận nghiệt ngã của mình. Thật kinh khủng khi biết mình có con trong hoàn cảnh bị bỏ rơi . Càng kinh hoàng hơn vì biết chắc mình phải trải qua một cơn đau thể xác lẫn tinh thần . Lần đầu tiên cô hiểu được nỗi khổ của người phụ nữ phá thai . Nhưng cô còn có thể làm gì hơn trong hoàn cảnh này . Khép chặt mọi ý nghĩ lo sợ có thể làm ình nhụt mất can đảm , cô đứng dậy vào phòng làm thủ tục . Rồi đi ra ngoài gọi điện cho Thúy Bình.

Giọng Thúy Bình ngạc nhiên:

- Mà đang ở đâu vậy?

- Ở bệnh viện.

Thúy Bình hấp tấp:

- Tại sao phải vô đó , mà bệnh hay ai ?

Thy Mai trầm tĩnh:

- Tao , nhưng không có gì đâu , mà tới ngay với tao được không ?

- Nè , mà làm sao vậy ?

- Bây giờ thì không sao , nhưng tao sợ lát nữa một mình tao về không nổi , mà tới với tao nhé.

- Còn đi Mẫn đâu ? Sao mà đi một mình vậy ?

- Tao không muốn để mẹ tao sợ, xong chuyện rồi nói sau . Nhưng mà có tới được không ?

- Được chứ . Nè, khoan cúp máy . Mà giải thích rõ hơn được không ?

- Đến đây rồi sẽ biết . Thôi nha.

Thy Mai nói chớ của mình , rồi cúp máy . Cô đứng yên bên trạm điện thoại , nhắm mắt tự trấn tĩnh mình , rồi trở lại phòng khám.

Khi Thúy Bình đến bệnh viện thì Thy Mai đã ra ngoài . Cô ngồi dựa băng đá , mặt xanh mướt tiều tụy. Nhìn cô có vẻ rũ rượi như trải qua một cơn đau ghê gớm . Thúy Bình kêu lên sững sốt:

- Mà làm sao vậy Mai ? Có chuyện gì vậy ?

Thy Mai nói gượng gượng:

- Tao vừa phá thai xong . Bây giờ tao yếu lắm . Chờ chút nữa đỡ mệt , mà đưa tao về.

- Trời ! Cái gì.

Thúy Bình kêu lên , mở to mắt ngó Thy Mai . Cô sợ tái mặt:

- Mà dám làm chuyện đó . Mà chỉ có một mình ? Ôi trời ơi! Mà gan góc hơn tao tưởng nhiều . Thật là khủng khiếp.

Cô ngồi xuống cạnh Thy Mai , ngực đập phồng vì ý nghĩ kinh hoàng . Và bỗng thấy thương Thy Mai sâu sắc . Ở tuổi này , cô và bạn bè đều còn vô tư vui vẻ. Chỉ bận tâm một điều là đi làm . Còn Thy Mai thì vướng vào nỗi bất hạnh quá lớn lao , nỗi bất hạnh mà một phụ nữ từng trải chưa chắc đã chịu

đựng nổi . Cô bỗng thấy căm ghét Huỳnh Nhiên và Hồng Diễm đến mức muốn họ chết đi cho rồi . Đồ phù thủy.

Cô và Thy Mai về nhà thì Thoại Anh tới một lát sau đó . Thấy Thoại Anh , Thy Mai cười yếu ớt:

- Em đi học về hả, tìm chị có gì không ?

- Mẹ bảo em tới thăm chị.

Im lặng một lát , cô rụt rè:

- Chị làm sao vậy , chị bệnh hả?

- Không phải bệnh , chỉ hơi mệt một chút.

Thúy Bình xen vào:

- Mày giấu làm gì , cứ nói đại là phá thai đi . Chị mới đưa chị Mai về đó .

Người ta dở sống dở chết còn anh của em thì tự do đi lại với bồ . Em có ông anh lý tưởng quá đó Thoại Anh.

Giọng nói ngọt xót mà cay độc của Thúy Bình làm Thoại Anh càng rụt rè .

Cô có cảm giác như chính mình mới là người có lỗi và ngồi im . Thúy Bình vẫn không tha , cô chanh chua:

- Anh của cưng ấy hả, có đem câu sấu thì nó cũng không dám ăn , sợ bị lây tính Sở Khanh . Vừa Sở Khanh vừa đều . Vô phúc bầy đời cho người nào làm vợ anh ta đó.

Thy Mai lên tiếng can lại , giọng cô đầy mệt mỏi:

- Đừng nói nữa Bình . Thoại Anh nó đâu có lỗi và cũng không thể chịu trách nhiệm về lỗi của người khác . Bắt nó nghe khích bác như vậy mày cũng không thấy tội nghiệp sao ?

Cô quay qua Thoại Anh , cố mỉm cười:

- Đừng giận nghe em , chị Bình không có ác ý với em đâu.

Thoại Anh lắc đầu:

- Em đâu có giận , chị ấy nói đúng chứ bộ. Ảnh là anh của em mà em còn thấy ghét , huống hồ là người khác , mấy hôm nay mẹ em không thèm nhìn đến ảnh nữa , trong nhà nặng nề lắm . Ảnh cũng bỏ đi suốt ngày.

Thúy Bình hình mũi:

- Chán đời nên bỏ đi hay là đi chơi với bồ ? Cái đó phải xét lại à ? Loại người như anh ta chắc sẽ rơi vào trường hợp thứ hai . Đã đều rồi làm sao mà lương tâm biết cắn rứt . Không chừng cả đời anh ta cũng không biết lương tâm là cái gì.

Cô dừng lại chưa ngoa:

- Em về nhắn lại là có người chờ anh ta như vậy đó . Ít nhất cũng phải để anh ta nhức đầu cho biết.

Thy Mai nhắm mắt lại:

- Không cần phải hung hăng như vậy đâu Bình.

Nhưng Thúy Bình đang nổi giận giùm cô , vẫn luôn ra một tràng:

- Mày và dì Mẫn phản ứng như vậy là quá nhẹ đó . Họ như thế mà không nói gì cả. Nếu là tao thì ít nhất cũng phải có một ngôi nhà tan hoang là...

Thoại Anh rụt rè lên tiếng:

- Chị Mai đang buồn , chị nói như vậy càng làm chị ấy buồn thêm đó chị Bình.

Thúy Bình nín thính , cô quay lại . Thấy Thy Mai nhắm mắt , nước mắt lặng lẽ chảy xuống mặt . Cô liếm môi:

- Mày đừng có khóc nữa . Tại tao tức giùm mày nên nói cho đỡ tức . Mày giận tao hả?

Thy Mai mở mắt lau mặt:

- Trưa rồi , mày về đi để ở nhà đợi.

Thúy Bình nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Thôi tao về , chiều tao làm gà mang qua cho mày . Nhớ đừng có nghĩ lung tung nữa nghe.

Thy Mai lắc đầu:

- Mày đừng làm , tao ăn không nổi đâu.

- Phải ráng ăn chứ , càng ngày mày càng ốm nhom . Đừng lo , tao nấu ngon lắm.

Cô nheo mắt , hài hước:

- Bảo đảm mày thấy món gà của tao mày sẽ không hoảng sợ.

Thy Mai ráng cười:

- Thôi về đi , trưa rồi.

- Bye . Chị về nghe Thoại Anh.

- Dạ.

Thúy Bình đi ra cửa . Thoại Anh nhìn theo rồi buột miệng:

- Nếu anh Hai em cũng thương chị như chị Bình thì mẹ đỡ lo biết bao nhiêu.

Thy Mai không trả lời . Câu nói của Thoại Anh càng như khơi thêm nỗi buồn khổ. Tất cả những người thân yêu đều thương mến cô . Chỉ trừ Huỳnh Nhiên, trong khi cô chỉ cần có một mình anh . Nhưng tất cả những ước muốn đó đã qua rồi.

Thoại Anh ngập ngừng:

- Sao chị... sao chị làm như vậy , chị Mai ? Chị có thai anh Hai biết không , sao chị lại phá bỏ như vậy ?

- Vì chị không muốn gây thêm rắc rối nào khác . Bao nhiêu đó thôi cũng đủ rồi . Anh em không biết chuyện này đâu.

- Chị không muốn sống với anh nữa sao ?

Thy Mai nhìn vào mắt Thoại Anh:

- Đã đến mức như vậy , em nghĩ chị còn thiếu tự trọng để quan hệ với anh sao ? Chị khờ khạo một lần là đủ rồi . Sau này có chồng em sẽ hiểu. Nếu không giữ được tình cảm của chồng thì tốt hơn hết là rút lui . Sống chung

gắng gượng lắm.

- Vậy... chị còn giận mẹ không , vì mẹ không nói cho chị biết trước về anh Nhiên.

- Lúc đầu chị có giận , nhưng nghĩ , nếu là chị , chị cũng sẽ làm vậy thôi.

- Chị hiền quá , và biết thông cảm . Nếu chị giận mẹ hoài chắc mẹ bị ray rút lắm.

Cô mỉm cười nói thêm:

- Chị biết mẹ có tính gì không ? Hiền , rộng lượng và biết suy xét . Mẹ không thiên vị con cái đâu . Chị giống tính mẹ lắm đó.

Thy Mai lắc đầu:

- Chị không cư xử chuẩn mực như mẹ nổi đâu.

Thoại Anh ngồi yên suy nghĩ. Cô rất muốn biết Thy Mai đang nghĩ gì về Huỳnh Nhiên . Nhưng nãy giờ Thy Mai tuyệt đối không nhắc đến anh cô , nên cô không dám hỏi . Dù giận Huỳnh Nhiên nhưng cô vẫn không mong muốn anh để mất Thy Mai . Viễn ảnh Hồng Diễm sẽ trở thành chị dâu làm cô sợ hết hồn . Sống chung nhà với Thy Mai dễ chịu gấp mười lần mẹ phù thủy sảo sảo ấy . Cô không hiểu nổi tại sao Huỳnh Nhiên yêu chị ta say mê như vậy . Đúng là điên khùng.

Cô ngồi với Thy Mai một lát rồi về nhà . Cô rất nóng ruột kể với mẹ tình trạng của Thy Mai . Nhưng bà Hương không có nhà . Huỳnh Nhiên cũng vắng bóng . Lúc này ông anh cô không đi đến khuya như lúc trước nữa . Nhưng rất ít ở nhà . Nếu có thì cứ đóng cửa ở lì trong phòng . Rốt cuộc cô cũng không biết ông anh đáng kính của mình đang nghĩ gì.

Buổi tối , cô nôn nóng chờ đến giờ ăn , giờ mọi người có mặt đầy đủ nhất và cô có thể công khai thông báo chuyện của Thy Mai lúc sáng.

Không kịp đợi Huỳnh Nhiên ngồi hẳn vào bàn , Thoại Anh khẽ nhìn anh rồi đưa mắt sang bà Hương :

- Mẹ , hồi sáng con có ghé chị Mai.

- Vậy hả, nó có nói gì với con không ?

Thoại Anh lắc đầu , cô nhìn Huỳnh Nhiên đang cầm cúi ăn rồi nhấn từng tiếng:

- Chỉ không nói gì hết . Chỉ vừa mới phá thai ở bệnh viện về.

Bà Hương gần như đánh rớt chén cơm xuống bàn:

- Cái gì ? Thy Mai có thai hả? Sao con không nói với mẹ , Nhiên ?

Huỳnh Nhiên cũng đang sững sờ:

- Em nói cái gì ?

- Em nói là chị Mai phá thai.

Thoại Anh lặp lại bằng một giọng lên án của trẻ con khi gặp chuyện bất bình , xong lại kèm theo một câu trách móc:

- Em chưa thấy người chồng nào tệ như anh . Vợ có thai mà cũng không

biết.

Huỳnh Nhiên ngồi lặng người . Một cơn giận ghê gớm chột bùng lên , anh nắm tay xuống bàn.

- Sao cô ta dám tùy tiện như vậy , tại sao không hỏi ý anh ?

Thoại Anh trề môi:

- Anh bận lo cho bà Diễm , còn thời gian để chăm sóc chị Mai đâu mà đòi ý kiến của anh.

Đang cơn bực tức , Huỳnh Nhiên nạt lớn:

- Em im đi . Con nít biết gì !

Bà Hương cùng rất bất ngờ trước điều Thoại Anh vừa nói , bà vẫn giữ vẻ điềm tĩnh nhìn Huỳnh Nhiên:

- Vậy à , vậy khi quen với con Diễm , con có hỏi ý kiến vợ con không ?

Con tức giận đã làm Huỳnh Nhiên không có thời gian nhận ra cách hỏi "mát mẻ" của mẹ. Vả lại từ trước tới giờ mẹ anh có bao giờ tỏ ra có cảm tình với Hồng Diễm đâu , dù bà chưa nói thẳng điều đó . Anh xẵng giọng:

- Con nhức đầu lắm rồi . Chuyện của con mẹ cứ để con tự giải quyết.

Bà Hương cố nén giận . Bao giờ nhắc tới Hồng Diễm anh cũng luôn tỏ ra sẵn sàng bênh vực cô tới cùng , bất chấp mình nói sai và ngang ngược tới đâu miễn sao cho bà và những người trong nhà không ai có ý kiến nữa là được.

Tuy vậy , bà vẫn giữ giọng từ tốn:

- Nếu con hành động đúng thì mẹ nhất định sẽ không xen vào chuyện của con làm gì . Con có biết con đã đẩy vợ con vào bước đường cùng để nó phải phản ứng một cách nóng nảy vậy không ?

Không đủ kiên nhẫn nghe mẹ nói hết , Huỳnh Nhiên đột ngột rời khỏi bàn:

- Mẹ để con yên một chút đi mẹ.

- Huỳnh Nhiên , đứng lại nghe mẹ hỏi.

Huỳnh Nhiên đã tới cửa , anh đứng lại nhưng không quay vào , anh trả lời hơi xác xược:

- Nếu mẹ muốn hỏi đến Hồng Diễm thì con sẽ không trả lời đâu.

- Anh Nhiên.

Thoại Anh rụt rè lên tiếng như nhắc nhở thái độ vô lễ của anh với mẹ.

Nhưng bà Hương dường như không chú ý đến điều đó:

- Mẹ muốn biết bây giờ con định thế nào ?

- Con không biết . Con mệt lắm . Mẹ để con nghỉ một chút được không ?

Bà Hương vẫn không buông tha:

- Vậy thì đi đi . Nhưng mẹ muốn biết con quyết định thế nào sau khi suy nghĩ đầy.

Lần đầu tiên , Thoại Anh thấy mẹ có vẻ rất cương quyết với Huỳnh Nhiên . Cô lăm lăm nhìn theo Huỳnh Nhiên lăm lăm ra khỏi phòng rồi quay sang nhìn

khuôn mặt nghiêm nghị của mẹ. Chắc bà đang giận lắm . Mẹ giận anh Nhiên là một điều chắc chắn rồi . Nhưng có giận chị Mai hay không thì cô không biết.

Huỳnh Nhiên lẳng lặng đi lên phòng , mệt mỏi buông mình xuống giường và nhìn đắm đắm vào khoảng trống trước mặt . Hành động của Thy Mai đến giờ vẫn còn làm anh thấy bàng hoàng . Nếu cô làm vậy chỉ để trả thù anh thì cô cũng đau khổ kia mà . Nhưng biết đâu đó là cách để cô cương quyết đoạn tuyệt với anh ?

Mùa Lá Rơi

Chương 9

Huỳnh Nhiên quay lại nhìn lá đơn ly dị trên bàn . Từ lúc cô bỏ đi anh vẫn để nó yên ở đó vì tin rằng sớm muộn gì cô cũng sẽ trở về . Nhưng bây giờ mọi thứ đã đảo lộn . Việc làm của cô chứng tỏ cô có quyết định dứt khoát . Rốt cuộc anh không hiểu được đâu mới là bản chất của cô.

Khi Thy Mai bỏ đi , anh đã không làm gì để giữ cô lại . Anh chỉ nghĩ đơn giản một điều là khi hết giận cô sẽ trở về . Lúc đó anh sẽ giải thích , sẽ làm một điều gì đó . Từ đó giờ anh không bao giờ nói chuyện với ai khi người đó đang giận . Hôm qua cũng vậy , bây giờ anh mới nhận thức mình đã sai lầm ghê gớm.

Tại sao Thy Mai lại thay đổi nhanh như vậy ? Cô hành động như một người nào đó rất khác với Thy Mai mà anh đã biết. Trước đây cô rất yếu đuối , ủy mị, chỉ biết khóc và xin lỗi khi anh nổi giận . Anh hiểu cô quá yêu anh nên chỉ có thể chấp nhận những gì mà anh mang đến . Điều đó vô tình làm anh xao lãng cô , với một niềm tin tuyệt đối là cô không bao giờ có can đảm rời xa anh.

Thế mà bây giờ cô đã làm như vậy.

Cũng như anh đang bàng hoàng khi khám phá bản chất thật của cô . Anh không tin một Thy Mai mềm yếu lại có thể hành động như vậy , dứt khoát và cứng rắn . Những phụ nữ như thế thật đáng sợ, không thể nào đoán được những phản ứng của họ.

Huỳnh Nhiên nhìn đồng hồ . Giờ này chắc chắn Thy Mai chưa ngủ. Mà nếu cô có ngủ chắc anh cũng phải lay cô dậy hỏi cho ra lẽ. Anh không đủ kiên nhẫn chờ đến sáng mai , nhất là khi cô gây cho anh một cú sốc như thế này. Huỳnh Nhiên mặc áo vào rồi đi xuống nhà . Anh gặp bà Hương ở cửa.

- Con đi đâu vậy ?

- Con qua Thy Mai . Có thể tối nay con sẽ không về.

Thoại Anh xen vào:

- Mẹ định qua thăm chị Mai đó.

Huỳnh Nhiên lắc đầu:

- Mẹ Ở nhà đi.

Anh đến thẳng nhà Thy Mai , và không cần biết cô có đồng ý tiếp mình hay không , anh đi thẳng vào phòng cô , không cần cả gõ cửa.

Thy Mai đang gỡ mấy viên thuốc ra khỏi vỉ. Thấy anh , cô ngồi im , buông viên thuốc xuống bàn . Cô không đuối cũng không chào hỏi . Chỉ nhìn anh

như nhìn một người lạ. Nhưng ánh mắt của cô vẫn không làm Huỳnh Nhiên nao núng , anh ngồi xuống trước mặt cô , hỏi thẳng:

- Tại sao em làm như vậy ?
- Tôi nghĩ tôi không cần giải thích việc làm của mình.

Huỳnh Nhiên quát lên:

- Nhưng đó là con tôi mà . Tại sao em dám tùy tiện như vậy ?

Thy Mai điềm tĩnh:

- Nếu anh muốn có con thì chị Diễm cũng có thể chiều theo ý của anh đó.
- Đừng nói chuyện đâm ngang nữa . Em trả lời đi . Tôi muốn biết em nghĩ gì khi làm như vậy . Giải thích đi.

Thy Mai nói lạnh lùng:

- Thân tôi là của tôi , và tôi quyết định nó thế nào là quyền của tôi , không liên quan đến ai cả, nhất là anh.

Câu nói của cô như ngọn roi quất vào mặt Huỳnh Nhiên . Anh tức điên lên:

- Nhưng đó cũng là con tôi , giữ hay bỏ ít nhất cô cũng phải nói với tôi chứ . Cô có hỏi ý kiến tôi chưa mà dám làm như vậy.

Thy Mai cười như không:

- Bắt đầu từ hôm đó , mọi ý nghĩ hay tình cảm của anh đều không liên quan đến tôi . Cũng như anh sống ra sao tôi cũng mặc . Và tôi muốn anh hiểu rằng mỗi người đều có cuộc sống riêng , không ai ảnh hưởng gì tới ai cả.
- Không ảnh hưởng gì ? Cô đừng quên là chúng ta chưa ly dị.

Cô quay mặt đi chỗ khác:

- Đó chỉ là chuyện giấy tờ , trong thực tế tôi đâu có xem anh là chồng nữa . Và tôi không bao giờ muốn thấy mặt anh nữa . Anh có thể về được rồi.

Huỳnh Nhiên ngồi yên , mắt như náy lửa:

- Cô tưởng nói như vậy là sẽ làm được như vậy sao ? Không đơn giản đâu . Tôi không bao giờ tha thứ cho hành động ngang bướng của cô đâu.
- Tôi cũng không cần anh tha thứ.
- Vậy bây giờ cô muốn gì ?

Thy Mai nhắm mắt như mệt mỏi:

- Tôi không muốn gì nữa . Thân tôi ra thế này rồi , tôi còn muốn gì nữa bây giờ . Anh để cho tôi yên đi . Anh thấy đó , những chuyện anh làm tôi có ý kiến gì đâu . Vậy thì đổi lại , anh hãy trả tự do cho tôi , đây là lần cuối cùng nói chuyện với nhau , hy vọng từ đây về sau đừng làm phiền tôi nữa.

Huỳnh Nhiên im lặng nhìn cô . Thy Mai bây giờ thật sự sụp đổ. Gương mặt xanh xao , chịu đựng . Dấu hiệu của một nội tâm khủng hoảng . Tuy nhiên anh thấy nao nao:

- Cô về nhà đi , bỏ đi thế này không giải quyết được gì đâu.

Thy Mai đứng đưng nhìn lại anh , cô nhếch môi cười lạt lẽo:

- Không lẽ phải đợi tôi sỉ vả thậm tệ , anh mới hiểu tôi căm ghét anh đến

mức độ nào . Trên đời này tôi chưa thù ai như anh.

- Tôi biết mình có lỗi . Biết rất rõ điều đó . Còn em , không vị tha một lần được sao ?

Thấy Thy Mai nhìn chỗ khác , anh nói tiếp:

- Em bắt đầu điều gì hãy nói hết đi , đừng im lặng như vậy.

Thy Mai quay lại:

- Tôi không cần nói gì hết , chỉ muốn dứt khoát , tránh xa anh càng sớm càng tốt.

- Tôi ghê gớm đến vậy sao ?

- Tôi không cần kể về những gì anh gây ra cho tôi . Cũng không muốn giải thích suy nghĩ của mình . Điều tôi cần bây giờ là thoát khỏi anh và mối quan hệ đen tối nhất trong đời mình . Hy vọng thoát được nỗi ám ảnh này . Tôi sẽ làm lại từ đầu.

Cách lập luận của cô như chọc tức Huỳnh Nhiên . Điều anh bức mình nhất là thái độ xua đuổi của cô . Nó làm anh thấy bất lực . Thậm chí cô cũng không thèm nguyên rủa . Chỉ có ý nghĩ dứt khoát mới làm cô dừng dừng đến vậy , mà anh thì không chấp nhận được điều đó . Anh lại nổi nóng :

- Cô đừng có bướng bỉnh nữa . Tôi không chịu đựng nổi đâu . Đừng có cứng đầu như vậy.

Thái độ của anh vẫn không làm Thy Mai bị lay chuyển:

- Anh có thể nói bất kỳ điều gì anh thích . Nhưng nói xong thì về giùm tôi . Khuya rồi.

Huỳnh Nhiên lầm lì nhìn cô , rồi đứng phắt dậy bỏ ra về.

Bà Hương và Thoại Anh vẫn còn xem tivi . Thấy anh , bà gọi lại:

- Con ngồi xuống đó đi . hai đứa giải quyết ra sao rồi ?

Huỳnh Nhiên miễn cưỡng ngồi xuống , mặt vẫn hầm hầm vì tức.

- Cô ta muốn ly dị , và nói thẳng là không muốn sống với con nữa . Thật là quá đáng , đúng là một sự chống đối.

Bà Hương không ngạc nhiên về điều đó lắm , vẫn điềm nhiên:

- Con bức mình vì bị nó kháng cự chứ gì . Từ đó giờ con đã quen coi thường nó , quen được phục tùng rồi . Bây giờ con nổi nóng vì bị làm trái ý . Sao không thử nhìn lại xem con đã làm gì . Nếu hiểu được lỗi của con thì còn có thể cứu vãn được đó . Thy Mai nó không cố chấp lắm đâu.

Huỳnh Nhiên phẩy tay:

- Cô ta muốn ly dị cũng được . Con không cần phải thuyết phục . Dám tự ý phá thai là quá đáng lắm rồi , con không cần phải có người vợ như vậy.

- Nhưng một người vợ như Hồng Diễm sẽ làm con càng bị tăm tối . Cứ suy nghĩ xem mình cần cái gì.

Huỳnh Nhiên ngẩng đầu lên , mím môi:

- Mẹ đừng miệt thị cô ấy được không . Con mệt mỏi lắm rồi . Con đi về

phòng đây.

Và anh đứng dậy bỏ đi . Bà Hương cũng không cản lại . Bà biết sự chống đối của Thy Mai đã gây cho anh cú sốc quá lớn . Cả bà cũng thấy ngạc nhiên về sự cứng rắn của cô . Bà không ngờ Thy Mai hiểu dịu nhu nhược lại có thể phản kháng mạnh mẽ như vậy . Không thể trách được cô , nhưng cô xử sự như vậy , chỉ làm người khác bất lực mà thôi.

Hồng Diễm lấy lon bia đặt lên bàn , rồi mở cassette thật lớn . Cô buông người xuống salon nhắm mắt lại thả mình trong tiếng nhạc âm ỉ. Thậm chí cô cũng chẳng buồn mở giày , gác cả hai chân lên thành ghế trong dáng điệu bất cần.

Có tiếng chân nhẹ nhàng đi vào phòng . Hồng Diễm nguẩy đầu một cái , nhưng vẫn không tắt máy.

- Trễ mười phút rồi đó nghe , anh chàng ngớ ngẩn.

Huỳnh Nhiên rất không thích khi Hồng Diễm cứ gọi anh là người ngớ ngẩn , nhưng anh vẫn không phản ứng.

- Anh bị kẹt xe , em chờ lâu chưa ?

- Dĩ nhiên là lâu rồi , nếu trong năm phút nữa anh không tới là em sẽ đi một mình đó . Anh ngồi xuống đi.

Vừa nói Hồng Diễm vừa ấn Huỳnh Nhiên ngồi xuống ghế rồi thân mật ngồi vào lòng anh . Cô vòng tay ra sau cổ Huỳnh Nhiên , hôn phớt vào má anh một cái.

- Bây giờ anh đưa em đi đâu đây , nhà hàng nha . Tự nhiên tối nay em muốn uống rượu quán.

Huỳnh Nhiên khẽ nhìn vào trong nhà:

- Ở nhà em không có ai sao ? Em ngồi thế này có ai thấy sẽ không tiện đâu.

Hồng Diễm phá lên cười:

- Anh sợ gì chứ . Có sao đâu , ngồi ở đâu là quyền của em mà.

Cô lại cười vui vẻ rồi cúi sát vào mặt anh:

- Hôn em đi . Mấy ngày nay không gặp , em nhớ anh quá.

Không đợi Huỳnh Nhiên phản ứng , cô ôm ghì lấy anh hôn một cách cuồng nhiệt . Sự e dè của Huỳnh Nhiên tan đâu mất , anh để mình cuốn vào đam mê ngây ngất mà Hồng Diễm mang đến . Khá lâu , cô buông ra rồi nhìn anh tỉnh quái:

- Anh đúng là một chú bé khờ khạo , vậy mà làm cho cô nàng Thy Mai khổ sở được thì thật là lạ.

Huỳnh Nhiên phật ý:

- Không được nhắc đến tên đó nghe không ?

- Sao vậy , cô ta quan trọng hơn em chứ gì ?

Cảm xúc của Huỳnh Nhiên thật là lạ. Anh thấy khó chịu trước phong cách phóng túng và cách nói chuyện tự do của Hồng Diễm , nhưng cô vẫn có một

cái gì đó thật mãnh liệt đã thu hút anh mà anh không sao giải thích được .
Huỳnh Nhiên nhìn cô rồi nói một cách nghiêm nghị:

- Anh không thích em như vậy đâu . Từ lúc về nước đến giờ em khác trước nhiều quá đó Diễm.

- Thì sao , anh chán em rồi phải không ? Vậy thì tối nay không đi đâu cả.
Anh về đi.

Hồng Diễm giận dỗi ngồi xuống ghế đối diện . Cô nguỷ người tránh Huỳnh Nhiên khi anh muốn chạm vào cô:

- Cho anh xin lỗi . Bây giờ mình đi đi . Em muốn đi đâu ?

- Không đi đâu hết . Anh làm em hết hứng rồi.

- Đừng giận anh nữa . Em giận như vậy làm anh khổ sở lắm.

- Kệ anh.

Hồng Diễm vẫn quay mặt chỗ khác . Cô thừa biết dù có xua đuổi đến mấy Huỳnh Nhiên cũng không dám bỏ về . Cô rất thích sống trong cảm giác được quỳ lụy bởi đàn ông , nhất là người đó lại là Huỳnh Nhiên - một chú nai tơ như cô vẫn thường gọi . Bởi từ khi lấy chồng , Hồng Diễm vô cùng thấm thía cảm giác cay đắng và tủi nhục khi bị ruồng rẫy chà đạp , nên khi trở về và tìm lại Huỳnh Nhiên , cô đã thực hiện ao ước đã được nung nấu từ những ngày bị hắt hủi ở nước ngoài , đó là biến anh thành một "chú búp bê" chỉ riêng cô mới có thể sai khiến thế nào tùy thích . Cô biết mình có quyền lực thế nào đối với Huỳnh Nhiên . Chỉ cần cô khẽ nhăn mặt một cái , anh đã lo cuống lên rồi.

- Anh về đi , mai một đừng đến đây tìm em nữa.

Nói xong , một giọt nước mắt bất thần rơi xuống má . Hồng Diễm cố tình để Huỳnh Nhiên nhìn thấy rồi giả vờ quay đi như che giấu sự yếu đuối của mình . Giọng cô ráo hoảnh:

- Em thừa nhận việc em lấy chồng là có lỗi với anh . Nhưng đó là vì hoàn cảnh bắt buộc chứ em đâu có muốn . Anh tưởng em sung sướng lắm sao .

Lúc ly dị, em tin là khi trở về anh sẽ tha thứ cho em , vậy mà...

Hồng Diễm ngừng lại như để bớt xúc động . Giọng Huỳnh Nhiên khẩn khoản:

- Đừng khóc nữa Diễm . Mỗi lần thấy em khóc là anh không chịu nổi đâu.

Huỳnh Nhiên cẩn thận lau những vệt phấn nhòe trên khuôn mặt Hồng Diễm rồi lúng túng không biết phải làm gì . Anh không hiểu tại sao từ khi lấy chồng , cô lại mau nước mắt đến vậy . Nhưng đồng thời cũng cay độc và đánh đá hơn . Anh lơ mơ cảm thấy dường như cô đã chịu một sức ép khủng khiếp nào đó mà anh không thể biết.

Hồng Diễm lấy chiếc khăn của Huỳnh Nhiên lau sạch phấn trên mặt rồi hất tóc lên , vẻ cương quyết đi về phía tủ lấy một chai rượu , rót ra hai ly rồi đưa cho Huỳnh Nhiên:

- Anh uống đi , tối nay em phải uống say mới được.
 Nói rồi , cô ngửa cổ uống cạn một hơi hết ly rượu mà không hề nhăn mặt .
 Huỳnh Nhiên nhìn cô sững sốt:
 - Em biết uống rượu từ bao giờ vậy ? Coi chừng bị say đó.
 - Không sao đâu . Ở nước ngoài em đã từng uống nhiều gấp mấy thế này.
 Cô khoát tay rồi lại rót rượu một ly đầu. Huỳnh Nhiên chặn cô lại:
 - Em đừng uống nữa.
 Hồng Diễm mỉm cười như thương hại sự non nớt của anh , tỉnh bơ uống tiếp:
 - Anh đừng lo . Lúc ở bên , ở nhà một mình suốt cả ngày , em chẳng làm gì ngoài việc uống rượu , không phải ông ta muốn em uống càng nhiều càng tốt sao ?
 Huỳnh Nhiên lại sững sốt:
 - Chồng em à , ông ấy tập cho em uống rượu ?
 Hồng Diễm đã uống đến ly thứ sáu:
 - Anh lạ lắm hả? Em càng uống say thì càng buông thả, mục đích của ông ta chỉ có vậy mà.
 - Chỉ vậy ? Đâu có người chồng nào muốn vợ mình nghiện rượu bao giờ.
 Hồng Diễm phá lên cười:
 - Anh thật là ngây thơ , đồ ngốc.
 - Hồng Diễm , em biết mình vừa nói gì không ? - Huỳnh Nhiên sa sầm mặt xuống . Anh nhìn chăm chăm vào cô với vẻ không bằng lòng . Hồng Diễm càng thú vị khi thấy Huỳnh Nhiên có vẻ như một chú bé bị làm phật ý . Vì vậy cô càng muốn đem nỗi đau khổ của mình ra đùa cợt anh.
 - Anh đoán thử xem ông ta cho em uống rượu để làm gì ?
 Huỳnh Nhiên ngồi thẳng người lên thật nghiêm chỉnh:
 - Nếu sợ em buồn thì không phải là một giải pháp hay.
 Hồng Diễm cười khẩy:
 - Đâu phải ai cũng khờ khạo và tốt như anh vậy.
 Cô cũng ngồi thẳng người lên rồi buông một câu nói với vẻ vô cảm:
 - Ông ta muốn biến vợ mình thành một con điếm , anh biết không ?
 Huỳnh Nhiên ngồi lặng người vì điều vừa nghe , anh nhìn cô mà không biết nói gì . Hồng Diễm kể bằng giọng đều đều không một cảm xúc:
 - Ông ta đã kiếm khá nhiều tiền nhờ "dịch vụ" này . Công ty chỉ là một hình thức trá hình , ông ta cưới em vì như vậy dù sao cũng đỡ tốn hơn , và ông ta nghĩ em thuộc loại người chịu chơi.
 Huỳnh Nhiên khẽ nhăn mặt vì cách dùng từ sống sượng của cô . Hồng Diễm thấy , nhưng cô tỉnh bơ:
 - Nhưng dù sao ông ta cũng không đủ khôn và biết rằng em không ngu như ông ta tưởng . Ban đầu em mặc kệ, em nghĩ rằng so với một gái điếm còn lời

chán . Vì gia tài của ông ta cũng là của em. Nhưng rồi mức độ đòi trụ của ông ta càng ngày càng trở nên tốt cùng . Em đáp ứng không nổi và bắt đầu kháng cự, thế là ông ta hành hạ em . Giống như với con vật vậy.

Huỳnh Nhiên nói thận trọng:

- Anh nghĩ chồng em bị một chứng bệnh tâm lý nào đó.

Hồng Diễm cười khi:

- Bệnh ham tiền chứ bệnh quái gì . Cuối cùng thì em cũng đã ly dị được , dĩ nhiên là kèm theo số tiền bồi thường khá lớn . Anh thấy sao , so với nỗi nhục mà em chịu đựng , cái giá như vậy khá lời phải không ?

- Anh nghĩ , không có đồng tiền nào bù đắp được điều đó . Vì nó sẽ để lại dấu ấn suốt đời , nó sẽ làm em...

Hồng Diễm ngắt lời:

- Anh đừng có đa cảm quá , nó không để lại gì cho em cả, vì cái mà em cần là tiền , và em đã có nó . Em đâu phải loại người ủy mị, và cũng không coi trọng những điều mà anh nói.

Huỳnh Nhiên im lặng , anh không ngờ thời gian ở nước ngoài , cuộc sống của cô tồi tệ đến như vậy . Chính điều đó đã làm cô thay đổi đã vượt quá những gì cần có . Cô nhìn cuộc sống trần trụi quá , không thích hợp với anh.

Hồng Diễm quan sát Huỳnh Nhiên qua làn khói thuốc mờ mịt mà cô vừa phun ra . Cả hai đều đang bị bí mật vừa tiết lộ chi phối , nên không nhận ra mình đang ở vị trí trái ngược hẳn : Hồng Diễm trầm tư với điều thuốc và những cốc rượu để tìm quên , trong khi Huỳnh Nhiên không hề đụng đến những thứ mà lẽ ra chỉ dành cho đàn ông . Anh nhìn cô một thoáng , rồi nói chậm rãi:

- Đó là một quá khứ không hay , nhưng bây giờ em đã về đây rồi , đừng để nói làm vướng bận nữa.

Hồng Diễm nhún vai , cười phá lên:

- Chẳng khờ ơi , này giờ anh tưởng em đang buồn đó hả. Không có đâu , em đang nghĩ cách thu xếp cho tương lai chúng ta đó . Này , bao giờ thì mình cưới nhau được ?

Huỳnh Nhiên lặng người ngồi yên . Hồng Diễm không để ý cử chỉ của anh , cô nói như tính toán:

- Em đã chán lấy những ông chồng có bề ngoài hào nhoáng rồi , em muốn lấy anh vì có thể yên tâm anh sẽ là người chồng tốt . Còn anh thì yêu em , đâu có gì trở ngại nếu mình cưới nhau.

Huỳnh Nhiên nói thận trọng:

- Nhưng anh đã có vợ rồi.

- Điều đó đâu có sao . Anh không yêu cô nàng mờ nhạt đó mà , ly dị là xong . Cũng như em vậy đó.

- Nhưng anh không giống em . Anh còn những mối ràng buộc gia đình . Cô

ta chưa làm gì có lỗi với anh . Và mẹ anh thương cô ta hơn cả anh nữa.
Huỳnh Nhiên chột im lặng . Có thật là Thy Mai không có lỗi với anh không .
Việc cô tự ý phá thai đã làm anh choáng váng , không tha thứ được . Cô
chẳng coi anh ra gì nên mới làm thế . Ly dị cũng là hình thức trừng phạt cô...
Nhưng thật sự trong thâm tâm anh không muốn.

Anh không muốn mất cả hai người . Vì không thể không yêu Hồng Diễm .
Cũng không thể phá vỡ hạnh phúc gia đình . Và có một điều anh chột khám
phá ra là không thể sống thiếu Thy Mai . Khi cô thoát khỏi đời anh , anh mới
giật mình nhận ra điều đó.

Nãy giờ Hồng Diễm vẫn quan sát Huỳnh Nhiên . Thấy anh có vẻ trầm ngâm
, cô cau mặt:

- Hình như anh không có ý định ly dị, sao anh có vẻ phân vân vậy ? Đừng
tưởng em không đoán được ý nghĩ của anh , anh không muốn ly dị phải
không ?

Huỳnh Nhiên khẽ nhún vai:

- Anh không thể vô trách nhiệm với những gì mình tạo ra . Nhất là mẹ anh
sẽ không để anh làm như vậy.

Hồng Diễm nhăn mặt:

- Nhưng anh sống với em chứ có phải sống với mẹ anh đâu . Bà ấy không có
quyền can anh.

Cô chột bức bối:

- Từ trước giờ bà ấy đã không ưa em rồi , ngày trước em không muốn yêu
anh vì như vậy đó.

Huỳnh Nhiên nghiêm nghị:

- Em đừng dùng cách như vậy để chia rẽ mẹ con anh . Không hay đâu Diễm.

- Cái gì ? Vậy là anh xem trọng bà ấy hơn em hả?

Hồng Diễm nổi giận đùng đùng . Từ trước giờ Huỳnh Nhiên chưa bao giờ
dám phản đối cô điều gì . Nếu có thì chỉ là những phản ứng nhẹ nhàng . Vậy
mà bây giờ anh phê phán cô thẳng thừng . Anh có thể coi trọng mẹ anh hơn
cô được sao ?

Đã vậy còn dừng dừng khi cô chủ động nói đến đám cưới . Cô đã quen với ý
nghĩ đó là sự ban bố cho anh rồi . Thật không chịu nổi ý nghĩ bị khước từ
như vậy.

Cô quăng mạnh ly rượu vào tường , rồi đứng bật dậy , nói như hét:

- Anh về đi . Cút khỏi nhà tôi ngay . Từ đây về sau đừng đến đây nữa . Tôi
không cần loại người như anh !

Huỳnh Nhiên sững người nhìn Hồng Diễm . Không ngờ cô phản ứng như
vậy . Gay gắt đến khó chấp nhận . Anh bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng:

- Thôi được , anh không làm phiền em nữa.

Và trước cặp mắt sững sờ của Hồng Diễm , anh đứng dậy bỏ đi ra cửa.

Hồng Diễm càng tức điên lên . Cô không ngờ anh dám bỏ về , cô không tin anh dám trái ý cô . Cô hét lên thịnh nộ:
- Đồ đểu . Về luôn đi !

Mùa Lá Rơi

Chương 10

Huỳnh Nhiên cũng không ngoại lệ . Anh ra sân lấy xe . Cảm giác chán chường làm khuôn mặt anh tối đi . Thy Mai khuấy động anh đến điên đảo . Anh muốn tìm một chút cảm giác thanh bình ở Hồng Diễm . Nhưng cô chỉ làm thần kinh anh thêm căng thẳng . Anh thật sự mệt mỏi vì cả hai người . Huỳnh Nhiên về nhà . Mọi người đã ngủ cả . Anh ngồi một mình trong phòng . Không có Thy Mai , không gian như quạnh vắng hơn , một sự yên lặng đến không chịu nổi . Trước đây mỗi lần về nhà hầu như đều có cô bên cạnh , lặng lẽ với những sản sóc nhỏ nhoi . Những thứ đó lúc ấy anh không cảm nhận được , bây giờ thiếu vắng rồi mới thấy hụt hẫng . Khi đến nhà cô anh muốn nói điều đó . Nhưng sự tự ái không cho phép anh thổ lộ những yêu cầu . Nhất là Thy Mai luôn nhìn anh bằng cặp mắt xa lạ .

Giờ này chắc cô đã ngủ rồi . Cũng có thể là còn thao thức mà khóc . Giờ đây anh bỗng nhớ thái độ lặng lẽ cam chịu của cô khi đứng ngoài hành lang khóc một mình . Anh thấy nhói lên một sự thương cảm sâu sắc , muốn gọi điện cho cô . Nhưng nhà Thy Mai không có điện thoại . Bây giờ thì lại quá khuya , anh không thể làm phiền bà Mẫn .

Huỳnh Nhiên với tay lấy quyển album trên bàn . Đó là những kiểu chụp Thy Mai trong buổi lễ phát băng . Nhớ lại anh càng ray rứt . Buổi sáng đó anh định đến với cô . Nhưng Hồng Diễm gọi đến bắt gờ rủ đi chơi với cô . Lúc đó cô mới về nước . Còn anh thì hãy còn bàng hoàng vui sướng vì gặp lại cô . Thế là anh không ngần ngại bỏ cái hẹn với Thy Mai .

Huỳnh Nhiên ngắm kỹ từng kiểu hình , gương mặt Thy Mai phảng phất buồn . Gương mặt đẹp và trong sáng như đức mẹ Maria , có lần anh đã nói cô như vậy . Bây giờ thì chính anh là nguyên nhân của nét mặt u tối đó . Anh biết cho đến tận ngày xuống mồ , Thy Mai chắc cũng không tha thứ cho anh về tội dối trá lường gạt . Nhưng bây giờ điều đó khác đi rồi , cô có nhận ra được không .

Chiều hôm sau anh từ công ty đến thẳng nhà cô . Bà Mẫn đã đi đâu đó , chỉ có Thy Mai ở nhà . Cô ngồi một mình trước sân , chống cằm nhìn xa xăm đâu đó . Vẻ mặt buồn rười rượi .

Tiếng dựng xe làm cô quay lại . Thấy Huỳnh Nhiên , khuôn mặt cô thoát cái trở nên thay đổi . Cô nhìn anh như nhìn một kẻ thù không đội trời chung . Nhưng vẫn ngồi im . Một cử chỉ khiến người đối diện phải mất can đảm khi muốn thân thiện

Ánh mắt căm thù của cô khiến Huỳnh Nhiên thấy mình dè dặt hết chỗ nói .

Thật kinh khủng khi cặp mắt trước đây luôn nhìn anh với một vẻ dịu dàng , biểu hiện một sự say mê sâu sắc . Bây giờ chỉ có ánh lửa thù hận . Nó làm anh chịu không nổi . Ước gì anh đừng bao giờ bị nhìn như vậy nữa.
Anh đến ngồi xuống băng đá , thận trọng giữ một khoảng cách để không làm cô bị xúc phạm . Anh biết rất rõ mọi cử chỉ gần gũi của anh bây giờ đều làm cô căm phẫn . Thy Mai không còn là của anh nữa . Và cô sẽ khước từ những biểu hiện của tình cảm.

Anh nhìn cô một cách quan tâm :

- Sao em không nằm trong phòng , ra ngoài này gió lắm.

Thy Mai làm thinh . Thật lâu cô mới lên tiếng , giọng vô cảm:

- Anh đi đâu vậy ?

- Anh không có quyền tới thăm em sao ?

- Không.

Im lặng một lát , cô nói thêm:

- Anh không thấy làm như vậy là thiếu tự trọng sao ? Nó cũng giống như lòng tốt của một con sói vậy . Sau khi đã làm kẻ thù khốn khổ mới bày tỏ chút thiện cảm giả tạo . Với tôi , anh không cần phải giả vờ kiêu đó.

Huỳnh Nhiên vẫn ngồi yên:

- Anh muốn nói chuyện với em.

- Không cần . Giữa tôi và anh còn chuyện để nói nữa sao ?

- Em đừng khăng khăng như vậy được không , dù sao thì cũng phải bày giải với nhau chứ . Em bỏ đi không một tiếng . Mình là vợ chồng chứ đâu phải kẻ thù , đừng cư xử thẳng thừng như vậy.

Thy Mai như không nghe , cô cương quyết nhắc lại:

- Anh về đi . Việc làm của anh đủ để người khác kết luận rồi , thanh minh chỉ là giả tạo . Với lại , tôi làm khó anh điều gì đâu , việc gì phải làm như vậy . Nếu anh thấy như vậy là ác với tôi và muốn xin lỗi thì không cần . Còn vì mẹ anh bắt buộc đến thăm thì càng không cần hơn nữa , để cho tôi yên . Tôi chỉ muốn biết chừng nào sẽ giải quyết xong vụ ly dị mà thôi.

Huỳnh Nhiên lầm lì:

- Anh xé bỏ rồi.

Thy Mai cười lạnh lùng:

- Anh muốn tự mình viết cũng được , tôi không quan trọng điều đó.

- Có cần phải căng thẳng vậy không ? Anh thấy không cần thiết giải quyết kiểu đổ vỡ như vậy . Anh muốn em nói hết những uẩn khúc trong lòng em , chuyện gì cũng có thể hàn gắn được mà . Em về nhà đi Mai.

Thy Mai nhìn thẳng vào mặt anh:

- Khi biết được sự thật như vậy , anh nghĩ tôi có đủ can đảm tiếp tục sống với anh nữa sao ? Không bao giờ , cho dù tôi có chết.

- Anh biết anh có lỗi với em , nhưng đâu phải là mọi chuyện đều không thể

thay đổi , kể cả tình cảm.

- Anh tưởng tôi tin vào lời hứa của anh sao ? Không bao giờ đâu . Tôi không hiểu tại sao anh lại thuyết phục tôi trở về . Mấy ngày nay tôi cứ tự hỏi điều đó mà không lý giải được . Nhưng cho dù anh có nói thế nào , thì đối với tôi đó cũng là nhằm đạt mục đích nào đó . Sao anh cứ đem tôi ra làm vật thí điểm cho mục đích riêng của mình hoài vậy ? Tôi là một con người mà.

- Vì em là một con người , nên em có thể làm đảo lộn được tình cảm của anh.

Khuôn mặt Thy Mai vẫn đứng đưng không một cảm xúc:

- Anh có biết anh đang giở trò tán tỉnh không , cũng như cách đây hai năm vậy . Lúc đó tôi rất tin và để mình bị lừa gạt suốt hai năm trời . Bây giờ tôi đâu thể tiếp tục ngu ngốc nữa . Anh nên nhớ điều này , người ta chỉ có thể bị gạt một lần trong đời thôi . Nếu anh còn cần một người vợ để đạt mục đích nào đó thì cứ đi tán tỉnh người khác . một người từng trải và bản lĩnh , đừng gạt gẫm mấy cô gái khờ khạo , vô lương tâm lắm.

- Trong mắt em , anh là một tên đê tiện đến vậy sao ?

Thy Mai cười châm biếm:

- Anh đã nói giùm cái điều mà tôi nghĩ nhưng không tiện nói ra.

Huỳnh Nhiên lắc đầu ngao ngán:

- Em có thể mắng nhiếc anh bao nhiêu cũng được , có thể làm tình làm tội anh cho hả giận . Nhưng đừng xa anh như vậy nữa . Về nhà đi Mai.

Thy Mai lặng thinh một lát . Rồi nói một cách trầm tĩnh:

- Hình như anh không hiểu gì về tôi cả, anh cứ cho là tôi giận và chỉ vài lời năn nỉ là đủ. Tôi đâu có hờn hợt như vậy . Anh biết tại sao tôi không hề sĩ và anh hay không , vì nếu làm vậy mà lòng tôi nhẹ được sự căm ghét thì tôi sẽ làm . Rồi có thể hết giận mà tiếp tục sống với anh.

Huỳnh Nhiên nói khẽ:

- Tại sao em không làm như vậy ?

- Vì tôi không thể yếu đuối đến mức sống với người dối trá với mình.

Huỳnh Nhiên không trả lời , chỉ nhìn cô chăm chú . Thy Mai nói tiếp:

- Có lẽ dù sao tôi cũng nên nói hết suy nghĩ của mình rồi sau đó anh có thể đến với cô ta mà không phải bị lương tâm cắn rứt.

Cô ngừng lại , cười nhếch môi:

- Dù tôi không tin anh có được cái đó.

Và mặc kệ ánh mắt tối sầm của anh , cô thản nhiên nói tiếp:

- Anh biết trước đây tôi đã yêu anh thế nào không . Từ nhỏ đến lớn tôi chưa hề yêu ai . Cho nên mỗi tình đầu đối với tôi thiêng liêng lắm . Lúc đó một lời nói của anh là mệnh lệnh đối với tôi . Khi anh muốn cưới gấp , tôi đã ráng vượt qua sự sợ hãi của mình để chiều ý anh.

Cô quay lại nhìn anh , cười lạnh lùng:

- Anh có biết anh đã cướp mất của tôi khoảng thời gian đẹp nhất người không . Đó là giai đoạn yêu nhau . Tôi thêm sống trong cảm giác yêu đương lãng mạn , kéo dài thời gian hẹn hò , giận hờn . Tôi tưởng tượng đủ thứ , mơ mộng đủ thứ . Thế mà để làm vui lòng anh , tôi chấp nhận đ anh mất tuổi trẻ đẹp nhất của mình.

Huỳnh Nhiên nhìn thẳng phía trước , ánh mắt như tối đi:

- Anh xin lỗi.

Thy Mai đứng dưng:

- Xin lỗi thì có ích gì . Tôi đâu cần cái đó . Cái mà tôi cần là tình yêu .

Nhưng nó đã bị xem nhẹ và chà đạp không thương tiếc . Anh biết không , chỉ một thời gian ngắn sống chung , tôi đã phát hiện ra anh không hề yêu tôi . Nhưng lúc đó tôi không lý giải được tại sao . Ban đầu tôi rất tự ái , kể cả việc trẻ con là đòi chia tay . Nhưng rồi vì tình yêu cuồng nhiệt đối với anh , tôi từ từ đánh mất mình , chỉ cố làm sao để được anh yêu.

Huỳnh Nhiên ngược lên:

- Và khoảng thời gian đó em đã đạt được ý muốn rồi . Sao em bỏ ngang vậy ?

Thy Mai nhìn anh bằng cái nhìn căm ghét:

- Khi nói câu đó , anh đã đều vô cùng anh biết không ? Vừa đều vừa dối trá , thà anh đừng nói còn hay hơn . Nếu yêu tôi thì anh đã không bỏ mặc tôi mà theo đuổi cô ta.

Huỳnh Nhiên phẩy tay trong một cử chỉ bất lực:

- Anh không biết phải giải thích thế nào , đến lúc nào đó em sẽ hiểu.

- Muộn rồi . Tôi không có thời gian để làm việc đó đâu . Khi biết rõ anh cưới tôi để trả thù cô ta , thì dù có yêu đến mấy , tôi vẫn còn lòng tự trọng của mình . Tôi hiểu mình không thể tiếp tục yêu đuổi được nữa . Và tôi chấp nhận đánh mất tất cả. Anh tưởng khi phá thai là tôi không đau khổ sao . Nhưng làm sao tôi có thể để con mình không cha kia chứ . Lúc ấy tôi sẽ có lỗi với nó , một lỗi lầm không tha thứ được.

- Vậy sao em không vì con mà tiếp tục sống với anh ?

Thy Mai quay mặt chỗ khác:

- Chính vì con mà tôi không muốn giữ nó lại . Làm sao tôi thiếu tự trọng đến mức chịu sống với một người không yêu mình , nhất là bên cạnh anh còn có cô ta.

Thy Mai nheo mắt lại , giọng vẫn đều đều:

- Dù sao tôi cũng khâm phục cô ta . Phải có một sức thu hút mãnh liệt nào đó cô ta mới làm cho anh điên đảo đến vậy . Yêu đến nỗi chỉ cần bị bỏ rơi và bị nói khích , anh đã không ngần ngại chà đạp tình cảm của người khác để làm cô ta động lòng . Đến nỗi sẵn sàng tha thứ khi cô ta quay về ngã vào lòng anh.

Cô lặng thinh một lát , rồi nói tiếp:

- Dù căm ghét hai người , tôi vẫn khâm phục sự chung thủy và tình yêu mãnh liệt của anh . Không phải ai trên đời này cũng có thể yêu như anh đâu . Cũng như tôi đây , dù rất yêu anh , tôi cũng không đủ vị tha để chịu đựng . Hai người đã gắn bó như vậy rồi , tôi không thức tỉnh nhìn lại mình thì thật hèn yếu . Thật kinh khủng khi mình để cho mình làm vật thế thân cho người khác . Đủ lắm rồi.

Huỳnh Nhiên định nói , nhưng cô đã ngắt ngang:

- Tôi nói cho anh biết , dù anh có thấy hối hận hay thật sự muốn xin lỗi , thì tôi cũng căm thù anh cho đến chết không bao giờ tôi tha thứ cho người lừa gạt tình cảm của mình đâu . Không bao giờ.

Cô chợt đứng dậy:

- Anh về đi . Đây là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện với nhau . Mai một có gặp ngoài đường thì cứ làm như không thấy nhau , như vậy hay hơn . Tôi rất tiếc là mình thật ti tiện , nhưng tôi cũng không tự thay đổi mình đâu . Xin lỗi là không thể tiễn anh ra cửa.

Nói xong cô lẳng lẳng bỏ vào nhà . Huỳnh Nhiên vẫn ngồi yên trên băng đá . Lặng câm . Bất lực . Anh hiểu rằng khó mà lay chuyển được người phụ nữ đầy thù hận này . Anh đã dồn cô vào đường cùng , và cô phản ứng không khoan nhượng . Nhưng anh đâu có cố ý . Sao cô không thể vị tha một chút chứ ?

Huỳnh Nhiên nhìn vào cửa sổ phòng Thy Mai , rồi đứng dậy ra về . Anh không về nhà mà trở lại công ty ngồi một mình trong văn phòng để không bị quấy rầy , anh gác điện thoại và khép cửa lại . Chỉ chừa ánh sáng khiêm tốn hắt qua khe cửa sổ. Huỳnh Nhiên ngồi lặng lẽ hút thuốc . Những lời Thy Mai nói lúc nãy cứ vang lên trong đầu anh . Như thể cô đang ngồi trước mặt anh với dáng điệu bất động và khuôn mặt xa vắng , với một tia mắt đầy ác cảm . Lần đầu tiên anh định hình rõ nét tính cách của cô.

Một Thy Mai yêu đắm đuối đến mức quỳ lụy.

Một Thy Mai đầy phần nộ và cắt đứt không khoan nhượng . Thốt nhiên , anh cảm thấy dường như mình đang đánh mất một thứ vô cùng quý giá . Đó là tình yêu mà Thy Mai dành cho anh . Tình cảm của cô dành cho anh mong manh như pha lê , thật bền chắc nhưng cũng thật dễ vỡ . Anh bỗng thấy hoảng sợ với ý nghĩ rồi đây cô sẽ không thuộc về anh nữa , cũng như không bao giờ tha thứ cho anh.

Huỳnh Nhiên lắc mạnh đầu như xua đuổi ý nghĩ đen tối . Anh bước đến cửa sổ nhìn xuống đường . Đường phố về khuya vắng lặng và thanh tịnh quá . Anh lại nhớ có lần Thy Mai nói rằng cô rất thích đi dạo ban đêm , nhưng lúc đó anh không bao giờ quan tâm những gì cô nói . Để bây giờ anh mới thấm thía cô rất quan trọng đối với anh.

Huỳnh Nhiên dụi điều thuốc rồi tắt đèn , lặng lẽ rời khỏi văn phòng . Người bảo vệ có vẻ ngạc nhiên khi thấy anh . Nhưng chỉ im lặng mở cửa.

Về đến nhà , Huỳnh Nhiên chán chường nhìn căn phòng lạnh ngắt . Không có Thy Mai , tự nhiên anh không muốn về phòng của mình.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Huỳnh Nhiên mệt mỏi lên tiếng:

- Ai vậy , vào đi.

Thoại Anh rút rè bước vào , cô nhìn anh một cách nghiêm chỉnh:

- Hồi chiều chị Diễm gọi điện cho anh mấy lần nhưng không được , chị ấy dặn chừng nào anh về thì gọi cho chị liền.

- Vậy hả ?

- Anh đi đâu mà giờ này mới về vậy anh Nhiên ? Có phải qua chị Mai không ?

- Em quan tâm đến chuyện đó lắm à ? Đừng có xen vào chuyện người lớn làm gì , lo học đi.

- Em sợ chị Mai sẽ giận anh luôn rồi không về nhà nữa . Chị Mai hiền lắm , anh làm vậy không phải với chị đâu.

Ngay cả một con bé như Thoại Anh cũng biết nhận xét rằng anh không đúng . Chỉ có anh là không đủ tỉnh táo để nhận ra rằng mình muốn gì.

Thấy Thoại Anh nhìn mình dăm dăm , anh mỉm cười trấn an cô em:

- Đừng lo , anh sẽ thu xếp để chị Mai không giận anh nữa . Bây giờ em về phòng ngủ đi.

- Anh hứa nha , đừng có vô tình như lúc trước nữa nha . Em... em sợ anh cười chị Diễm lắm . Lúc ấy chắc em xin mẹ tìm chỗ khác ở . Em nói thật đó.

Huỳnh Nhiên nhìn Thoại Anh dăm dăm:

- Em ghét chị Diễm đến vậy sao ? Chị ấy có làm gì em đâu.

Thoại Anh ngồi xuống ghế , đung đưa chân:

- Đâu phải không làm gì là em thích được . Chỉ có vẻ dữ quá , nói chuyện thì kênh kiệu . Chỉ coi mẹ với em không ra gì cả. Tại biết anh mê nên chị mới ỷ lại đó.

Huỳnh Nhiên xua tay:

- Thôi được rồi , em đi ngủ đi.

Thoại Anh đi rồi , Huỳnh Nhiên gần như buông mình xuống giường . Những lời nói của Thoại Anh làm anh càng thêm chán nản . Anh biết mình không thể và cũng không có ý định đi đến hôn nhân với Hồng Diễm . Nhưng vẫn không thể không yêu cô ta . Anh yêu cả hai theo cách khác nhau . Dù biết như vậy là không thể. Anh hiểu cuối cùng mình chỉ có thể chọn một . Nhưng không phải là bây giờ.

Lần đầu tiên anh suy nghĩ một cách nghiêm túc những gì Thoại Anh nói . Dù rất bức mình khi mẹ và em gái cứ một mực phê phán Hồng Diễm , anh vẫn phải thừa nhận cả hai đều nói đúng . Đó là một lý do để anh không nghĩ đến

chuyện cưới cô về nhà này.

Suốt đêm Huỳnh Nhiên chỉ chớp mắt được một lát . Rồi ngồi dậy , bật đèn nhìn đồng hồ . Mới hơn bốn giờ sáng . Anh qua phòng tắm , rồi lặng lẽ đi xuống nhà , tìm một quán cà phê ngồi nhìn đường phố còn yên vắng.

Mùa Lá Rơi

Chương 11

Buổi sáng anh vừa vào công ty một lát thì Hồng Diễm đến. Đây là lần thứ hai cô vào văn phòng tìm anh, mà không đếm xỉa đến việc để cô thư ký báo trước. Thái độ ngang nhiên của cô chứng tỏ một đặc quyền với giám đốc. Lần trước Huỳnh Nhiên không hề giải thích gì với cô thư ký. Nhưng anh rất ngượng và không muốn mang tai tiếng với cấp dưới. Bây giờ cũng vậy. Anh không nén được thái độ bức mình khi thấy Hồng Diễm ung dung ngồi ngả người ra ghế.

- Lần sau vào đây em nhớ báo trước. Ở đây mọi người đã quen với quy định đó rồi, em làm như vậy nhân viên còn coi anh ra gì.

Hồng Diễm thần nhiên:

- Mọi người khác, em khác. Em không phải là người thân của giám đốc hay sao. Tính em tự do quen rồi.

- Nhưng đây là nơi làm việc của anh, chứ không phải ở nhà để em có thể tùy tiện làm điều gì mình thích.

Hồng Diễm ngưng nguẩy trên ghế, rồi cười thoải mái:

- Chà, bây giờ bày đặt bắt bẻ em nữa hả? Sau này anh hay phản đối em lắm nghe, lúc trước anh có vậy đâu, giờ chứng gì vậy cậu ngốc cưng?

Huỳnh Nhiên cau mày:

- Anh rất không thích cách nói chuyện của em.

- Không thích thì kệ anh. Dám ghét em không?

Huỳnh Nhiên im lặng, cách nói của Hồng Diễm làm anh nhớ đến những gì Thoại Anh nói hôm qua. "Chị Diễm ý được anh mê nên coi thường mẹ và em không ra gì", không phải chỉ coi thường mẹ và em gái của anh mà cô còn coi thường luôn cả anh nữa.

Huỳnh Nhiên nhớ những ngày đầu cô đến tìm anh. Lúc đó cô có vẻ thuần phục, biết lỗi và đau khổ. Nhưng dần dần cô trở lại với tính tự kiêu ngày trước. Anh hiểu rất rõ tâm lý đó của cô Hồng Diễm tin một cách tuyệt đối vào tình yêu của anh. Và cô nắm lấy tình cảm đó để sai khiến, bắt anh phải phục tùng mọi ý thích của cô.

Cô không nghĩ ra rằng anh không còn là Huỳnh Nhiên ngày trước nữa. không còn là tên con trai yêu mù quáng, đam mê, ngơ ngếch. Cũng không còn lãng mạn suốt ngày bay bổng với thơ nhạc để tặng cô Anh đã qua thời kỳ đó rồi. Và đang đau khổ với mối tình sâu sắc sắp mất. Cô không hiểu rằng bên cạnh anh còn một người phụ nữ mà anh yêu chân chính chứ không phải là tình cảm bông bột non nớt trước kia.

Thấy vẻ trầm lặng của anh, Hồng Diễm cười cợt:

- Sao thế cậu bé. Em nói chạm tự ái của anh à ? Xin lỗi nghe cung.

Huỳnh Nhiên nghiêm nghị:

- Em đi đâu vậy ?

Hồng Diễm đứng dậy, bước qua đứng phía sau Huỳnh Nhiên và cúi xuống ôm choàng qua cổ anh.

- Hôm qua anh đi đâu và làm gì, em gọi điện tùm lum chỗ vẫn không gặp anh.

Huỳnh Nhiên hơi né người, gỡ tay cô ra:

- Đây là văn phòng làm việc, em nghiêm chỉnh một chút đi Diễm.

Hồng Diễm vẫn tỉnh bơ trước thái độ khó chịu của anh.

- Người ta thương mà không chịu hả ? Nãy giờ anh khó chịu lắm nghe, đừng làm em bực lên đó. Nè, hôm qua anh đi đâu vậy ?

- Anh có công chuyện.

- Chuyện gì ? Không nói với em được sao ? Em muốn biết công chuyện của anh, anh đi đâu và làm gì phải để em biết chứ.

Huỳnh Nhiên nhún vai:

- Thú thật là anh không chịu nổi khi để em quan tâm quá mức đến mình, em cũng vậy mà.

Mắt Hồng Diễm lóe lên, tinh quái:

- Vậy là cô nàng Thy Mai cũng không quản lý được anh chứ gì . Sao ngốc thế !

Huỳnh Nhiên gỡ tay cô ra, đứng dậy:

- Em có thể đừng nhắc đến Thy Mai được không ?

- Sao lại không nhắc, đó là lý do em đến tìm anh đó. Hôm trước đề cập đến chuyện đám cưới, anh đã làm em nổi giận. Đây là lần thứ nhất em bỏ qua cho anh đó. Lần sau như vậy nữa thì "xù" luôn đi. Em không cần anh như anh tưởng đâu.

Huỳnh Nhiên ngồi ghé cạnh bàn, mắt nhìn ra cửa sổ.

- Đang giờ làm việc, em tới để nói mấy chuyện đó không hợp đâu, em về đi, chiều anh đến nhà em.

- Nhưng em đang có hứng mà, này, anh nói chuyện ly dị với cô nàng chưa ? Có khóc lóc gì không ?

- Không.

- Không nói hay là cô nàng không khóc ?

- Anh không nói gì hết.

Hồng Diễm chưa biết chuyện Thy Mai bỏ đi, và anh cũng không muốn nói với cô để tránh rắc rối. Bây giờ anh đang đau đầu vì Thy Mai, việc cô vô tình thúc hối ly dị càng làm anh không chịu nổi. Anh nói một cách cương quyết:

- Em về đi, chiều anh đến.

Hồng Diễm chưa kịp phản ứng thì có tiếng gõ cửa. Rồi cô thư ký đi vào:

- Dạ, có bà nhà tới, tôi có nên mời vào không thưa giám đốc ?

Huỳnh Nhiên quay phắt ra cửa. Hồng Diễm cũng đứng thẳng lên, có vẻ thích thú

- Mời cô ta vào đây đi, cho em xem mặt với . Nghe nói phu nhân của giám đốc đẹp lắm, xem cho biết đẹp cỡ nào.

Cô quay qua cô thư ký, hất mặt:

- Ra mời cô ta vô đây.

Huỳnh Nhiên lăm li nhìn Hồng Diễm:

- Em đừng giải quyết tùy tiện như vậy, em ở trong này đi, đừng gây rắc rối cho anh.

Hồng Diễm nhún vai không trả lời, và lại ngồi xuống salon. Huỳnh Nhiên đi nhanh ra phòng ngoài, Thy Mai đang ngồi ở bàn cô thư ký, cô ngược lên:

- Tôi chỉ gặp anh vài phút thôi, anh không phiền chứ.

Huỳnh Nhiên đưa tay ra:

- Em qua phòng bên kia với anh, bên đó có thể nói chuyện lâu hơn.

Nhưng Thy Mai lắc đầu:

- Tôi không có gì nói đâu, chỉ xin anh một phút thôi.

Thái độ cương quyết của cô làm Huỳnh Nhiên khó xử, anh đành quay qua cô thư ký:

- Cô ra ngoài đi.

- Dạ.

Chờ cô ta đi rồi, Thy Mai rút tờ giấy trong giỏ, đặt lên bàn:

- Đây là đơn ly dị, anh đọc rồi ký đi.

- Cái gì.

Huỳnh Nhiên nhú mày nhìn cô, không trả lời. Thy Mai đẩy tờ đơn về phía anh:

- Tôi sắp đi xa nên muốn giải quyết chuyện này cho nhanh. Hy vọng anh không làm khó tôi.

Huỳnh Nhiên tức điên lên, anh quắc mắt nhìn cô Rồi vớ lấy lá đơn vò nát, quăng vào sọt rác ở góc phòng:

- Đẹp ngay mấy chuyện này đi, tôi không đồng ý đâu, cô có thể về được rồi đó.

Thy Mai đứng phắt dậy, run giọng:

- Anh quá đáng lắm, ai cho phép anh ngang ngược như vậy.

Huỳnh Nhiên cũng căng thẳng:

- Cô tưởng ly dị dễ dàng lắm sao . Vợ chồng mà nói bỏ là bỏ à, không dễ đâu.

Thy Mai tức đến mức mặt bình tĩnh, cô lắp bắp:

- Không ngờ anh đều tới mức như vậy. Nhưng tôi không bỏ cuộc đâu, tôi sẽ nhờ luật sư can thiệp chuyện này.

- Cô cứ làm nếu thích, nhưng coi chừng thất bại đó.

- Anh...

Cô im bật, tức đến mức không nói được. Huỳnh Nhiên cũng nhìn cô như đồ lửa. Ngay lúc ấy cửa phòng chợt mở toang. Hồng Diễm đứng khoang tay dựa cửa cười cợt:

- Vậy đây là giám đốc phu nhân, cũng đẹp đó chứ.

Thy Mai quay phắt lại. Cô đoán ra ngay Hồng Diễm. Mặt cô tái đi. Huỳnh Nhiên cũng quay đi chỗ khác, ngao ngán đến mức không muốn nói gì nữa. Chỉ có Hồng Diễm là rất thoải mái giữa hai người đang căng thẳng, cô nhún nhẩy đi ra:

- Bây giờ tôi đã nghe hai người nói chuyện rồi, thì ra cô đã biết chuyện của chúng tôi nên mới đòi ly dị. Làm vậy là khôn đó. Cô sáng suốt lắm.

Huỳnh Nhiên chưa kịp phản ứng thì Thy Mai đã bật ra:

- Chị là người vô liêm sỉ.

Cô quay phắt người, bỏ đi nhanh ra ngoài. Huỳnh Nhiên đi theo cô, nghiêm giọng

- Đứng lại đi Thy Mai.

Nhưng Hồng Diễm đã kéo mạnh anh lại:

- Để cho cô ta đi, anh giữ lại làm gì cho rắc rối. Bây giờ lo giải quyết chuyện của mình không hay hơn sao.

Huỳnh Nhiên nghiêm nghị nhìn cô:

- Em có ý thức được việc làm của mình không, không ngờ em nông cạn đến như vậy.

Anh bỏ vào trong phòng. Hồng Diễm hấp tấp đến góc phòng lấy tờ đơn bị ném vào sọt rác, vuốt lại cẩn thận. Rồi đi nhanh vào phòng Huỳnh Nhiên, cô đến ngồi trước mặt anh, nôn nóng chìa tờ đơn ra.

- Nó đã viết sẵn như vậy, sao anh không ký đi. Em không hiểu được anh đó. Trước giờ em cứ sợ nó làm khó không chịu ly dị, ai ngờ con bé tự ái đến thế. Vậy thì càng dễ cho mình sao anh không ký ? Ký đi, em đi gởi cho.

Huỳnh Nhiên dựa người ra ghế, nhìn Hồng Diễm đăm đăm, ánh mắt anh loé lên một tia kỳ lạ mà cô không hiểu được. Cô nói như thúc hối:

- Chuyện đơn giản quá rồi, anh còn chần chừ gì nữa, ra toà làm giấy xong là mình tổ chức cưới, có gì khó nữa đâu.

Huỳnh Nhiên buông một tiếng cười khô khan:

- Tình cảm người ta có thể dứt bỏ dễ dàng vậy sao Diễm ? Anh không làm được điều đó đâu. Từ đó giờ em chỉ biết có mình, hãy thử nghĩ về người khác một lần xem sao.

Hồng Diễm cau mày:

- Anh nói gì, em không hiểu.

Nét mặt Huỳnh Nhiên vẫn đầy vẻ mệt mỏi anh nói mà không nhìn cô:

- Em có hiểu thế nào là tình cảm vợ chồng không ? Nếu hiểu, chắc chắn em đã không cư xử như này giờ.

Hồng Diễm nói ngay:

- Này giờ em có làm gì đâu. Em biết mình chứ bộ. Mà nếu có gì kỳ đi nữa, thì đó cũng là vì em lo cho tụi mình, bộ chỉ lo cho mình em sau.

Huỳnh Nhiên ngồi im nhìn cô Anh chợt thấy người phụ nữ trước mặt vô cùng xa lạ. Xa lạ đến mức anh hoàn toàn không hiểu được cô Tâm hồn cô thô sơ đến mức không hề biết tự trọng hay xấu hổ về hành động của mình. Việc cô làm này giờ khiến anh tự hỏi ngoài bản tính ích kỷ ra, cô có biết khổ sở khi bị người khác khinh miệt hay không.

Lần đầu tiên anh chợt hỏi mình, rằng thực chất tình yêu anh dành cho cô bao năm qua là cái gì ? Tại sao chỉ trong một buổi sáng nó đã trở nên sụp đổ tan tành như vậy ? Liệu một tình yêu đích thực có thể dễ dàng tan vỡ vậy không ?

Huỳnh Nhiên ngửa đầu ra thành ghế, đăm đăm nhìn lên trần nhà. Anh đang trong tâm trạng bàng hoàng khi nhận thức tình cảm thay đổi đột ngột của mình. Thay đổi đến mức anh thật sự ghê sợ người phụ nữ ngồi trước mặt. Cô chẳng hề có một chút đức hạnh và đã cư xử hết sức non nớt, ấu trĩ. Trước đây anh yêu cô vì cái gì vậy ?

Chẳng lẽ trên đời có những phụ nữ mà tâm hồn thô sơ đến vậy sao ?

Hồng Diễm không hiểu những chuyển biến tình cảm đang diễn ra trong lòng Huỳnh Nhiên. Thấy anh cứ im lặng, cô dần dỗi:

- Hình như anh đang phân vân, đúng không ? Sao vậy ?

Huỳnh Nhiên vẫn im lặng nhìn cô Hồng Diễm nói tiếp một cách vô tư, vô tư cực kỳ trong sự xấu xa của mình:

- Em biết rồi, anh sợ mẹ anh phản đối phải không ? Bởi vậy, càng nghĩ em càng thấy ghét bà ấy, luôn luôn làm kỳ đà cản mũi. Nhưng em không sợ đâu. Cô cầm cây viết ấn vào tay Huỳnh Nhiên:

- Anh ký đi rồi em đi nộp. Chuyện này để em lo cho.

Huỳnh Nhiên chợt lên tiếng:

- Từ đó giờ có bao giờ em nhận thức được việc làm của mình chưa Diễm ?

Nếu có, anh tin rằng khi nhìn lại những gì đã làm này giờ, em sẽ thấy đỏ mặt.

Anh đột ngột đứng lên bỏ đi ra cửa. Hồng Diễm ngồi im ngơ ngác. Rồi hấp tấp xếp lá đơn bỏ vào xác tay, chạy theo anh.

Cô níu vai Huỳnh Nhiên:

- Anh đi đâu vậy ? Sao đang nói lại bỏ đi em không hiểu gì cả ?

Huỳnh Nhiên vừa đi vừa gỡ tay cô ra:

- Để anh yên.

Anh quay lại cô thư ký:

- Tiễn khách về giúp tôi.

Và mặc Hồng Diễm léo nhéo phản đối. Anh đi vào phòng kế bên, khóa trái cửa lại trước cặp mắt ngạc nhiên của anh kỹ thuật viên. Anh khoát tay ra hiệu:

- Cứ làm việc đi, mặc tôi.

Huỳnh Nhiên đến đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường. Khá lâu anh thấy Hồng Diễm đi dưới sân. Anh quay mắt nhìn chỗ khác như không chịu nổi ấn tượng nặng nề mà cô đã gây ra.

Mùa Lá Rơi

Chương 12

Huỳnh Nhiên đến Đà Lạt vào buổi trưa. Anh ghé nhà bỏ hành lý lại đó . Rồi đến ngay công ty, Quang Viễn , trợ lý của công ty , đón anh với một vẻ sốt ruột:

- Tôi chờ anh mấy ngày nay . Gọi điện vào mấy lần không gặp anh . Nếu hôm nay anh không đến chắc mai tôi phải bay vào đó.

Huỳnh Nhiên cởi bớt áo khoác , vắt lên thành ghế và ngồi xuống:

- Có chuyện gì vậy ?

- Tôi sợ hợp đồng xuất cafe anh ký với bên Ấn Độ không thực hiện được rồi . Bên Nam Đạt chơi ầu quá . Mấy cha nâng giá vùn vụt và đặt cọc trước ở mấy nơi thu mua tôi chờ anh ra giải quyết đây . Nếu cạnh tranh theo giá của họ thì lỗ to.

Huỳnh Nhiên nhíu mày:

- Ông Đạt liệu như vậy à.

Quang Viễn nhún vai , có vẻ bức tức:

- Cha này chơi không đẹp chút nào . Cạnh tranh kiểu đó cha cũng chết chứ đâu phải chỉ có công ty của mình . Anh tính sao , nâng giá hay hủy hợp đồng ?

- Có lẽ cũng phải xuất cho mấy hợp đồng đó . Thị trường bên đó nhiều triển vọng lắm , còn đường cho những hợp đồng sau này . Anh đi qua bên đó với tôi.

Quang Viễn nhướng mắt :

- Chi vậy ?

- Trước mắt là điều đình với họ xem sao . Sau đó tùy thái độ của họ mới giải quyết.

Cách giải quyết nhanh gọn của Huỳnh Nhiên làm Quang Viễn phân vân .

Anh định bàn bạc thật kỹ mới quyết định . Nhưng Huỳnh Nhiên đã đứng dậy mặc áo . Anh đành đi theo ra xe.

Huỳnh Nhiên đến thẳng công ty Nam Đạt . Nhưng một nhân viên bảo giám đốc đã về thành phố và hẹn ngày mai . Huỳnh Nhiên cố nén cái nhún vai bức tức . Nếu biết vậy anh đã túm áo ông ta ở thành phố rồi.

Dù trong lòng nóng như lửa đốt , anh vẫn điềm nhiên như không khi trở về công ty . Cả buổi chiều anh ngồi một mình trong phòng xem lại giấy tờ và sổ sách mà Quang Viễn đã kết toán . Sau đó đi ăn với Quang Viễn rồi mới trở về nhà mình.

Huỳnh Nhiên đứng bên lan can nhìn xuống đường phố . Trời tối dần , xa xa

những ngọn đồi và những rừng cây chìm dần trong màu tím thẫm bảng lảng sương mù . Một vẻ nên thơ u buồn và đượm chút bí ẩn trong cảnh vật im lìm ấy . Huỳnh Nhiên tỉ tay trên lan can , lặng lẽ nhìn ra xa . Anh đã quên những chuyện bực mình trong công ty . Và đang sống với con người thật của mình . Con người lãng mạn trong anh thật sự rung động khi nhìn bóng hoàng hôn và tất cả vẻ yên lặng của thành phố . Và anh nhớ đến Thy Mai.

Một nỗi nhớ thật da diết , lặng lẽ và quay quắt bồn chồn . Hình bóng cô đã mất hút ở một nơi xa xôi nào đó . Đã thật sự rời xa anh không một âm vang nhắc gợi . Anh đã từng có những lúc một mình nhớ cô với tất cả khao khát gặp lại . Vậy mà chiều nay , nỗi nhớ như càng miên man bất tận , cồn lên như con sóng ồ ào . Chiều nay giữa Đà Lạt yên lặng trầm mặc , anh chợt thấy mình cô đơn như ngôi sao ban chiều đứng một mình trong không gian mênh mông xa thẳm.

Ở phía cuối con dốc , một cô gái đang đi lên . Trong bóng hoàng hôn nhập nhoạng , dáng cô có vẻ lẻ loi , nhỏ bé giữa con đường dài với hàng cây rũ lá . Huỳnh Nhiên quan sát cô gái và liên tưởng đến hình ảnh cô hái mơ trong rừng chiều của nhà thơ Nguyễn Bính . Chỉ khác là cô gái không có vẻ thôn nữ mộc mạc bên rừng mơ của mình . Dáng cô gái dưới đường có vẻ mảnh mai . Chiếc áo len trắng như tuyết và khăn quàng cổ cùng một màu trắng , tóc buông kín vai . Cô toát lên một vẻ thanh lặng trầm mặc như buổi chiều của xứ sở sương mù.

Cô gái càng lúc càng đi về phía khách sạn . Huỳnh Nhiên chợt giật mình nhận ra đó là Thy Mai . Dù bóng tối nhá nhem làm anh không nhìn rõ được mặt cô , anh vẫn tin chắc đó là cô . Dáng điệu trầm tĩnh ấy không thể không là Thy Mai , dù không có lần vào giữa hàng trăm cô gái anh vẫn nhận ra cô . Anh đứng yên bàng hoàng rồi quay người chạy xuống đường.

Anh đứng ở phía sau khách sạn tìm kiếm . Nhưng Thy Mai đã đi qua con đường ấy , nhanh như truyện Liêu Trai . Anh đi thật nhanh về phía cuối con đường vẫn không thấy cô . Thật lạ , làm sao Thy Mai có thể đi nhanh đến thế , so với tốc độ chạy của anh từ lâu một xuống . Anh có cảm tưởng cô chợt biến mất vào không gian , chứ không phải vẫn tiếp tục đến nơi nào đó trong buổi chiều lạnh lẽo này.

Bóng tối buông xuống thật nhanh như trong khoảnh khắc . Những ngọn đèn đường sáng dịu làm không gian có vẻ sinh động hơn . Huỳnh Nhiên đứng một mình bên đường nhìn xuống con dốc phía trước . Chợt thấy lạnh , anh kéo kín cổ áo , rồi chậm chạp men theo con đường trở về nhà . Cảm giác thất vọng làm anh thấy buồn đến ra rời . Làm sao có thể tìm được Thy Mai ở giữa thành phố giá lạnh này , cho vui bớt cảm giác nhớ nhung đã từng dần vật anh trong những phút một mình.

Huỳnh Nhiên vào quán café ngồi một mình đến khuya . Đêm đó anh thức

trắng với những tình cảm ngổn ngang . Anh đứng mãi bên cửa sổ nhìn xuống những ngôi nhà chìm trong màn đêm . Tự hỏi Thy Mai ở đâu giữa những người bình yên trong giấc ngủ . Cô có cảm nhận được sự có mặt của anh trong thành phố này không . Nhất định anh sẽ tìm cho được cô dù có phải lật tung cả vùng cao nguyên mênh mông này.

Buổi sáng anh ngủ thiếp một cách mỏi mệt . Và chỉ giật mình thức dậy vào lúc trưa . Nằm im trong không khí lạnh lạnh dễ chịu , anh lại suy nghĩ miên man về đêm qua . Chợt có tiếng chuông reo , anh nghiêng người qua cầm máy , nói một cách lơ mơ:

- Alô, tôi đây.

Tiếng Quang Viễn trong máy:

- Anh thức rồi đó hả . Từ sáng giờ tôi gọi mấy lần vẫn không liên lạc được với anh . Chừng nào anh đến công ty ?

Huỳnh Nhiên giơ tay xem đồng hồ . Gần một giờ , có lẽ từ sáng giờ Quang Viễn nóng ruột lắm . Anh ra đây để giải quyết công việc . Vậy mà Thy Mai đã thu hút hết cả tâm trí đến nỗi nếu Quang Viễn không nhắc chắc anh cũng chưa nhớ . Anh cười như có lỗi:

- Cứ đến công ty chờ tôi . Một tiếng nữa tôi sẽ tới.

Một giờ sau Huỳnh Nhiên đã có mặt ở văn phòng công ty . Quang Viễn đang đi đi lại lại với vẻ sốt ruột . Vừa thấy Huỳnh Nhiên , anh vội ngồi xuống.

- Anh Nhiên , có cần phải đến đó gặp họ không , chưa chắc đã điều đình với ông ta được đâu . Chỉ việc mình đến đó thôi đã mất thế rồi , họ sẽ nghĩ là mình nhượng bộ và...

Huỳnh Nhiên cắt ngang:

- Ai nói với anh tôi sẽ nhượng bộ ? Tôi đã chuẩn bị tinh thần đập cho ông ta hết cật đầu lên nổi . Ông ta không biết tự lượng sức mình.

- Nhưng như vậy mình cũng đâu có lợi.

- Tổn thất đến mấy vẫn phải chấp nhận , vốn của công ty đó không đương đầu nổi với chúng ta đâu . Nhưng dù sao thương lượng trước vẫn hay hơn . Sau đó tùy thái độ của ông ta mà vào cuộc chơi.

Quang Viễn không trả lời . Thái độ bình thản của Huỳnh Nhiên làm anh thấy yên tâm . Anh chợt nhận ra sự lo lắng của mình là thừa . Phong cách làm việc của Huỳnh Nhiên từ đó giờ là vậy . Khi anh điềm nhiên như thế tức là anh đã có cách đối phó , và không cần nghe bất cứ một lời bàn cãi nào cả.

Quang Viễn lái xe vào sân . Huỳnh Nhiên mở cửa bước xuống ung dung đi vào phòng khách , mười lăm phút sau ông giám đốc mới xuất hiện . Huỳnh Nhiên đứng dậy , mỉm cười bắt tay ông ta:

- Xin chào.

- Chào cậu.

Cả ba ngồi xuống , chưa ai kịp nói gì thì cánh cửa bên cạnh bị đẩy nhẹ . Rồi Thy Mai đi vào , sự xuất hiện bất ngờ của cô làm Huỳnh Nhiên kinh ngạc nhìn sững cô . Thy Mai không thấy anh , cô đến ngồi gần ông Đạt , đưa mắt nhìn hai người khách . Trong một thoáng , cô khựng người như choáng váng , và vội đưa mắt nhìn đi nơi khác , vẻ mặt cứng nhắc bất động.

Ông Đạt hiểu cái nhìn của Huỳnh Nhiên theo nghĩa khác , ông hơi mỉm cười , giọng nói ẩn chứa chế giễu:

- Đây là cô Thy Mai , thư ký của tôi . Bây giờ trong các công ty , các nữ thư ký ngày càng nhiều các cô cũng có năng lực không kém nam giới đâu . Chắc cậu Nhiên chưa từng làm việc với mấy công ty có nữ thư ký hả . Thấy cậu ngạc nhiên quá.

- Đúng là ông ta rất biết cách khôi hài . Một lối khôi hài đi quá phép lịch sự trong giao tiếp lần đầu giữa hai công ty . - Quang Viễn nóng mũi , đình độn lại , nhưng Huỳnh Nhiên đã mỉm cười , anh cũng không vừa:

- Tôi không ngạc nhiên về điều ông nói . Chỉ ngạc nhiên vì chưa bao giờ thấy một cô thư ký xinh đẹp như vậy . Ông tuyển người thật khéo , tôi phục lắm . Và một điều làm tôi kinh ngạc hơn nữa là cô Thy Mai còn quá trẻ so với năng lực làm việc mà ông đã khen ngợi.

Anh dừng lại , nói một cách ẩn ý:

- Tôi hy vọng một thư ký có năng lực như vậy sẽ biết phán đoán hậu quả tất yếu trong cách làm ăn của công ty . Cô ta có thể cố vấn cho giám đốc những ý kiến sáng suốt chẳng hạn.

Cặp mắt Thy Mai chỉ thoáng chớp nhẹ , môi mím lại nhưng vẫn không nói gì . Ông Đạt thừa hiểu Huỳnh Nhiên muốn nói gì , hiểu cả mục đích của anh khi đến đây . Nhưng ông vẫn không tỏ ý gì . Quang Viễn nóng nảy lên tiếng:

- Anh Nhiên đến đây để thương lượng với ông về giá thu mua cafe . Ông phá giá như vậy làm sao tụi tôi làm ăn.

Ông Đạt cười nhả nhận:

- Tôi đâu có ý phá giá như cậu . Làm vậy tôi cũng chịu lỗ vậy , chỉ khổ cái là nông dân đòi giá cao , mình không nâng giá làm sao gom đủ số lượng cần thu . Tôi cũng bất đắc dĩ thôi.

- Ông đừng có nguy biện , chứ không phải ông cho người đi đặt cọc trước giành môi của tụi tôi . Và tự Ông nâng giá lên . Ông làm ăn kiểu đó , không đẹp chút nào . Cả tuần nay công ty tôi thất thu bao nhiêu ông biết không.

- Nếu mấy cậu muốn mua thì cứ nâng giá tôi có ý kiến gì đâu.

Như bị khiêu khích , Quang Viễn đứng bật dậy , nhưng Huỳnh Nhiên khoát tay ra hiệu cho anh ngồi xuống . Rồi cười như không:

- Đúng như ông nói , trong làm ăn ai mạnh vốn thì người ấy thắng . Dĩ nhiên mua giá bao nhiêu là quyền của người đó . Tụi tôi đâu có quyền can thiệp . Tôi chỉ có ý kiến nhỏ thế này , là ông có vui lòng hợp tác với công ty tôi

trong việc điều chỉnh giá không ? Tôi nghĩ trừ phi ông muốn dè bẹp công ty tôi , còn thì thu với giá đó, tôi bảo đảm ông không thể có lời như dự tính.

Ông Đạt cười thản nhiên:

- Tôi đã mua giá mà người ta yêu cầu rồi , nếu hạ xuống không chắc họ chịu bán đâu . Tôi phải chịu thôi . Rất tiếc là không thể hợp tác với cậu . Thị trường mà , mạnh ai nấy làm , giẫm lên chân nhau làm gì.

Quang Viễn nóng nảy gằn giọng:

- Ông làm như vậy là công ty tôi thiệt hại mấy trăm triệu ông biết không . Bộ Ông tưởng tui tôi không đủ sức quật lại ông hả.

Ông Đạt như hải lòng về thành công của mình thái độ tức giận của Quang Viễn chỉ càng làm ông thêm tự tin , và thấy không cần phải nói gì nữa .

Huỳnh Nhiên thản nhiên đứng dậy:

- Rất tiếc là không thuyết phục được ông . Vậy thì xin chào.

Quang Viễn bỏ ra cửa không thèm cả chào ai . Nhưng Huỳnh Nhiên vẫn lịch sự bắt tay ông Đạt:

- Chào ông.

Anh bước đến đứng trước mặt Thy Mai , chìa tay ra . Bắt buộc Thy Mai phải giơ tay cho anh bắt . Huỳnh Nhiên siết nhẹ , và cúi xuống nhìn vào mắt cô , nói nhỏ:

- Chuẩn bị tinh thần nghe Thy Mai , em sẽ đứng về phía tôi hay phía ông ta. Thy Mai vẫn nhìn chỗ khác , không trả lời . Huỳnh Nhiên cười với cô một cái , rồi đi ra cửa , dáng điệu ung dung như chẳng có việc gì làm anh điên đầu khi đến đây.

Quang Viễn chờ anh ngoài xe . Anh ta hậm hực lên tiếng:

- Thằng cha này khó chơi thật . Anh lịch sự với hấn làm gì.

Huỳnh Nhiên ngã người vào lưng ghế một cách thoải mái:

- Đã đến nước như vậy thì không nhượng bộ hấn nữa . Ngày mai anh bắt đầu tiến hành đi , tung ra mua giá cao hơn hấn một phần , cứ chi trước cho họ trả lại tiền đặt cọc . Nếu hấn muốn thì tôi sẽ (#43) cho hấn giải tán công ty mới thôi . Xem hấn cầm cự được bao lâu.

Quang Viễn mỉm cười:

- Tôi khoái anh chơi kiểu vậy đó . Lúc thương lượng thì thuyết phục tới cùng . Nhưng thương lượng không được thì... alê hấp , triệt thẳng tay luôn.

Cả hai trở về công ty . Vào văn phòng , Huỳnh Nhiên ngồi trầm ngâm suy nghĩ . Rồi quay qua Quang Viễn:

- Anh làm bảng chiết tính cho tôi , xem chênh lệch giữa giá thu mới với giá hợp đồng là bao nhiêu . Ngày mai đưa tôi xem.

Quang Viễn đi rồi , anh ngồi lặng yên , tiếp theo với suy nghĩ của mình .

Quả thật anh có chút nao núng khi quyết định triệt đến cùng công ty Nam Đạt . Dù biết ông ta không đủ mạnh để đối đầu với công ty anh . Nhưng cứ

tiếp tục mãi như thế liệu có phiêu lưu quá không . Một công ty giải tán có nghĩa là một công ty khác mạnh thêm . Nhưng để làm được điều đó anh cũng tổn thất đâu có ít.

Huỳnh Nhiên lại nghĩ đến Thy Mai , không ngờ lại gặp cô trong hoàn cảnh trở trêu như vậy . Đã đối nghịch càng thêm đối nghịch , không biết cô có chịu rạch ròi giữa tình cảm và công việc , hay chỉ nhắm mắt làm theo bản phận của một thư ký trung thành . Anh không quan tâm đến việc cô đứng về phía ai . Nhưng nếu vì công ty mà cô cư xử thẳng thừng với anh , thì đó chẳng khác nào ngọn roi quất vào trái tim bị tổn thương của anh . Chắc chắn anh sẽ không chịu nổi điều đó.

Buổi tối Huỳnh Nhiên ở trong phòng suy nghĩ về cách đối phó với công ty Nam Đạt . Anh không thể hiện sự tức giận như Quang Viễn . Nhưng thật sự anh tức điên cả người vì lối cạnh tranh của ông ta . Nhất là lo đến rồi bởi vì sợ không thực hiện đúng bản hợp đồng vừa ký với Ân Độ . Anh đi tới đi lui trong phòng cố dần cơn tức khi nhớ đến vẻ khiêu khích của ông Đạt , thẳng cha đều đến mức anh sẵn sàng bóp cổ hắn như người ta bóp chết một con nhái , theo đúng nghĩa của nó . Anh mãi đi tới đi lui trong phòng nên không để ý tiếng gõ cửa dè dặt bên ngoài . Đến lúc cánh cửa gần như bị đập mạnh anh mới giật mình bước ra . Trước mặt anh là Thy Mai , cử chỉ cứng nhắc như lúc trưa . Cô nói ngay khi thấy anh dựa tường nhướng mắt nhìn cô:

- Tôi đến để thương lượng với anh về chuyện của công ty.

Ra vậy , chỉ có chuyện đó mới làm cô chủ động tìm đến anh . Vậy thì anh cũng phải tiếp cô với tư cách tiếp khách . Đây là cô thư ký của công ty Nam Đạt , chứ không phải Thy Mai của anh.

Ý nghĩ đó làm Huỳnh Nhiên buông một tiếng cười khan , anh đẩy rộng cửa:

- Mời vào.

Anh khép cửa lại , rồi lững thững đi theo cô . Thy Mai đứng gần tủ sách , cô như không có ý định ngồi xuống . Mọi cử chỉ đều cứng nhắc như thể cô phải gồng mình khi đến đây . Huỳnh Nhiên bình thản ngồi xuống salon , rút ra hai tách . Anh nói nửa nghiêm chỉnh nửa giễu cợt:

- Chủ động xông vào hang cọp thế này thì chắc chắn em phải có chuyện quan trọng lắm , nào nói đi.

Thy Mai như không hề bị tác động vì cách nói ẩn ý của anh , cô đứng thẳng người lên:

- Anh định đối phó thế nào với giám đốc của tôi vậy ?

Nói xong cô mới thấy mình lỡ lời , một câu hỏi vô cùng trẻ con và buồn cười . Thật ra cô rất căng thẳng khi đến đây tìm anh . Thái độ của anh làm cô quên mất ý định ban đầu của mình . Và quả thật Huỳnh Nhiên cũng thấy buồn cười . Nhưng vẫn thản nhiên:

- Tôi phải hiểu câu hỏi này theo nghĩa nào đây . Tò mò hay là đe dọa ?

Thấy cô không trả lời , anh nhún vai:

- Dù là cách nào đi nữa , tôi cũng không muốn trả lời.

Thy Mai thoáng nhìn anh một cái , rồi lập tức ngó chỗ khác:

- Tôi muốn đến thương lượng với anh.

Huỳnh Nhiên rất không thích nghe câu này của cô . Anh tự ái cười nhạt:

- Nói đi.

- Tôi biết thái độ của ông Đạt lúc trưa là hơi quá đáng , các anh bị khiêu khích là...

Huỳnh Nhiên ngắt lời:

- Tôi không quan tâm đến thái độ của ông ta , cũng không hề bị khiêu khích , điều tôi quan tâm nhất là việc làm của ông ta . Nếu đặt mình vào trường hợp của tôi , em sẽ xử thế nào.

- Thật ra thu cafe với giá đó , công ty cũng không có lời.

- Dĩ nhiên rồi , và ông ta định thu mỗi về phía mình rồi mới hạ giá chứ gì.

Thy Mai gật đầu , Huỳnh Nhiên cười khẩy:

- Cái đầu của ông ta để đâu rồi , sao đánh giá chúng tôi thấp quá vậy . Em về nhắc cho giám đốc của em nhớ công ty của ông ta chỉ là loại cò con so với chúng tôi . Tôi đủ sức đè bẹp ông ta đó.

Thy Mai kêu lên:

- Nhưng như vậy anh cũng bị tổn thất kia mà.

- Đúng . Nhưng tôi chấp nhận , tình thế như vậy tôi còn giải quyết cách nào khác được chứ.

- Vì vậy tối nay tôi mới đến đây . Tôi muốn nói là anh đừng làm gì cả .

Khoan nâng giá , tôi sẽ thuyết phục ông Đạt hợp tác với anh.

- Có dễ không ?

Thy Mai cúi đầu nhìn những viên gạch:

- Tôi không biết , nhưng tôi sẽ ráng . Anh hãy khoan ra tay , vì như vậy tôi sẽ khó có lý do chính đáng để thuyết phục ông ta.

Thấy Thy Mai cứ đứng mãi một chỗ . Huỳnh Nhiên bực mình đứng dậy bước đến bên cô . Anh cởi áo măng tời và chiếc khăn choàng trên cổ cô , vắt lên thành ghế . Rồi ấn cô ngồi xuống:

- Không việc gì phải đề phòng tôi như vậy , yên trí đi , tôi không làm gì em đâu.

Anh ấn tách nước vào tay cô:

- Uống đi cho ấm người , tay chân lạnh ngắt thế này coi chừng bị cảm đó .

Vì công việc mà lặn lội ra ngoài trong buổi tối lạnh thế này , tôi không nỡ thấy em bị bệnh đâu.

Thái độ của anh làm Thy Mai thoáng bối rối . Cô hơi né người qua một bên:

- Chúng ta bàn tiếp công chuyện chứ ?

Huỳnh Nhiên đứng thẳng người lên:

- Nói tiếp đi , ý kiến của em nghe dễ chịu đấy.
- Tôi đã nói xong rồi , giờ chỉ muốn biết anh có đồng ý không thôi.
- Dĩ nhiên là tôi đồng ý hợp tác . Nhưng em định kéo dài thời gian thuyết phục trong bao lâu . Đừng có lâu quá đó Thy Mai , em có biết mỗi một ngày tôi phải chịu tổn thất bao nhiêu không ? Chưa kể là có thể trễ hợp đồng là phải bồi thường.

Anh chợt quay lại , nhìn cô bằng ánh mắt dữ dội:

- Tôi đang điên đầu lắm , em biết không ?

Thy Mai ngỡ ngàng nhìn Huỳnh Nhiên . Làm sao cô biết được anh đang rối tung như thế . Nhìn anh có vẻ bình tĩnh lắm mà . Kể cả lúc trưa cũng vậy , anh cũng điềm nhiên như rắc rối chỉ là chuyện nhỏ và anh chẳng hề hấn gì .
 Cô buột miệng: (#49)

- Lúc trưa anh thần nhiên quá, đó có phải là chiến thuật của anh đối với ông Đạt không ?

Huỳnh Nhiên phẩy tay:

- Tôi không thích để ai thấy yếu điểm của mình . Tại sao tôi phải để ông ấy biết là tôi bị động chứ ? Nổi nóng với loại người như ông ta thì ích lợi gì.

Thấy Thy Mai khẽ gật đầu , anh cười khẩy:

- Em hiểu được cái gì về khó khăn của tôi . Mà nếu có hiểu , thì đó là thái độ bàng quang hay xem đó thật sự là công việc của chính em.

Thy Mai bối rối quay chỗ khác:

- Anh hỏi như vậy để làm gì , tôi hiểu thế nào đâu có quan trọng . Anh và giám đốc của tôi đối đầu nhau , bổn phận duy nhất của tôi là phải nghĩ xem làm cách nào có lợi cho công ty , và tôi đã làm rồi.

- Công ty nào ?

Huỳnh Nhiên hỏi và nhìn cô chăm chăm . Cái nhìn áp đảo của anh làm cô thật sự lúng túng cô đứng dậy:

- Xem như anh đồng ý với ý kiến của tôi rồi phải không , tôi hứa sẽ ráng thuyết phục ông Đạt , nếu ông ấy từ chối thì tôi sẽ lập tức cho anh biết . Sau đó anh làm thế nào là tùy anh . Tôi về đây.

Cô vội vàng cầm lấy chiếc khăn choàng qua cổ và mặc nhanh áo:

- Chào anh.

Cô định đi ra cửa , nhưng Huỳnh Nhiên đã lên tiếng giọng như ra lệnh:

- Đứng lại đó.

Anh đi về phía cô , ấn cô sát vào tường:

- Em giải quyết chuyện này vì ai vậy ? Tôi hay ông giám đốc đáng kính của em ?

Thy Mai trân người đứng yên:

- Anh hỏi vậy để làm gì ? Chuyện đó đâu có quan trọng , vì cách giải quyết đó cũng có lợi cho anh kia mà.

Huỳnh Nhiên lắc đầu:

- Tôi không cần biết có lợi hay không , mà muốn biết động lực nào khiến em lo lắng như vậy . Em vì ông ta hay vì công việc của chồng mình ?

Bị anh dí vào tường không cách gì thoát ra được . Thy Mai chỉ còn biết cách quay mặt đi:

- Tôi đến đây chỉ để nói chuyện của công ty , đừng bắt tôi trả lời mấy chuyện riêng tư . Anh buông tôi ra đi.

- Không được , khi nào trả lời xong em mới được về.

- Tôi không muốn nói chuyện đó.

- Vậy thì em cũng không được về - Huỳnh Nhiên tuyên bố.

Thy Mai ngược lên nhìn anh , ánh mắt không chút thiện cảm , nhưng vẫn lì lợm đứng yên . Huỳnh Nhiên chột cú xuống thật gần mặt cô:

- Chiều qua anh thấy em , lúc đó em đang đi con đường phía dưới khách sạn , anh đã chạy xuống , nhưng không gặp em.

Ánh mắt Thy Mai thoáng xao động . Bây giờ thì cô hiểu tại sao hôm qua cô cứ có cảm giác bồn chồn , một cảm giác man mác gần như xao động mà cô không gọi tên được . Và sự nôn nao đó có liên quan đến Huỳnh Nhiên .

Nhưng tất cả đều mơ hồ nên cô không định hình cụ thể đó là anh.

Huỳnh Nhiên nhìn cô chăm chú:

- Đêm qua em làm anh mất ngủ , còn em ?

- Thật tình là nó không liên quan đến tôi.

- Thật không ?

Vừa nói anh vừa cúi mặt mơn man trên cổ cô . Thy Mai quay chỗ khác né tránh:

- Tôi không cho phép anh làm như vậy.

- Em cứ nhất định phải trừng phạt anh kiểu này sao . Quá đủ rồi Thy Mai.

Anh kéo mặt cô lại , mạnh mẽ ghì chặt cô vào người và hôn cuồng nhiệt như không cho phép cô cưỡng lại . Anh không biết rằng đối với Thy Mai , đó là sự cưỡng bức thô bạo . Gần như gạt găm . Cô đẩy anh ra , bình thản giáng cho anh một bạt tai:

- Bạn tôi luôn nói, anh là đồ đều . Còn anh thì lúc nào cũng chứng minh điều đó . Trong đầu anh lúc nào cũng có tư tưởng phản bội , anh không thấy bị cắn rứt sao ?

Mắt Huỳnh Nhiên như lóe lên một tia sững sờ . Anh không tin Thy Mai phản ứng như vậy . Nhìn vẻ mặt căm ghét của cô , anh mím môi:

- Yêu vợ mình mà cũng là phản bội sao ?

- Hồng Diễm mà nghe anh nói câu này , chắc cô ta sẽ sáng mắt ra đó.

- Đừng đem cô ta vào đây.

- Khi gặp cô ta , anh cũng từng nói như vậy về tôi chứ gì , anh có biết tài là luôn phản bội người nào sống với mình . Lúc trước là tôi , bây giờ là cô ta .

Hồng Diễm có thể chấp nhận được chuyện đó nhưng tôi thì không đâu . Tôi không thích tình cảm vay mượn của ai cả.

Huỳnh Nhiên buông Thy Mai ra , anh có vẻ bức mình:

- Tại sao em cứ cố tình gán ghép như vậy ? Tôi đã nói là không liên hệ gì với cô ta mà . Phải đợi tôi giải thích thế nào em mới chịu tin đây ?

Anh quát lên:

- Không lẽ cứ sai lần một lần là vĩnh viễn phải chịu đựng thành kiến như vậy sao , lòng kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn mà thôi.

Thy Mai mím môi nhìn anh . Rồi quay ngoắt người đi ra . Nhưng Huỳnh Nhiên đã bước tới khóa cửa lại , đứng đối mặt với cô dịu dàng:

- Tối nay anh muốn em ở lại nói cho hết chuyện của hai đứa . Anh sẽ giải thích hết chuyện của anh với cô ta , rồi sau đó tùy em quyết định anh hứa sẽ không theo quấy rầy em nữa.

- Nhưng tôi không có nhu cầu nghe.

Huỳnh Nhiên vẫn kiên nhẫn:

- Tại sao không , vì nó liên quan đến em mà.

Thy Mai vẫn không hề bị lay chuyển . Nét mặt cô đầy vẻ bướng bỉnh:

- Đã từ lâu tôi thề với lòng mình là không bao giờ quan tâm đến tình cảm của hai người . Bây giờ cũng vậy.

- Tại sao ?

- Vì tôi không thích nghe nói dối , đúng hơn là không thích bị lừa gạt thêm lần nữa.

- Anh không lừa gạt em . Ngược lại , hết sức thành thật.

Thy Mai cười lạnh lùng:

- Ngày trước nếu anh không tỏ vẻ yêu tôi thành thật thì tôi đã không dại dột trở thành vợ anh . Bằng chứng sự thành thật của anh là Hồng Diễm đấy . Bây giờ cô ta nghiễm nhiên sống với anh rồi . Anh còn cái gì thành thật hơn nữa không ?

- Anh không hề sống với cô ta , dù em có trở lại với anh hay không cũng vậy.

Thy Mai có vẻ quan tâm tới khía cạnh khác hơn là cách nói của anh , cô quay lại:

- Sao vậy ? Mẹ anh không đồng ý hả ?

Huỳnh Nhiên lầm lì nhìn cô:

- Anh lớn rồi , yêu ai là quyền của anh , em đừng nhìn anh như nhìn một đứa trẻ nữa.

Thy Mai im lặng suy nghĩ một lát , rồi ngửa mặt lên cương quyết:

- Anh nghĩ tôi vẫn còn khờ khạo để tin anh sao . Anh cần một người vợ để gia đình yên ổn , và đồng thời cũng sẽ yêu cô ta trong bóng tối . Tôi căm ghét ý nghĩ đều giả như vậy lắm , anh biết không ?

Huỳnh Nhiên hỏi gặng:

- Sao em biết anh yêu cô ta trong bóng tối ?

- Nói ra thì thật trẻ con , nhưng tôi nhắc cho anh nhớ nhé . Lần đó đến nhà cô ta tôi đã nghe tất cả . Có cần tôi phải nhắc lại không ? "Anh yêu em , mãi mãi như vậy". Anh thật là mẫu người chung thủy đó.

Như không thể đè nén được nữa, giọng cô run lên:

- Nhưng tại sao anh lại đem tôi ra làm vật hy sinh chứ , tôi thù ghét anh đến tận lúc xuống mồ, kiếp sau cũng vẫn tiếp tục thù ghét , anh hiểu không?

Huỳnh Nhiên cúi đầu một hồi:

- Thôi được , em cứ việc nghĩ như vậy , nếu em muốn dùng cách đó để trả thù anh , anh cũng hết cách rồi , tùy em . Nhưng coi chừng sau này em sẽ hối hận.

- Hối hận vì đã đề phòng một người đểu giả sao ? Không bao giờ.

Huỳnh Nhiên quay mặt chỗ khác , như đã quá ngao ngán thuyết phục . Anh đứng dậy lảng lảng ra mở cửa . Thy Mai thoát ra ngoài như một làn gió .

Chợt nhớ ra , Huỳnh Nhiên khóa cửa lại , đi theo cô.

- Để tôi đưa về , khuya rồi.

- Cảm ơn , nhưng tôi đến được thì cũng tự về được.

- Không cần phải đề phòng tôi như vậy . Tôi chỉ làm theo phép lịch sự tối thiểu , là đưa cô thư ký của ông Đạt về , vì cô ta đã đến thương lượng công việc với tôi chỉ có vậy thôi , không hơn không kém.

"Mình sẽ thật lộ bịch nếu khăng khăng từ chối" - Thy Mai nghĩ thầm , cô lảng lảng đi xuống sân chờ anh lấy xe . Cô nói địa chỉ mình , rồi im lặng .

Huỳnh Nhiên cũng chăm chú lái xe như không quan tâm đến cô nữa . Anh nhìn thẳng phía trước , môi mím lại , vẻ mặt có vẻ lạnh lùng , khó khăn .

Thỉnh thoảng Thy Mai liếc nhìn anh như tò mò , rồi cô cũng nhìn ra phía trước . Khi Huỳnh Nhiên đã trở lại với vị trí một giám đốc , cô thật sự không biết gì để nói nữa . Đối với cô , phải nói về chuyện làm ăn một cách đối nghịch thì thật khổ sở . Còn đề cập đến chuyện tình cảm lại càng đề phòng . Riết rồi cô cũng không biết mình là gì đối với anh . Giá mà đừng bao giờ gặp lại.

Xe ngừng trước cổng , Thy Mai quay lại:

- Cảm ơn anh.

Huỳnh Nhiên vẫn ngồi yên bên tay lái:

- Không có gì.

Anh im lặng nhìn cô , hơi ngạc nhiên khi thấy cô ngập ngừng như định nói điều gì đó . Thy Mai đắn đo một chút , rồi mím môi nói nhanh:

- Anh có thể làm thủ tục ly dị giùm tôi không ? Đừng để kéo dài như vậy , tôi không thích.

Nói xong , cô mở cửa bước xuống , đến mở cổng . Rồi đi qua khoảng sân .

Huỳnh Nhiên ngồi yên nhìn theo cô . Anh cũng tắt máy bước xuống xe. Thy Mai loay hoay mở cửa . Không hay Huỳnh Nhiên đứng ở phía sau chờ cô , cô giật thót người khi thấy anh chủ động đẩy cửa bước vào phòng . Cô gần như la lên:

- Anh vào đây làm gì ?

Huỳnh Nhiên không trả lời , anh nhìn bao quát khắp phòng rồi hỏi thân nhiên:

- Phòng này là em thuê hả ?

- Không dính dáng gì đến anh.

Huỳnh Nhiên thọc một tay trong túi , một tay nâng món đồ chơi bằng thủy tinh lên ngắm nghía.

- Em vẫn có thói quen trang trí bằng các vật thủy tinh . Những món đồ trong phòng mình anh vẫn còn giữ nguyên vẹn , em có muốn trở lại nhìn nó không ?

Thy Mai đứng yên , hoang mang không hiểu anh muốn nói gì . Huỳnh Nhiên chợt bước tới nâng mặt cô lên , cười khê:

- Đừng nghĩ đến việc ly dị nữa . Suốt cả cuộc đời này em không ly dị được với anh đâu . Anh muốn mình lập gia đình chỉ một lần thôi , và tuyệt đối không thay đổi , trừ phi có một trong hai đứa chết.

Thy Mai rùng mình đứng yên . Huỳnh Nhiên hôn phớt lên môi cô , rồi thân nhiên đi ra cửa , sau khi đã cẩn thận khép lại cho cô.

Ngồi trong xe , anh thù người nghĩ ngợi . Đến giờ anh mới thấm thía sự cứng rắn của cô . Lúc nào cô cũng đề phòng anh như đề phòng một tên kẻ tiện . Lừa gạt đều giả ! Đó là suy nghĩ thường xuyên của cô về anh . Tự nhiên anh thấy giận cô kinh khủng . Khi cùng sống chung cô đã chẳng làm gì để anh nhận ra anh rất cần cô . Và lúc chia tay cũng chẳng để anh có dịp giải thích . Thy Mai chỉ nhìn thấy lỗi của anh chứ không chịu nhìn lại bản thân mình . Cô tưởng đoạn tuyệt như vậy là giải quyết xong mọi chuyện sao . Khờ khạo hết chỗ nói .

Mùa Lá Rơi

Chương 13

Thy Mai mệt mỏi cất tập hồ sơ vào ngăn kéo rồi đứng dậy đi tới đi lui làm vài động tác thư giãn . Sáng nay cô đến công ty với tâm trạng đối phó , với những lý lẽ đã thuộc lòng mà cô chuẩn bị nói với ông Đạt . Thật là những lý lẽ cô đưa ra chỉ hoàn toàn vì công việc , nếu là ai khác thì cô có thể rất vô tư . Nhưng chuyện này liên quan đến Huỳnh Nhiên , nên cô cảm thấy có gì đó không ổn . Cô sợ Ông Đạt nghi ngờ một điều gì đó về mối quan hệ giữa cô và Huỳnh Nhiên . Dù thực tế ông không mấy may biết cô là ai.

Khi người khách từ phòng giám đốc bước ra . Thy Mai buông viết xuống , cô giữ vẻ mặt bình thản hơi nghiêm khi bước vào phòng . Cô để sẵn mấy hóa đơn trước mặt chờ ông ký . Ông Đạt vẫn không ngược lên , cũng không xem loại giấy tờ gì , nhanh chóng đặt viết xuống ký rồi tiếp tục dán mắt và màn hình.

- Cô đem bản hợp đồng với công ty Hoàn Minh qua ngân hàng làm thủ tục thế chấp , rồi báo cho tôi biết là sẽ vay được bao nhiêu.

- Vâng , có phải đây là kế hoạch ông định đối phó với Thiên Tinh phải không ạ ?

Ông đạt gật đầu:

- Ừ, đây chỉ là giải pháp tình thế . Muốn thắng thì phải liều một chút.

- Nhưng tôi thấy hợp đồng này rủi ro quá . Liệu công ty có đứng vững nổi không và lại...

Ông Đạt quay lại:

- Sao vậy ? Cô không dám liều à ?

Thy Mai hơi cắn môi , rồi quyết định nói thẳng:

- Công ty mới chuyển sang kinh doanh café , nếu ông định cạnh tranh với Thiên Tinh như vậy , tôi sợ không đủ vốn.

- Cô nhận báo cáo tài chính quỹ này chưa ?

- Rồi ạ . Nếu ngân hàng đồng ý cho vay bằng với hợp đồng đã thế chấp thì sau đợt xuất hàng lần này cũng không kịp đáo hạn nợ , thưa giám đốc. (61)

Ông Đạt chầm một điều thuốc trầm ngâm:

- Nhưng chúng ta không còn cách nào . Nếu không tăng giá thì không ai chịu bán cho mình.

- Nhưng nếu giám đốc định tạo uy tín cho công ty bằng cách này thì người có lợi nhất là những chủ đồn điền , còn những công ty dịch vụ như chúng ta khó tồn tại được lâu.

- Thế theo cô thì thế nào ?

Thấy giám đốc có vẻ bị thuyết phục , Thy Mai mạnh dạn nói tiếp:

- Bên Thiên Tinh đã muốn thương lượng với chúng ta , có nghĩa là họ cũng không muốn phải cạnh tranh , tôi nghĩ nếu giám đốc đề nghị với họ thu mua với giá thỏa thuận thì cả hai bên đều giữ được hợp đồng mà không bị lỗ . Và sau đợt biến động này , có thể sẽ có thêm một mặt hàng café trong danh mục những mặt hàng kinh doanh ổn định của chúng ta.

- Theo cô thì liệu Thiên Tinh có chịu giúp chúng ta không ?

- Tôi nghĩ là có.

Thy Mai nói một cách thận trọng . Chiều hướng câu chuyện có vẻ thuận lợi hơn những gì cô đã sắp xếp . Nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy hơi run . Cô không hiểu trong việc kinh doanh , tính cách của Huỳnh Nhiên sẽ như thế nào . Nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ báo cho cô biết rằng anh không phải là một tay kinh doanh lừa đảo , dù rằng cô đang là nạn nhân của dòng máu Don Juan trong con người anh ta.

Ông Đạt bỗng hỏi đột ngột:

- Cô tin anh ta dựa vào giác quan của mình phải không ?

Thy Mai chợt thấy căng thẳng nên không kịp hiểu ý ông:

- Sao ạ ?

- Ý tôi muốn nói là này giờ cô thuyết phục tôi vì cô tin anh ta không phải loại người xảo quyệt , phải không ?

Thy Mai nhìn giám đốc của mình một cách hoang mang . Cô không nhớ mình đã nói lộ điều gì để ông có thể phát hiện được mối quan hệ giữa cô và Huỳnh Nhiên , dù trong việc này cô đã vô cùng thận trọng.

- Tôi không hiểu giám đốc muốn nói gì.

Ông Đạt khoát tay

- Không có gì , theo tôi thì một trong những bí quyết thành công của những nữ doanh nghiệp là nhờ vào khả năng nhạy cảm của mình . Họ tin vào những gì mình phán đoán.

Như vậy có nghĩa là giám đốc đã bị thuyết phục . Thy Mai nhìn ông:

- Giám đốc quyết định như thế nào ạ ?

- Tất nhiên tôi cũng muốn thương lượng với anh ta . Nhưng chưa dám chắc chắn vì sợ anh ta sẽ nuốt lời hứa . Nhưng khi nghe ý kiến của cô thì bây giờ tôi sẽ có quyết định chắc chắn . Nhưng này , giác quan của cô không sai đấy chứ ?

Thy Mai nói như khẳng định:

- Huỳnh Nhiên sẽ không bao giờ nuốt lời hứa.

Nói xong câu đó , Thy Mai bỗng thấy hối hận ghê gớm . Đến nỗi cô muốn nói một điều gì để rút lại lời . Nhưng cô vẫn không làm gì để thay đổi về thân nhiên bên ngoài của mình . Đầu đó trong thâm tâm cô vẫn rất tin vào những điều mình vừa khẳng định , đồng thời cũng thấy uất ức vô cùng khi

bỗng nhiên phải nói tốt cho một người đã từng làm mình đau khổ.

Cô nhẹ nhàng đứng dậy:

- Thế có phải qua ngân hàng không , thưa giám đốc ?

Ông Đạt lắc đầu:

- Thôi khỏi . Cô điện qua Thiên Tinh nói là tôi đồng ý thương lượng với họ .
Và đề nghị một cuộc hẹn càng sớm càng tốt.

Thy Mai thấy nhẹ cả người . Vậy là những điều rắc rối sẽ không xảy ra . Nếu hai công ty đối đầu nhau , thì người khôn khổ vẫn là cô chứ không phải Thiên Tinh của Huỳnh Nhiên hay Nam Đạt . Dù cô đã cố gắng làm quen với ý nghĩ đối với công ty Thiên Tinh, cô chỉ là người ngoài cuộc , và cuộc vận động này không nằm ngoài mục đích giữ cho Nam Đạt vẫn hoạt động bình thường.

Buổi tối cô gọi điện cho Huỳnh Nhiên . Nhưng chờ mãi không thấy ai nhấc máy . Sáng hôm sau cô lại gọi đến công ty , Quang Viễn cho biết anh đã về thành phố gấp để giải quyết công việc , có lẽ cuối tháng mới trở ra.

Thy Mai đàn nói vắn tắt mọi việc với Quang Viễn , rồi cúp máy . Cô tì tay lên bàn , suy nghĩ vẩn vơ . Sự biến mất đột ngột của Huỳnh Nhiên làm cô thấy một chút hụt hẫng . Hình như anh không quan tâm đến chuyện này lắm . Cô có cảm giác anh còn nghìn lẻ một chuyện đáng quan tâm hơn ở thành phố . Và những rắc rối ở đây đều rất nhỏ nhoi nên anh có thể để cho Quang Viễn giải quyết . Không biết khi đi như vậy anh có thấy ngại với cô không. Thy Mai buông tay xuống , lắc mạnh đầu cố tập trung vào công việc . Cũng như hàng trăm lần trước đó , cô tự nhủ không việc gì mình phải chú ý đến những việc có liên quan đến anh ta . Xem như lần này cô đã làm đúng bổn phận phải làm với ông Đạt.

Buổi chiều cô dọn dẹp sổ sách vào tủ định về thì ông Đạt đi ra:

- Chiều nay cô không bận gì chứ cô Mai.

Thy Mai đứng thẳng người lên:

- Dạ không , có việc gì không thưa ông.

Ông Đạt hơi cười khi thấy vẻ căng thẳng thoáng qua trên mặt cô:

- Không có gì cả , tôi chỉ mời cô đi ăn tối với tôi , mục đích là cảm ơn về những ý kiến của cô.

Thy Mai thờ nhẹ.

- Ai ở vị trí của tôi cũng sẽ nói như vậy thưa giám đốc.

- Cô cứ làm việc đi , tôi sẽ chờ cô dưới phòng khách . Chúng ta sẽ đi dạo đầu đó , sau đó sẽ dùng cơm . Cô đồng ý chứ.

Thy Mai hơi ngạc nhiên khi ông Đạt sẵn sàng chờ cô chỉ để mời một buổi cơm tối , cô trả lời:

- Tôi xong rồi ạ , tôi có thể đi ngay bây giờ.

Cô mặc thêm áo rồi theo ông Đạt ra sân . Ông quay lại cô:

- Cứ để xe lại đây , ngày mai tôi sẽ đến đón cô đi làm.
 Thy Mai dạ nhỏ . Và đứng chờ ông lấy xe . Cô rất ngạc nhiên khi thấy ông đề nghị đi dạo với cô , một điều mà có lẽ chưa một giám đốc nào đề nghị với thư ký của mình , ngoại trừ những giám đốc còn trẻ và độc thân.
 Ngồi vào xe , cô suy nghĩ cách thuyết phục nếu ông trở lại thay đổi ý định .
 Thấy vẻ mặt dăm chiêu của cô , ông mỉm cười:
 - Cô thấy đói chưa ?
 - Dạ chưa.
 - Bao giờ đói thì cho tôi biết nhé . Tôi không thích thấy nhân viên của mình gượng ép với mình . Như vậy cũng không vui gì.
 - Dạ đâu có , tôi thích đi dạo lắm . Nhiều lúc đi làm về tôi vẫn đi lang thang một mình đến tối , nó có cái thú vui riêng.
 Ông Đạt im lặng nghe như muốn nghiên cứu tính tình của cô . Rồi nheo mắt:
 - Phải không ?
 - Dạ.
 Ông lái xe lên đồi , và ngừng lại . Thy Mai tự động mở cửa bước xuống . Cô đi bên cạnh ông , nhưng không còn tâm trí để chú ý đến xung quanh . Cô chờ ông nói cái điều ông định nói.
 Ông Đạt hình như không có ý định nói gì quan trọng , chỉ mãi miết nhìn ra xa , có vẻ rất thoải mái:
 - Lâu rồi tôi quên mất những thú tiêu khiển như thế này . Nó làm mình thấy nhẹ nhàng hơn . Thật ra cuộc sống rất thơ mộng , chứ không phải chỉ có tính toán lo toan , cô có nghĩ vậy không Thy Mai ?
 Thy Mai dạ nhỏ , cô len lén nhìn ông , lần đầu tiên cô thấy ông có vẻ lãng mạn . Là thật.
 Ông Đạt chợt đứng lại bên gốc thông:
 - Cô có mỏi chân không ?
 - Dạ không ?
 - Chúng ta ngồi xuống đây đi.
 - Dạ. (68)
 Ông cởi áo măng tô , trải ra thảm cỏ . Rồi thoải mái giơ tay ra:
 - Cô ngồi xuống đi.
 Thy Mai e dè ngồi xuống bên ông . Sự thân mật bất chợt này làm cô thấy ngại . Nhưng không dám phản đối , vả lại ông có làm gì quá đáng đâu.
 Ông Đạt hơi nheo mắt , trầm ngâm nhìn ra xa:
 - Cô biết không , ngày trước tôi thường hay đến đây với người yêu của tôi . Chúng tôi cũng ngồi đúng chỗ này , bên gốc thông này.
 Thy Mai mỉm cười , hơi tỉnh ngịch:
 - Thế bây giờ ông và bà nhà còn đến đây không ? Chắc là thơ mộng lắm.
 Ông Đạt quay lại nhìn cô gượng cười:

- Có thể thỉnh thoảng bà ấy cũng đến đây , nhưng với người đàn ông khác. Như không nhớ mình đang nói chuyện với giám đốc . Thy Mai hỏi gần:

- Sao kỳ vậy ?

Ông cười thản nhiên:

- Chúng tôi ly dị khi sống với nhau được vài năm. Bà ấy không chịu nổi cuộc sống túng thiếu với tôi và đến với người khác , cái đó cũng không có gì lạ.

Thy Mai bắt đầu bị cuốn vào câu chuyện , cô tò mò:

- Thế ông không buồn à . Ông nói với một vẻ thản nhiên thế ?

- Mười mấy năm rồi Thy Mai , cô muốn tôi buồn hoài thì tội cho tôi quá -

Ông nheo mắt giễu cợt.

Thy Mai ngồi im ngẫm nghĩ. Thế ra ông Đạt không có gia đình gì cả. Và đã từng rất khốn khổ. Vậy mà lâu nay cô cứ nghĩ ông là một ông bố nghiêm khắc lắm. Tính cách của ông làm cô đoán thế. Cô hỏi một cách tò mò.

- Thế mà tôi cứ nghĩ ông hạnh phúc lắm. Ông nghèo đến mức nào mà bà ấy phải chia tay lặn . Và bây giờ ông thế này, bà ấy có hối hận khi ly dị.

- Hối hận cũng muộn rồi, vì tôi đã quên bà ấy từ lâu . Tôi không gặp lại bà ấy lần nào từ sau khi ly dị.

Ông quay lại:

- Cô có thích nghe tôi kể về chuyện của mình ?

Thy Mai chỉ gật đầu không trả lời. Chẳng có gì thi vị nghe kể về nỗi bất hạnh của người khác. Nhưng đó là điều có thật trong cuộc sống mà ai cũng phải đối diện . Chẳng phải chính cô cũng đang đi vào lối mòn mà ông Đạt đã đi qua , dù lý do mỗi người mỗi khác ?

Thái độ sẵn sàng của Thy Mai làm ông Đạt mỉm cười:

- Cô có vẻ tò mò nhỉ. Nhưng chuyện của tôi cũng không đến nỗi kích thích trí tưởng tượng của cô đâu . Thật ra nó đơn giản . Lúc còn trẻ tôi là một thi sĩ, nghèo đến mức chỉ có thể tặng vợ những bài thơ tự mình sáng tác . Giống như Tú Xương vậy . Nhưng Tú Xương thì đỡ hơn tôi vì bà Tú thuộc mẫu phụ nữ phong kiến , mẫu phụ nữ cả đời chỉ biết cam chịu vì chồng.

Ông ngừng lại , trên môi thoáng một nụ cười vị tha:

- Còn vợ tôi thì đã qua thời lãng mạn để có thể hít khí trời mà yêu nhau . Bà ấy cần những thứ mà một phụ nữ đua đòi cần phải có , thế là bỏ rơi tôi.

- Nhưng không phải vậy mà ông xa lánh phụ nữ phải không ạ.

- Không phải , chỉ vì tôi không có thời gian dành cho tình cảm . Vả lại, tôi thấy khó mà rung động được nữa ở vào lứa tuổi này.

Ông im lặng một lát , rồi nói thêm:

- Nhưng bây giờ thì lại khác rồi , chính tôi cũng ngạc nhiên vì sự rung động muộn màng của mình.

Thy Mai mở to mắt nhìn ông tới vẻ thú vị.

- Thế là ông lại bắt gặp tình cảm . Bà ấy chắc phải đẹp lắm , và biết thông cảm ông.

Ông Đạt chợt nhìn cô hơi lâu , rồi nhìn nơi khác:

- Tôi không biết cô ấy có thông cảm được tình cảm của tôi hay không , vì tôi đã không còn trẻ nữa.

Nói xong , ông chợt đứng dậy:

- Tối rồi đó Thy Mai , có lẽ phải về cho cô nghỉ nữa chứ.

Ông nhìn cô với một vẻ dịu dàng đặc biệt:

- Cô đói rồi phải không ?

Thy Mai mỉm cười không trả lời, cô đứng dậy khép sát áo vào người cho đỡ lạnh . Cách ngắt chuyện đột ngột của ông làm cô ngạc nhiên . Hình như ông thấy kể tiếp là không tiện. Dĩ nhiên cũng không thể tò mò hỏi mãi . Nhưng nếu biết người phụ nữ mà ông đang yêu là ai chắc là sẽ thú vị lắm . Ông giám đốc trầm lặng của cô đang yêu một người nào đó , ngộ nghĩnh đấy chứ. Khi ông đưa cô về thì trời đã bắt đầu khuya xe ngừng trước nhà , Thy Mai loay hoay mở cửa bước xuống . Cô khẽ giơ tay:

- Chào ông.

- Chúc cô ngủ ngon . Nếu mệt thì cô có thể đến công ty trễ hơn một chút .

Ngày mai tôi sẽ đến đón cô.

Thy Mai nói vội:

- Dạ khỏi đi , tôi tự đi làm một mình được rồi.

Ông Đạt mỉm cười:

- Cứ giao hẹn vậy nhé . Chúc ngủ ngon . Cô vào đi.

Đợi Thy Mai vào đến sân ông mới cho xe lướt đi Thy Mai hơi quay lại nhìn .

Rồi chậm chạp đến mở khóa , cô vừa đẩy cửa thì có tiếng gọi gần giọng:

- Thy Mai.

Thy Mai quay phắt lại . Huỳnh Nhiên từ giàn hoa bước ra , đến trước mặt cô . Đôi mắt như nẩy lửa.

- Dù sao em cũng không được tự do đi quá giới hạn như vậy , có biết bây giờ này là mấy giờ rồi không ?

Thy Mai hết hồn nhìn Huỳnh Nhiên . Sự xuất hiện đột ngột của anh làm cô cứ đứng yên sững sốt . Huỳnh Nhiên cười khẩy:

- Có phải đây là lý do để em buộc tôi ly dị không . Em có biết ông ta tuổi đáng làm cha em không ?

Thy Mai đứng yên . Huỳnh Nhiên thật là quá đáng . Anh luôn áp đặt lên người khác những suy đoán của mình mà không cần biết đến hậu quả ra sao . Cô cố gắng giữ bình tĩnh:

- Nếu anh đến đây chỉ để nói những lời như vậy thì tốt hơn hết là đừng đến.

Cô quay đi định tra chìa khoá vào ổ thì Huỳnh Nhiên bước tới đứng trước mặt và chặn cô lại:

- Vậy thì em nói đi , tại sao em lại đi với ông ta.
- Tôi không muốn giải thích . Vả lại anh cũng không đủ tư cách để tra vấn tôi đâu.

Thái độ của Thy Mai làm Huỳnh Nhiên thấy dường như mình đã vô lý . Nhưng cơn ghen đã làm anh không đủ bình tĩnh . Anh nắm lấy vai cô , lắc mạnh:

- Tại sao không đủ tư cách chứ ? Mỗi quan hệ giữa em và ông ta rồi sẽ đi tới đâu . Trong khi cả em và ông ta đã có gia đình.
- Anh có im đi không ? Anh về đi , tôi không muốn nghe những lời nói bậy bạ của anh . Anh không bao giờ thay đổi những ý nghĩ lệch lạc của mình đối với người khác.

Nói rồi Thy Mai đẩy cửa bước vào và kiên quyết đóng rập lại . Nhưng Huỳnh Nhiên đã nhanh nhẹn lách vào đứng nhìn cô một cách tức giận . Rồi đột ngột hạ giọng:

- Em nói đi , ông ta có quan hệ như thế nào với em ngoài vị trí giám đốc và thư ký ?

Tự nhiên Thy Mai trả lời một cách ngoan ngoãn mà cô không nhận ra:

- Ông ta chỉ mời tôi đi ăn tối.
- Mục đích là gì ?

Thy Mai nói một cách khó khăn:

- Chiều qua tôi đề nghị Ông ta xem lại việc thương lượng với anh nên ông ta muốn cảm ơn tôi.
- Chỉ có vậy thôi à ?

Huỳnh Nhiên cười gằn nhưng giọng nói của anh đã không còn tự tin như trước . Dường như anh đang ý thức một cách trợn vẹn rằng có lẽ Thy Mai sẽ không bao giờ để anh khống khe được nữa . Điều đó có nghĩa là anh sẽ mất cô vĩnh viễn . Anh cúi đầu đầy chán chường . Rồi đột ngột quay ra cửa.

- Anh định tranh thủ gặp em để nói chuyện một chút . Nhưng bây giờ em ngủ đi . Khuya rồi.

Huỳnh Nhiên đóng cửa lại rồi băng qua khoảng sân tối.

Thy Mai đến bên cửa sổ đứng nhìn theo dáng vẻ làm lui của anh . Cô bỗng thấy nó thân thiết đến nỗi cô không nhớ rằng cô đã từng thấy căm thù anh như thế nào . Cô nhắm mắt lại , cô gạt phăng ý nghĩ yếu đuối muốn ngã vào vòng tay anh . Không gian tĩnh lặng làm cho sự có mặt của Huỳnh Nhiên càng tác động mạnh đến cô hơn . Thy Mai có cảm giác như anh đang tự chống chọi với sự cô đơn mà chính mình đã tạo ra.

Vậy thì Hồng Diễm ở đâu , sao cô ta không có bên cạnh để anh đừng có thời gian cho phép mình lang thang với ý nghĩ về mối quan hệ giữa cô và anh như thế này ? Thy Mai bỗng thấy nao nao với những ý nghĩ yếu đuối của mình , rồi lặng lẽ tắt đèn chui vào giường.

Từ khi ra đây đến giờ , cô đã cố lao vào làm việc thật nhiều để quên đi nỗi bất hạnh của mình . Mỗi lần nghĩ đến Huỳnh Nhiên , cô thề rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh . Nhưng bây giờ thì khác . Sự xuất hiện tình cờ của anh , nhất là cuộc gặp gỡ tối nay làm cô cảm thấy lời thề của mình lung lay đến tận gốc rễ. Nó như một chiếc lá vàng trước gió , chỉ cần một cơn gió nhẹ thoảng qua sẽ bị cuốn đi ngay tức thì.

Sao lại có thể như vậy chứ ? Anh ta làm gì còn niềm tin ở cô mà phải dẫn đo vương bận như thế này ? Thy Mai thấy giận mình kinh khủng khi chợt nhận ra tình yêu cô dành cho anh vẫn còn nguyên vẹn như bao giờ . Và cô thấy hoảng sợ khi hiểu rằng mình đang bước dần tới con đường mềm yếu của phụ nữ và sẽ tha thứ cho anh . Đó là con đường không lối thoát và sẽ thật bất hạnh nếu cô rơi vào đó trở lại.

Thy Mai ngồi bó gối trên giường . Cô lắc mạnh đầu, thật không hiểu nổi mình ra sao nữa.

Nếu mai một Huỳnh Nhiên nổi giận như lúc đầu , cô sẽ không sợ nữa , và sẽ nhắc anh ta trở về vị trí của mình . Cô đâu có phải của anh ta . Tại sao lại có thái độ quyền lực như vậy . Anh ta vô lý cũng vừa vừa thôi.

Thy Mai thức đến khuya mới bắt đầu chợp mắt , sáng hôm sau cô dậy hơi muộn . Chợt nhớ ông Đạt hẹn đến đón , cô ngồi bật dậy , mặc vội áo khoác đến mở cửa , ló đầu ra ngoài nhìn . Xe ông đậu trước nhà từ lúc nào đó , cô vội trở vào phòng tắm , rầu rĩ vì sự chậm chạp của mình . Thật không hay chút nào.

Ông Đạt đang chờ cô trong phòng khách của chủ nhà . Thấy cô đi ra , ông mỉm cười chào bà chủ , rồi đứng dậy ra ngoài . Thy Mai hơi ngượng:

- Xin lỗi đã để ông chờ , tôi vô ý quá . Ông đợi có lâu không ạ ?

- Không lâu lắm.

- Bà chủ nhà không vào gọi tôi giùm , thật kỳ quá.

Ông Đạt khoát tay:

- Tôi không cho bà ấy gọi đấy chứ ? Thế nào , cô tính ngủ chưa , đói lắm rồi phải không ?

Sợ phải đi ăn như hôm qua , Thy Mai vội lên tiếng:

- Tôi không thấy đói . Tôi không có thói quen ăn sáng.

Ông Đạt thần nhiên:

- Như vậy là không tốt đâu . Cô phải ăn một cái gì đó tôi mới yên tâm.

Và không để cô có ý kiến , ông ghé vào quán ăn bên đường . Săn sóc lấy gia vị cho cô . Cữ chỉ cũng ân cần như hôm qua . Ông làm Thy Mai ngại đến mức chỉ muốn lập tức nuốt tất cả thức ăn vào bụng thật nhanh để rời khỏi quán.

Cả hai đến công ty . Các nhân viên không giấu được vẻ ngạc nhiên khi thấy lần đầu tiên giám đốc đưa cô đi làm . Đi công việc hay giao tiếp thì rất

thường . Nhưng kiểu này thì chưa từng thấy bao giờ . Ánh mắt của họ làm Thy Mai thấy ngại . Cô len lén quan sát ông Đạt . Thái độ Ông rất thân nhiên , đường hoàng . Tự nhiên cô thấy dễ chịu hơn.

Suốt ngày làm việc , ông không hề có cử chỉ ưu ái nào khác với cô . Vẫn nghiêm nghị và có một khoảng cách như trước giờ vẫn vậy . Và Thy Mai cũng chỉ mong có thế . Cô bị những lời nói của Huỳnh Nhiên ám ảnh đến mức e dè trong từng cử chỉ với ông . Và cũng không nhận ra mình bị anh chi phối đến cả những ý nghĩ nhỏ nhất.

Mùa Lá Rơi

Chương 14

Huỳnh Nhiên rời phòng họp , anh đi thẳng vào phòng giám đốc , ngồi phịch xuống ghế một cách bức tức . Sự xuất hiện của Hồng Diễm trong cuộc họp hội đồng quản trị làm anh ngạc nhiên đến sững sốt . Cô ta làm trò quỷ gì nữa đây . Và bằng cách nào cô ta có cổ phần trong công ty ? Theo anh biết thì cô đâu biết gì về chuyện kinh doanh , nếu không có ai đó làm cố vấn . Và mục đích cô ta vào đây để làm gì

Huỳnh Nhiên rút điều thuốc trên bàn , xoay ghế nhìn ra cửa sổ . Về mặt mỗi lúc một lăm lì . Nếu Hồng Diễm sử dụng cách này để gần gũi quản lý anh , thì cô chỉ càng khiến anh thêm bức mình mà thôi . Anh rất ghét những phụ nữ dùng mánh khéo để đạt được mục đích , nhất là phụ nữ ghê gớm như Hồng Diễm.

Cửa phòng bị đẩy nhẹ , rồi Hồng Diễm bước vào , trên môi là một nụ cười tươi rói:

- Thế là em có thể tham gia vào công việc của anh , anh thấy thế nào ?

Huỳnh Nhiên xoay người lại , điềm tĩnh:

- Theo anh thì em không hề có một chút kiến thức về kinh tế . Em có thể làm được gì ở đây ?

Hồng Diễm cười thản nhiên:

- Còn anh làm chi , anh sẽ hướng dẫn công việc cho em . Em sẽ làm thư ký cho anh.

Huỳnh Nhiên vẫn cố nén giận:

- Có hẳn một cổ phần trong công ty mà chỉ để làm thư ký cho anh , em thích đùa quá đó Diễm , nhưng anh thì không có hứng thú đâu.

- Anh sợ em đeo bám anh chứ gì ?

Huỳnh Nhiên hỏi mỉa mai:

- Vậy ra trong đầu em đã có ý nghĩa đó à ?

Hồng Diễm nhún vai:

- Em chỉ làm những gì mình thích . Và em thích làm thư ký riêng cho anh , thích biết những việc làm của anh.

- Anh cần một người có nghiệp vụ để giúp anh , chứ không cần một thám tử theo dõi.

Hồng Diễm cười giòn tan:

- Rõ ràng là anh cố tình tránh né em rồi , em đoán đâu có sai.

Thấy Huỳnh Nhiên im lặng , cô sa sầm nét mặt , giọng nói trở nên hằn học:

- Anh bắt đầu chán em rồi phải không , mấy tháng trời anh cố tình tránh mặt

, gọi điện cũng không gặp . Bây giờ thử xem anh còn tránh đi đâu.

- Nếu em luồn lách vào công ty chỉ để giám sát anh thì em sẽ thất bại đó Diễm . Anh nói trước để sau này em đừng nuối tiếc . Cứ đeo đuổi cuộc chơi này cuối cùng em sẽ chẳng được gì đâu.

Hồng Diễm long mắt lên:

- Em đâu phải là món hàng mà thích thì anh chơi , không thích thì quăng một xó . Anh đã từng thề thốt yêu em , bây giờ quay mặt như vậy sao ? Không dễ đâu . Em không phải loại người dễ bị vứt đi đâu.

- Vậy em muốn gì ở mối quan hệ này ?

- Muốn anh phải chịu trách nhiệm về tình cảm của anh.

Huỳnh Nhiên nhếch miệng:

- Em đòi hỏi một người đàn ông đã có vợ phải chịu trách nhiệm về những thứ tương tự như là tình cảm ngoài gia đình . Anh sợ rằng không thể chiều ý em . Vậy ai sẽ chịu trách nhiệm về hạnh phúc của vợ anh ? Anh có lỗi bao nhiêu đó là đủ rồi . Em quên anh đi.

- Nhưng cô nàng đâu có cần anh nữa . Bằng chứng là cô ta đã ly dị anh , đã bỏ đi . Anh còn chờ cái gì chứ.

- Nhưng cũng không phải vì vậy mà anh cho phép mình với tới một phụ nữ khác . Trong đời mình , anh chỉ lập gia đình một lần thôi.

Hồng Diễm rít lên:

- Anh đúng là đồ đều !

Huỳnh Nhiên im lặng nhả khói thuốc , không trả lời . Hồng Diễm đứng bật dậy , lao đến trước mặt anh , cô hung hăng giật điều thuốc trên môi anh quăng xuống đất:

- Đừng có làm ngơ như vậy , không yên với tôi đâu.

Huỳnh Nhiên đứng phắt lên , nhìn cô bằng cái nhìn lạnh lùng pha chút ghê sợ . Anh gằn giọng:

- Cư xử thô bạo chẳng phải là nét đáng yêu ở một phụ nữ đâu , cô nên nhớ điều đó.

Anh bỏ đi ra . Nhưng Hồng Diễm đã chạy ra chặn cửa:

- Anh không được ngang nhiên coi thường tôi như vậy . Đừng quên là tôi có cổ phần trong công ty này.

- Thế à ? - Giọng anh đầy châm biếm.

- Nếu anh không để tôi làm thư ký cho anh , tôi sẽ phá nát cả công ty . Sẽ đuổi việc cô ta.

Huỳnh Nhiên đứng chống tay vào tường , đối mặt với cô . Cười khẩy:

- Thứ nhất , thư ký của tôi phải là người do tôi chọn . Và tôi không phép ai đuổi việc cô ta ngoài tôi . Điều nữa là một hay bao nhiêu cổ phần của cô trong công ty đối với tôi không quan trọng . Nếu cô có đủ bản lĩnh để phá nát thì cứ việc tiến hành , tôi không có ý kiến.

- Anh dám nói với tôi như vậy à ?

Vừa nói cô vừa hung hăng định tát vào mặt Huỳnh Nhiên , nhưng anh thần nhiên giữ tay cô lại.

- Đừng bắt một người đàn ông phải thô bạo với mình , thiết thòi chỉ thuộc về em thôi . Em thân yêu ạ.

Anh buông cô ra , nhìn cô một cách nghiêm lạnh , rồi đẩy cửa đi ra . Thấy cô thư ký đứng nép vào tường nhìn , anh nói như ra lệnh:

- Mai một ai vào phòng tôi cô cũng phải báo trước , đừng sơ sót như vậy nữa.

- Dạ, xin lỗi giám đốc . Tại tôi can không được.

Nhưng Huỳnh Nhiên đã đi xuống cầu thang . Cô ta im bật , nhìn Hồng Diễm một cách khó xử . Hồng Diễm cau có nhìn cô ta:

- Lịch làm việc của anh ta vào tuần tới đâu , đưa tôi xem.

Thấy cô ta còn ngần ngừ , cô quắc mắt:

- Cô không sợ tôi đuổi việc cô sao , đưa đây.

Cô thư ký miễn cưỡng đưa quyển sổ cho Hồng Diễm , cô rà rà tay lên từng hàng , đọc chăm chú . Rồi quay lại.

- Anh ta ra Đà Lạt làm gì ?

- Dạ, đó là chi nhánh của công ty , chịu trách nhiệm thu mua cafe và...

- Thôi đủ rồi , tôi không cần biết mấy thứ đó . Anh ta có ra đó thường không ?

- Dạ, lúc trước thì ít , vì ngoài đó giao cho anh Viễn phụ trách . Nhưng sau này thì giám đốc hay ra đó , đi đi về về thường lắm.

- Bộ công việc cần lắm hả?

- Dạ tôi không biết , vì đó không phải là phần việc của tôi.

Hồng Diễm nhíu mày nghi ngờ , cô rất nhạy cảm với bất cứ công việc nào bất thường của anh . Cô thoáng nghĩ tới sự vắng mặt của Thy Mai ở thành phố này . Một quyết định đến thật nhanh trong đầu , cô ngẩng lên:

- Ghi cho tôi địa chỉ ngoài đó đi , nhanh lên . Đây , cô có biết những lúc ra Đà Lạt , anh ta ở đâu không ?

- Dạ giám đốc có nhà riêng ngoài đó . Thỉnh thoảng gia đình cũng có ra đó nghỉ mát . Nhưng tôi không biết địa chỉ.

- Được rồi , vậy thì ghi địa chỉ của công ty thôi.

Cô xếp mảnh giấy bỏ vào xấp tay và nói như ra lệnh:

- Không được cho anh ta biết chuyện này nghe chưa.

Thấy cô ta đứng im , cô đe dọa:

- Cô đừng tưởng trung thành với giám đốc là tốt . Tôi có cổ phần trong công ty này , tôi cũng có thể đuổi cô được đó.

- Dạ.

Yên chí về uy lực của mình , Hồng Diễm ung dung đi ra ngoài , không thấy

cái liếc mắt ghét bỏ của cô thư ký . Càng lúc cô càng khẳng định việc Huỳnh Nhiên đi đi về về có liên quan tới Thy Mai . Và cô nhất định sẽ theo anh ra đó . Cô không buông tha cho anh về tội dám bỏ rơi cô một cách thẳng thừng . Anh đã yêu cô như vậy , đã cho cô một niềm tin vững chắc vào tình yêu của anh . Làm sao cô chịu nổi sự quay lưng đột ngột . Đối với cô bây giờ anh là chiếc phao duy nhất trong cuộc đời . Và cô sẽ giành giật chiếc phao ấy đến cùng . Bất kể như vậy là có đúng hay không.

Hồng Diễm đến Đà Lạt ngay sau khi Huỳnh Nhiên vừa ra . Cô tìm đến công ty không mấy khó khăn với linh khỉnh các thứ hành lý mang theo . Huỳnh Nhiên đang ngồi trong văn phòng với Quang Viễn . Sự xuất hiện bất ngờ của cô làm anh thật sự kinh ngạc . Nhất là thấy cô mang theo cả hành lý đến công ty . Anh nhú mắt nhìn cô.

- Cô đi đâu vậy ? Làm cách nào cô biết chỗ này.

Vừa bỏ chiếc xất tay xuống bàn , cô vừa tự nhiên ngồi xuống , ca bài ca cũ rích:

- Em có cổ phần trong công ty , em có quyền biết các hoạt động ở đây chứ . Em ra đây xem ở đây làm ăn ra sao.

Huỳnh Nhiên quay mặt đi . Anh bực mình đến nỗi không buồn giới thiệu hai người . Quang Viễn mỉm cười lịch sự với Hồng Diễm , nhưng chưa biết nói thế nào cho đúng , cô lập tức tự giới thiệu mình:

- Tôi là Diễm, Hồng Diễm . Tôi có cổ phần trong công ty và muốn tham gia vào công việc.

Quang Viễn đưa mắt nhìn Huỳnh Nhiên , lúng túng không biết nói gì . Anh tự hỏi người phụ nữ có vẻ đỏng đảnh này sẽ làm được việc gì , cô ta chẳng có chút tác phong nghiêm chỉnh hay lịch sự hoàn toàn không thích hợp với môi trường này . Liệu cô ta làm được gì ở đây nhỉ, nhân sự đâu có thiếu . Chẳng lẽ cô ta muốn thế chỗ anh ?

Anh còn đang tò mò thì Huỳnh Nhiên đã quay qua bàn tiếp công việc bỏ dờ lúc này , thản nhiên như không có Hồng Diễm ở đó , cô cũng không hề tỏ ra bực mình hay xấu hổ vì thái độ đó , và ngồi sát vào bàn , ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Chợt có tiếng chuông reo . Huỳnh Nhiên cầm máy nói chuyện . Một lát sau anh bỏ máy xuống đứng lên.

- Tôi sẽ đi Bảo Lộc thương lượng với mấy đồn điền , anh tiếp khách giùm tôi.

Rồi anh bỏ ra ngoài , Quang Viễn sững người ngó theo , đây là công chuyện của anh mà . Thái độ của Huỳnh Nhiên rõ ràng là rất lạ lùng . Anh chưa biết làm gì thì Hồng Diễm đã khều tay anh một cái , làm anh vội rút lại . Cử chỉ của anh khiến Hồng Diễm bật cười , như không chút ngượng ngập về sự sỗ sàng của mình:

- Làm gì hết hồn vậy , coi bộ nhát gái dữ hả.

Mặt Quang Viễn đỏ dừ lên , ngượng ngập . Anh thuộc tuýp người chỉ biết có công việc , và rất ngại tiếp xúc phụ nữ. Nhất là người phụ nữ bạo phổi này chỉ khiến anh hoảng vía . Anh hoang mang không biết phải làm gì với cô ta . Huỳnh Nhiên giao cho anh công việc tiếp khách thể này thật nặng nề quá.

Thấy dáng ngồi cứng như củ của Quang Viễn , Hồng Diễm có vẻ thích thú:

- Ê, tên gì vậy ?

- Quang Viễn.

- Bao nhiêu tuổi rồi ?

- Tôi hả, gần ba mươi.

- Có vợ chưa vậy ?

- Chưa.

"Trời ơi , ông nội này cù lần hết biết", Hồng Diễm nghĩ thầm . Cảm giác có thể điều khiển được anh chàng ngờ nghệch này khiến cô khoái chí . Cô đang cần một người như vậy để khai thác . Và cô chẳng hề tỏ ý giấu giếm ý định của mình.

- Nè , lúc trước anh Nhiên có hay ra đây không ?

- Dạ, rất ít , chỉ thỉnh thoảng thôi , chủ yếu là chúng tôi liên lạc bằng điện thoại.

- Còn lúc sau này anh hay ra lắm phải không ?

- Dạ.

- Anh biết tại sao không ?

- Anh có công việc mà chị.

Hồng Diễm phẩy tay:

- Không phải , ý tôi hỏi là ngoài công chuyện kia , anh có hay đi chơi với ai không ?

- Dạ , chuyện đó tôi không biết.

- Vậy hả. Ê, anh biết ai tên Thy Mai không vậy ?

- Cô Thy Mai hả? Cô là thư ký của công ty Nam Đạt . Nhờ cô mà ông Đạt không tranh cãi với tụi tôi đó . Chị là bà con của cô hả?

Mắt Hồng Diễm lóe lên một tia thoa? mãn . Anh chàng khù khờ này đã giúp cô một thông tin rất quan trọng , vậy là cô đoán đâu sai , cô hỏi:

- Thế anh Nhiên có hay đi chơi với cô ta không ?

- Dạ không , cô với anh Nhiên đâu có quen biết gì mà đi chơi.

"Tên gốc, chả biết gì cả", Hồng Diễm nghĩ thầm. Cô thấy điều tra thế là đủ, bèn đứng dậy.

- Anh Nhiên bỏ đi đâu mất tiêu vậy , bây giờ anh đưa tôi đến nhà anh đi .

Anh biết nhà chứ ?

- Biết chứ chị , tôi có giữ một chìa khóa , thỉnh thoảng ghé thăm nhà dọn dẹp . Từ lúc anh ra đây tôi hay tới chơi lắm.

Mọi việc dễ dàng cứ như mơ vậy , hơn cô tưởng nhiều . Cô biết chắc chắn chẳng khi nào Huỳnh Nhiên chịu để cô ở nhà anh . Anh bỏ đi như vậy hóa ra lại dễ dàng cho cô hơn nhiều . Lần này thì anh sẽ tránh đi đâu cho biết . Cô chẳng đời nào buông tha anh đâu . Chẳng lẽ Huỳnh Nhiên thô bạo tới mức đuổi cô đi . Cô biết anh chẳng đời nào cư xử khiếm nhã như vậy.

Quang Viễn đưa cô đến nhà rồi trở về công ty . Còn một mình , Hồng Diễm xông xáo vào phòng Huỳnh Nhiên lục lọi thỏa thích , cô cau mặt tức tối khi thấy khung hình Thy Mai trên bàn , chứng tỏ cô ta vẫn ngự trị trong đời sống tình cảm của anh . Cô nhìn chăm chăm gương mặt Thy Mai trong ảnh . Về khả ái dịu dàng như chốc tức cô . Cô ném phăng khung hình vào sọt rác .

Rồi bày đồ ra giường , bắt đầu xếp vào tủ.

Mãi đến gần khuya Huỳnh Nhiên mới về , cánh cửa mở sẵn làm anh cau mày nghĩ ngợi . Một thoáng nghi ngờ lướt qua trong đầu , anh mím miệng đi nhanh lên phòng . Đèn đã tắt , chỉ còn đèn ngủ mờ mờ . Hồng Diễm nằm thoải mái trên giường , nhưng rõ ràng là chưa ngủ , thấy anh , cô ngóc đầu dậy:

- Sao anh về khuya quá vậy ?

Sự tùy tiện của Hồng Diễm làm Huỳnh Nhiên tức điên cả người . Anh bước tới bật đèn , nói như quát:

- Ai đưa cô về đây ? Cô có biết mình tùy tiện thế nào không ?

Hồng Diễm vẫn thản nhiên:

- Làm gì dữ vậy , em ra đây không có chỗ ở , ở nhờ nhà anh không được sao.

- Nhưng cô đã hỏi ý tôi chưa ?

- Không lẽ anh bất lịch sự đến nỗi khách đến nhà mà không biết . Anh hào hoa từ đó giờ mà.

- Tôi không có ý định lịch sự phỉ phạm như vậy , nhất là đối với cô.

Hồng Diễm nằm ngửa người ra , khép hờ mắt:

- Khuya rồi , muốn gì mai nói , lên ngủ với em đi.

Huỳnh Nhiên ngồi xuống cạnh bàn , im lặng . Cách gọi tình của cô làm anh thấy chướng mắt . Dùng biện pháp tâm thường này để quyến rũ thì cũng chẳng khác nào một cô gái làng chơi . Nó chỉ làm anh thêm khinh bỉ. Hình như cô ta đã vượt xa giới hạn của sự trơ tráo rồi . Và anh thì không đủ kiên nhẫn để lịch sự nữa.

Thấy cái nhìn đăm đăm của anh , Hồng Diễm chột hiệu . Nhưng là hiệu theo cách của cô . Cô cười với vẻ thỏa mãn và bước xuống giường , để mặc chiếc áo rơi xuống trong cử chỉ khêu gợi thành thạo , cô cứ thế đến trước mặt

Huỳnh Nhiên , choàng tay ôm xiết anh:

- Khuya rồi anh , còn chờ gì nữa.

Huỳnh Nhiên hơi ngửa người ra sau tránh né . Anh giữ tay cô lại cười khẩy:

- Em còn thủ đoạn nào thấp kém hơn nữa không , em thân mến ?

Anh đẩy cô ra , và bỏ đi qua phòng khác , khóa trái cửa lại . Bỏ mặc Hồng Diễm trong phòng với cơn tức tối muốn đập phá.

Buổi sáng dậy anh ra khỏi nhà vì không muốn đối diện với cô . Anh ngán ngẩm ngồi trong một quán café, suy nghĩ về tất cả những việc làm của Hồng Diễm . Chợt thấy buồn cười pha chút khinh bỉ, anh thấy mình giống một nhân vật bị một yêu nữ đeo bám đến mức khôn khổ trong một phim kiếm hiệp đã xem . Nhưng điều làm anh lo ngại nhất là chuyện gì sẽ xảy ra khi Thy Mai biết cô ta ở đây . Lúc nào cũng có chuyện phiền phức cứ càng ngày càng đẩy anh rời xa cô . Làm sao anh có thể giải thích khi mà cô chẳng bao giờ chịu nghe.

Anh muốn lập tức trở về thành phố , bỏ mặc Hồng Diễm với những ý định điên rồ của cô ta . Nhưng đồng thời lại sợ cô ta quấy rầy Thy Mai . Bực mình không chịu được điều mà anh ghét nhất là cứ phải loay hoay giải quyết những vướng bận với phụ nữ . Vậy mà bây giờ anh không cách gì thoát ra được , càng nghĩ càng muốn điên lên vì bực tức.

Khi anh đến công ty thì Hồng Diễm đã ở đó . Đang nói chuyện với Quang Viễn , không hiểu cô ta nói những điều ngớ ngẩn gì ở đây . Quang Viễn đâu phải là đối tượng để cô ta điều tra về anh.

Vẻ mặt lạnh như tiền , anh đi thẳng vào phòng riêng khóa cửa lại như không muốn bị ai quấy rầy . Nhưng tiếng cười của Hồng Diễm cứ vang vào phòng làm anh không sao tập trung được . Anh đứng dậy cầm xấp tài liệu trên bàn đi ra ngoài , đưa cho Quang Viễn . Anh nói như không có Hồng Diễm ngồi đó:

- Anh đem hồ sơ này qua ngân hàng giùm tôi . Khi nào xong việc rồi hãy về. Quang Viễn cầm xấp giấy mà không hiểu chuyện gì . Nhưng thấy cái nhìn ngụ ý của Huỳnh Nhiên , anh chợt hiểu , bèn đứng dậy:

- Chị Diễm cảm phiền nhé , tôi đang bận.

Quang Viễn sắp xếp lại bàn làm việc rồi vội vã đi ra khỏi phòng . Anh thầm cảm ơn vì Huỳnh Nhiên đã giúp anh thoát khỏi Hồng Diễm một cách hợp lý . Không hiểu mối quan hệ giữa họ ra sao mà thái độ của hai người rất lạ.

Nhất là Huỳnh Nhiên . Hình như Huỳnh Nhiên đang bị vướng vào chuyện gì đó không thể giải quyết được , mà Hồng Diễm là người đang tìm cách khống chế anh.

Tuy Quang Viễn hơi nhút nhát trước phụ nữ , nhưng không vì vậy mà anh không đủ sức đánh giá Hồng Diễm , sự có mặt của cô ở công ty thật là một điều phiền toái vô cùng . Anh không làm sao tránh đi được . Và Huỳnh Nhiên hình như cũng không hơn gì anh . Nhưng vị trí của Huỳnh Nhiên thì cho phép tránh Hồng Diễm tối đa . Còn anh thì không được . Đôi khi anh cảm thấy bực mình chịu không nổi.

Xem ra điệp khúc mà Hồng Diễm nhắc đi nhắc lại đến nhàm tai "tôi có cổ

phần lớn trong công ty... " vẫn còn có hiệu lực rất lớn . Huỳnh Nhiên không làm gì cô được thì anh làm sao tránh đi đâu . Từ khi Hồng Diễm xuất hiện , anh thấy hình như phụ nữ đáng yêu đang ngày càng hiếm đi.

Quang Viễn tìm một quán café ngồi chờ . Lúc này Huỳnh Nhiên đã cho phép anh đi đến khi nào "xong công việc" . Nghĩa là anh sẽ chờ đến khi nào Hồng Diễm ra về . Tự nhiên vào quán với mục đích lãng nhách thế này , anh thấy ngán ngẩm quá.

Hơn một giờ trôi qua , Quang Viễn yên tâm trở lại công ty . Thấy xe của Hồng Diễm còn trong sân , anh ngán ngẩm vội quay trở ra nhưng vừa lúc Thy Mai cũng đang chạy vào . Anh đứng lại chào cô.

- Lúc này tôi nhận điện là của chị phải không , mời chị vào.

Thy Mai dè dặt chào Quang Viễn . Việc ông Đạt có quan hệ làm ăn với Huỳnh Nhiên làm cô càng thêm khó xử. Ông phái cô đến nhờ Huỳnh Nhiên xuất hỗ trợ hai container café Chính vì vậy cô đâm ra e dè với ngay cả người trợ lý của anh.

Vừa ngồi xuống ghế , Thy Mai nói ngay:

- Công ty anh định xuất thế nào , chắc là không cần thông qua chúng tôi phải không ?

- Việc này phải hỏi anh Nhiên , chị chờ tôi một chút.

Quang Viễn nhấn máy cho Huỳnh Nhiên báo Thy Mai đã đến , rồi đưa cô vào phòng giám đốc , không để ý này giờ Hồng Diễm đã đứng bên ngoài quan sát anh . Cô nhanh chóng bước chen vào phòng Huỳnh Nhiên , nhìn anh cười ranh mãnh:

- Tôi cũng có quyền giải quyết công việc với giám đốc.

Quang Viễn nhìn cô một cách bất lực . Anh đành đóng cửa phòng rồi trở lại ngồi bàn . Không biết Hồng Diễm sẽ giở trò điên khùng gì nữa đây . Cô ta làm gì đủ sức để hiểu nổi việc của công ty mà đòi giải quyết chứ.

Trong phòng , Hồng Diễm ngang nhiên đến ngồi cạnh Huỳnh Nhiên như cố làm ra vẻ một phu nhân bên cạnh anh . Cô nhìn Thy Mai tự tin:

- Cô đến yêu cầu gì cứ nói đi , nếu được chúng tôi sẽ giúp cho.

Cô lại mỉm cười rồi tự nhiên lấy tách trà trên tay Huỳnh Nhiên , bắt chap cái nhìn tóe lửa của anh . Giọng Huỳnh Nhiên khô khốc:

- Cô ra ngoài đi , chúng tôi cần giải quyết việc của công ty.

- Việc gì em cũng giải quyết được hết , em cũng có cổ phần trong công ty này chứ bộ - Cô quay qua Thy Mai.

- Nói đi , cô muốn chúng tôi giúp chuyện gì ?

Thy Mai mím môi , ngực muốn nổ tung vì uất ức . Hồng Diễm trơ trẽn đến mức thân nhiên chứng minh mối quan hệ của mình với vợ anh ta . Như vậy có vô liêm sỉ quá không . Cô ngồi im lìm nhìn Hồng Diễm và chờ thái độ của Huỳnh Nhiên.

Hồng Diễm sốt ruột:

- Cô nhìn gì vậy ? Hay có chuyện gì mờ ám với anh Nhiên của tôi ?

Huỳnh Nhiên gần giọng giận dữ:

- Cô nói năng cho cẩn thận một chút . Đừng có ngang ngược như vậy , cô ra ngoài đi.

Anh quay qua Thy Mai , nhẹ nhàng:

- Chúng ta bàn công việc đi , mặc cô ấy.

Anh ngừng một chút suy nghĩ , rồi nói tiếp:

- Anh đồng ý xuất cho bên ấy hai "con" . Nhưng phải xem lại giá cả. Hiện giờ công ty cũng không đủ loại cafe mà ông Đạt yêu cầu nên phải tăng giá hy vọng mới đủ hàng.

Thy Mai từ tốn:

- Thật sự giao hợp đồng lần này công ty Nam Đạt cũng không có lời nhiều , anh biết rồi đây , công ty chúng tôi mới kinh doanh mặt hàng này lần đầu.

- Anh biết nhưng tình hình hiện nay rất khó xuất với giá này . Lỗ nhiều quá.

Huỳnh Nhiên ngồi trầm ngâm có vẻ suy tính . Thy Mai cũng không tìm cách thuyết phục . Dù sao mối quan hệ giữa anh và cô trên thực tế cũng không thể nói là đã cắt đứt . Dù sự có mặt của Hồng Diễm bên cạnh dường như đã chứng minh điều đó , chẳng lẽ cô muốn công ty của chồng mình bị lỗ vì sự hỗ trợ này sao.

Nãy giờ Hồng Diễm ngồi yên không nói gì . Nhưng có vẻ rất sốt ruột . Cô cứ loay hoay trên ghế mà không cách nào xen vào được . Thật sự cô cũng không hiểu rõ câu chuyện khi nó cứ xoay quanh việc làm ăn như thế này.

Lát sau , Huỳnh Nhiên quyết định:

- Thôi được , em nói ông Đạt cứ yên tâm.

Thy Mai cảm ơn rồi định đứng dậy ra về , nhưng Hồng Diễm ngăn lại:

- Khoan đã , như vậy là sao ? Nghĩa là anh chấp nhận lỗ chứ gì . Em không đồng ý đâu.

Cô nhìn Thy Mai , nói một tràng:

- Cô về nói với giám đốc của cô là ông ấy cứ tự lo đi . Khi không lại bắt công ty này chịu lỗ như vậy coi sao được , làm ăn gì kỳ quá vậy.

Huỳnh Nhiên như không chú ý đến Hồng Diễm , anh tiếp tục nói với Thy Mai:

- Coi như lần này anh sẽ giúp bên ấy hết mình , miễn là ông ấy đừng có cạnh tranh mua như trước là được rồi.

- Không có đâu , giám đốc chúng tôi là người đang hoang mang.

Huỳnh Nhiên nhướng mắt nhìn Thy Mai . Anh thấy thật khó chịu khi cô có ý bênh vực ông Đạt , dù có quý mới biết cô thật sự nghĩ gì trong lòng. Lời nói xã giao này.

Hồng Diễm lên tiếng:

- Thật trớ trêu khi vợ anh lại nhờ anh giúp đỡ cho một người đàn ông xa lạ nào đó không phải là bạn anh.

Ánh mắt Huỳnh Nhiên lóe lên tia giận dữ . Nhưng nó nhanh chóng chuyển sang vẻ giễu cợt và đầy thương hại . Anh quay sang nhìn cô , châm biếm:

- Thừa nữ cổ đông , chúng tôi xin đảm bảo phần đầu tư của cô trong công ty sẽ không bị lỗ , miễn là cô đừng xen vào công việc của chúng tôi.

- Nhưng...

Giọng Huỳnh Nhiên trở nên cứng rắn như đang nói trước cuộc họp:

- Cô chỉ là một cổ đông thiểu hiểu biết . Đừng xen vào làm vướng víu người khác nữa . Cô ra ngoài đi.

- Nhưng tôi...

Hồng Diễm ngắc ngứ không biết nói gì , cô quay sang trút sự giận dữ lên Thy Mai:

- Tôi nói cho cô biết , dù cô và anh Nhiên chưa ly dị. Nhưng trước sau gì điều đó cũng sẽ xảy ra . Cô đừng tưởng anh ấy yêu cô mà yêu sách này nọ.

Anh đã yêu tôi từ trước và bây giờ cũng vậy . Đừng hòng quyến rũ anh.

Mặt Thy Mai trắng bệch ra , tức đến run rẩy cả người . Nhưng không thể gây gổ với cô ta trong công ty như thế . Cô lẳng lặng cầm xấp hồ sơ trên tay như chuẩn bị ra về . Nhưng vẫn ngồi im nhìn Hồng Diễm , cái nhìn nghiêm khắc , khinh bỉ. Tự nhiên Hồng Diễm cũng im bật trước sức mạnh ngầm ngấm toát ra từ đôi mắt của Thy Mai . Nhưng cô cố bùng lên vì tự ái:

- Cô nhìn gì tôi chứ ? Tôi nói không đúng sao ?

Thy Mai nghiêm mặt:

- Chị nói xong chưa ?

- Xong cái gì , tôi có nói sai điều gì đâu.

Thy Mai chợt thấy một ý nghĩ rất lạ đối với Hồng Diễm vừa căm ghét , khinh bỉ nhưng đồng thời lại thấy một chút thương hại cô ta . Ngoài vẻ đẹp sắc sảo , cô ta không có một chút gì là thông minh hay bản lĩnh . Đầu óc cô ta tầm thường đến mức thô thiển . Chính vì vậy mà cô đủ bình tĩnh để ngồi lại.

Cô nhìn Huỳnh Nhiên , thấy một chút coi thường anh ta . Say đắm được một người như vậy thì anh có gì để cô phải níu kéo gìn giữ tình yêu . Anh không đáng để cô phải chịu đau khổ như vậy.

Như hiểu ý nghĩ của cô , Huỳnh Nhiên mím môi quay mặt đi . Đây không phải là lúc để anh giải thích.

Thấy Hồng Diễm cứ lải nhải về chuyện ly dị, Thy Mai cười nhếch môi:

- Mặc dù quan hệ vợ chồng giữa tôi và anh Nhiên chỉ còn trên giấy tờ .

Nhưng nếu tự trọng thì chị sẽ không thúc hối nháo nhào lên như vậy . Chị có thấy mình lỗ bịch không ?

Hồng Diễm chợt hét lên:

- Tôi làm gì mà lỗi bịch , cô đừng tưởng mình...

Thy Mai ngắt lời:

- Tôi không tưởng mình là gì cả. Vì dù sao tôi vẫn còn là vợ anh Nhiên . Việc anh ấy có yêu tôi hay không thì không liên quan đến chị. Chị cũng đừng nên gấp gáp làm gì . Khi nào chúng tôi ly dị xong thì chị hãy công khai mối quan hệ với anh , còn bây giờ thì còn sớm quá . Như vậy người ta sẽ không thông cảm cho chị đâu.

- Việc gì tôi phải nhờ người thông cảm. Tôi và anh Nhiên yêu nhau , vậy là đủ rồi , tôi không cần gì hết.

Lời nói của Hồng Diễm như một ngọn roi quất vào tim Thy Mai , cô thấy đau nhói , choáng váng . Cô lặng đi một lát , rồi cố trấn tĩnh , thậm chí cười như không.

- Vâng , đó là quan điểm của chị , còn tôi thì khác . Nói cho chị yên tâm , tôi không hề có ý định níu giữ cái gì không phải là của mình . Chị không cần phải sợ gì cả.

Cặp mắt Huỳnh Nhiên tối sầm nhìn , cô nói điều đó vì tự ái hay vì cô thật sự nghĩ như vậy , có cần phải để Hồng Diễm biết điều đó không ?

Thy Mai đứng dậy , thái độ bình thản như không:

- Chào anh chị.

- Đứng lại , sợ rồi sao mà vội vàng ra về như vậy.

Hồng Diễm chồm lên xô Thy Mai trở lại ghế . Bị bất ngờ , Thy Mai lao đảo ngã xuống , làm rớt tập hồ sơ xuống đất . Huỳnh Nhiên như không chịu nổi nữa , anh trừng mắt nhìn Hồng Diễm . Rồi lẳng lẳng cúi xuống lượm những giấy tờ nằm rải rác trên sàn và đỡ Thy Mai đứng lên.

- Em về đi , chiều nay anh sẽ đến đón em.

Câu nói của Huỳnh Nhiên làm Hồng Diễm điên tiết lên , cô lao tới một cách hung hãn:

- Mày không được về , tao không để mày về yên ổn đâu.

Cử chỉ thô lỗ của Hồng Diễm làm Thy Mai tức run cả người cô định lên tiếng thì Huỳnh Nhiên đã đẩy cô ra cửa:

- Mặc cô ta , cô ta không đáng để em bận tâm đâu . Em về đi.

Anh vỗ nhẹ vai Thy Mai như trấn an . Rồi đưa cô ra ngoài cổng:

- Hay là để anh đưa em về , mình tìm một quán nào đó nói chuyện được không em.

- Không bao giờ.

Thy Mai chột hất tay Huỳnh Nhiên ra , cô nhìn anh một cách xa lạ. Thái độ khác hẳn lúc mới đến gặp anh.

Cô đi như chạy ra sân . Huỳnh Nhiên đứng im nhìn theo . Anh nắm mạnh vào cột , tức điên cả người . Ngay lúc đó Hồng Diễm đến đứng bên cạnh vịn nhẹ vai anh:

- Cô ta đã xem anh như kẻ thù . Vậy mà anh...

Thy Mai đã dắt xe ra . Vô tình ánh mắt của hai người nhìn nhau . Hồng Diễm hơi ngước mặt lên , cười khiêu khích . Cái cười như xoáy vào tim Thy Mai một sự phẫn nộ ghê gớm . Cô mím môi dắt xe nhanh ra ngoài đường . Ngay lúc này đây nếu được ném đá vào người cô ta như thời trung cổ, có lẽ cô sẽ không hề bị run tay . Người đàn bà đê tiện đó thậm chí đã ngang nhiên coi thường cô trước mặt Huỳnh Nhiên , đê tiện đến mức vậy là cùng.

Mùa Lá Rơi

Chương 15

Thy Mai trở về công ty . Cô ngồi vào bàn . Cả người vẫn còn run rẩy , không biết vì lạnh hay vì quá cuồng nộ. Cô cắn chặt răng và thở gấp như vẫn còn đang đứng trước mặt họ , với nguyên vẹn cảm giác căm giận bất lực . Quên mất phải báo lại ông Đạt về công việc.

Cửa phòng chợt mở ra , rồi ông Đạt đến ngồi trước mặt cô . Thy Mai giật mình ngẩng lên , cô nhắm mắt như trấn tĩnh . Cử chỉ của cô làm ông mỉm cười:

- Sao vậy Thy Mai . Có chuyện gì xảy ra với cô phải không ?

Thy Mai lắc đầu cười gượng:

- Dạ không có gì.

Đến giờ cô mới nhớ tới công việc , cô ngồi thẳng lên:

- Tôi vô ý quá , xin lỗi giám đốc . Tôi đã qua công ty Thiên Tinh , họ đồng ý rồi , và bảo đảm là nhường lại không lấy lời.

Mắt ông Đạt hơi nhướn lên:

- Cậu Nhiên hào phóng quá nhỉ. Cậu ấy làm tôi chợt thấy ngại.

Ông gõ gõ ngón tay lên bàn như suy nghĩ . Rồi quay lại:

- Cô sắp xếp một ngày nào đó để tôi mời họ đi nhà hàng , xem như cảm ơn thành ý của họ.

- Dạ.

Ông Đạt vẫn ngồi trước mặt cô , nheo mắt suy nghĩ:

- Lần đó tôi đồng ý với ý kiến của cô hóa ra lại hay đúng là cái lợi lâu dài . Nếu đối đầu với họ không biết tổn thất đến bao nhiêu , cô khá lắm.

- Dạ, không có gì.

Thy Mai nói một cách máy móc , tâm trí còn vương bận lan man về Huỳnh Nhiên . Ông Đạt nhìn cô hơi lâu:

- Cô sao vậy ? Xanh mét thế kia . Có bệnh không , cứ về nghỉ đi.

Thy Mai vội lắc đầu:

- Dạ! Không có gì.

Ông Đạt vẫn không rời mắt khỏi cô:

- Khí hậu ở đây dễ chịu , đáng lẽ cô phải hồng hào mới phải . Vậy mà cô thì lúc nào cũng gầy xanh và ủ rũ . Không đúng con gái Đà Lạt rồi.

Thy Mai bất chợt đưa tay lên sờ mặt . Cách quan tâm của ông làm cô ngỡ ngàng . Cô có cảm giác ông đã từng quan sát cô chứ không phải chỉ là lời hỏi thăm bình thường , như một giám đốc tốt bụng quan tâm tới nhân viên . Điều đó làm cô lúng túng.

Thấy ông vẫn nhìn như quan sát , cô vội cười để khóa lấp tâm trạng của mình:

- Dạ, bên Thiên Tinh bảo là ngày mai giao hàng . Tôi phải đi điều người khác.

Ông đứng dậy trở vào phòng . Thy Mai ngồi im nghĩ ngợi . Sự dễ dãi của ông làm cô nhớ lại cách cư xử đặc biệt gần đây . Những săn sóc nho nhỏ và những quà tặng vào những ngày đặc biệt làm cô thấy e ngại . Cô chợt hiểu rằng đó là dấu hiệu của một tình cảm nào đó , không phải mơ hồ nữa . Mà là chắc chắn có thật . Nhưng tại sao và đó là tình cảm gì thì cô thật sự không biết . Ông là người từng trải , luôn biết giấu kín suy nghĩ của mình , và sự bộc lộ rất tinh tế nhẹ nhàng , chứ không ồn ào bông bột . Nói chung là không giống cái cách Huỳnh Nhiên vẫn thể hiện với cô khi mới quen . Thy Mai bắt đầu làm việc . Nhưng đầu óc vẫn lan man với những chuyện xảy ra quanh mình . Tại sao cô lại so sánh tính cách ông Đạt với Huỳnh Nhiên nhỉ.

Buổi chiều cô vừa định về thì ông Đạt đi ra:

- Đẹp công việc lại đi Thy Mai , chiều nay tôi sẽ đưa cô đi dạo , sau đó sẽ đi ăn tối . Hôm nay tôi muốn nói với cô một việc quan trọng.

Thy Mai không nén được cái nhìn ngạc nhiên pha lẫn tò mò về ông . Cô dạ nhỏ , rồi cất giấy tờ vào ngăn kéo rời khỏi bàn . Ông Đạt nhắc:

- Đừng quên áo chú , ngoài trời lạnh lắm.

Cách nói thân mật của ông làm cô lại nghĩ ngợi lung tung . Cô theo ông ra xe một cách máy móc . Không biết mình đang nghĩ gì và làm gì . Quả thật sự e dè khi ở bên cạnh giám đốc làm cô không thấy thoải mái lắm . Nhưng dù sao đi dạo với ông cũng đỡ rồi tệ hơn là rúc vào phòng trong buổi chiều lạnh lẽo này để nghĩ về nỗi bất hạnh của mình . Và những lúc như vậy , cô cảm thấy mình là bạn hơn là một nhân viên của ông.

Chiều nay ông Đạt có vẻ trầm ngâm hơn mọi ngày . Cả hai đi thật chậm lên đồi . Thy Mai ngó xa xa phía trước im lặng với những suy nghĩ của mình .

Ông Đạt chợt lên tiếng:

- Những lúc như thế này , có bao giờ cô tưởng tượng sẽ có một người đàn ông đi bên cạnh mình với tư cách khác không , Thy Mai ?

Thy Mai quay lại:

- Dạ, ông nói gì ạ?

- Tôi hỏi là cô có nghĩ có lúc sẽ đi với một người nào đó thế nào không , một người mà cô yêu chẳng hạn.

Thy Mai trả lời giản dị:

- Dạ, tôi chưa bao giờ nghĩ chuyện đó . Tôi chỉ nghĩ đến công việc.

Ông Đạt hơi cười:

- Ở tuổi này mà chưa nghĩ đến tình cảm thì lạ thật , nhất là mẫu người lãng mạn như cô.

Khuôn mặt Thy Mai vẫn bình thản:

- Dạ, có lẽ tại tính tôi hơi khô khan.
- Thật không, cô có vẻ quá thận trọng đấy. Vì cô luôn xem tôi là giám đốc của cô.

Thy Mai hơi cúi đầu:

- Dạ, tôi không cho phép mình đi quá xa, dù sao tôi cũng chỉ là nhân viên của ông.
- Tôi không nghĩ như vậy.

Ông Đạt nói tiếp sau một thoáng im lặng:

- Ở cô có một vẻ gì đó tĩnh lặng và mơ mộng nó làm người ta thấy yên tâm, nhẹ nhàng. Cô có biết điều đó không?

Thy Mai nói nhỏ:

- Cảm ơn giám đốc đã nhận xét tốt về tôi.
- Tôi không cô ý nói tốt, chỉ nhận xét đúng bản chất của cô thôi.
- Dạ, cảm ơn ông.

Cả hai im lặng. Chiều nay Thy Mai đang ở tâm trạng không bình thường, nên cô không nghĩ nhiều về những gì ông Đạt nói. Cũng không để ý về trầm ngâm khác lạ của ông. Càng lúc họ càng đi xa nơi đậu xe. Ông Đạt chợt đứng lại:

- Ngồi xuống đây đi Thy Mai.

Ông trải áo trên cỏ. Thy Mai ý tứ ngồi xuống cách ông một khoảng. Cô khép lại áo, đưa mắt nhìn mông lung ra xa. Chợt nhớ ra, cô quay lại:

- Lúc này giám đốc bảo có việc quan trọng, chuyện gì vậy ạ?

Ông Đạt có vẻ hơi bất ngờ vì câu hỏi của cô. Ông dăm chiêu nhìn phía trước, như cân nhắc thật kỹ rồi nghiêm trang:

- Tôi đã suy nghĩ từ lâu về điều này, có lúc cũng đã cố gạt bỏ nó đi. Nhưng tôi càng gạt bỏ thì ý muốn đó càng thôi thúc mãnh liệt hơn. Cuối cùng thì tôi đành chịu thua nó. Tôi nói vậy để cô hiểu và thông cảm, nếu như những lời nói của tôi làm cô bị xúc phạm.

Thy Mai mở lớn mắt, chăm chú lắng nghe như cố hiểu ông. Ông Đạt thận trọng nói tiếp:

- Tôi đã từng nghĩ về cô, ở cô có một vẻ gì đó tĩnh lặng, sâu sắc. Nó làm tôi thấy mình bình yên khi ở gần cô, và tôi muốn điều đó không chỉ diễn ra trong công ty, mà ở cả mọi nơi khác. Tôi muốn cô thuộc về một mình tôi để tôi yêu thương lo lắng cho cô. Tóm lại, đó là tình yêu thứ hai trong đời tôi, một tình cảm bền vững và sâu sắc, cô hiểu không?

Thy Mai khẽ kêu lên nho nhỏ trong họng. Cô kinh ngạc đến mức không thể nói được, và cứng người ngồi yên. Vẻ hoảng sợ của cô làm ông Đạt đây thất vọng. Ông nhắm mắt như trấn áp sự buồn rầu và dịu dàng:

- Đừng sợ như vậy Thy Mai. Tôi chỉ nói để cô hiểu tình cảm của tôi không

hề áp đặt cô điều gì cả. Tôi muốn cô đừng sợ , cũng đừng đề phòng tôi , như vậy sẽ nặng nề cho cô lắm.

Thy Mai vẫn ngồi im , sợ run . Cô không hiểu mình sợ gì . Người đàn ông ngồi bên cạnh rõ ràng là rất ân cần đối với cô . Nhưng sao lại có một tình yêu như vậy ? Một tình yêu quá chênh lệch . Cô không cảm nhận được , không tưởng tượng được.

Cô nói nhỏ nhẹ , cố giữ cho mình đừng run:

- Tôi không có đề phòng ông , cũng không phải xem nhẹ tình cảm của ông . Nhưng mà tôi , quả thật là tôi không thể hiểu được . Tôi...

Cô im bật vì không biết phải nói cái gì . Ông Đạt gật nhẹ đầu như hiểu:

- Tôi biết , cô sẽ khó mà tưởng tượng tôi nói như vậy . Tôi không dám hy vọng cô nhận lời ngay . Nhưng cũng mong cô đừng lập tức phủ nhận.

Thy Mai vẫn nín lặng . Cô biết mình không thể và không bao giờ có được tình yêu đối với ông . Nhưng nói thẳng ra điều đó thì có vẻ tàn nhẫn quá .

Nhất là cô đã quen kính trọng ông giám đốc đứng tuổi này.

Thấy Thy Mai chưa trở lại bình thường , ông Đạt như có lỗi:

- Có lẽ tôi quá vụng về . Tôi không chuẩn bị tinh thần cho cô . Vậy thì cô cứ hãy xem tôi như trước giờ , cho đến khi nào cô có thể chấp nhận được tôi , tôi sẽ chờ cô nghĩ lại , bao lâu cũng được.

Ông nhìn đồng hồ , rồi đứng dậy:

- Tôi rồi , mình về đi , cô có đói lắm không ? Tôi xin lỗi vì này giờ đã không nghĩ tới sức khỏe của cô.

- Dạ, không có gì đâu ạ. Nhưng tôi hơi nhức đầu , nhờ ông đưa tôi về giùm.

Ông Đạt hiểu đây là một cách né tránh . Nhưng vẫn chiều ý cô . Trên đường về cả hai không nói gì nữa . Mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng của mình .

Tâm trạng Thy Mai nặng nề và xuống thấp hơn bao giờ hết . Gánh nặng của tình cảm làm cô thấy mệt mỏi tinh thần một cách kỳ lạ , đến mức không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện nào nữa.

Đến lúc xe dừng lại mà Thy Mai vẫn không để ý . Ông Đạt lên tiếng:

- Cô nghĩ gì vậy , Thy Mai ?

Thy Mai giật mình ngẩng lên . Nhận ra đã đến nhà , cô vội bước xuống , hấp tấp chào ông Đạt rồi đi nhanh đến cổng . Cô không để ý chiếc xe đậu bên kia đường , và Huỳnh Nhiên ngồi bên tay lái nhìn theo cho đến khi xe ông Đạt mất hút ở cuối đường.

Anh mở cửa bước xuống thì về phía cô:

- Lần này thì em giải thích thế nào đây Thy Mai.

Thy Mai giật bắn mình quay lại . Cử chỉ thẳng thốt của cô làm Huỳnh Nhiên cười nhạt:

- Em sợ gì vậy ? Không ngờ bị phát giác lần thứ hai phải không ?

Thy Mai đứng yên , bị giật mình hai lần làm cô thấy càng căng thẳng . Lại

phải giải thích , phải đối diện với con người đáng ghét này trong khi cô chưa quên được chuyện lúc sáng . Cô ngược mắt nhìn anh lãnh đạm:

- Không hiểu tại sao anh cứ xông xáo vào đời tư của tôi như vậy . Anh không còn chuyện gì quan trọng hơn sao ?

Huỳnh Nhiên hơi lùi lại , nhìn cô từ đầu đến chân:

- Hình như cô đã bắt đầu ngang nhiên thừa nhận việc làm của mình ? Đừng cảm vậy sao Thy Mai ?

Thy Mai mím môi , hất mặt lên như thách thức:

- Những việc tôi làm chỉ là bản sao của anh thôi . Tôi bắt chước anh đó.

"Bốp" một cái . Trước khi Thy Mai kịp hiểu mình bị đòn thì Huỳnh Nhiên đã hần học bỏ đi , không nói một tiếng . Thy Mai đứng bất động dưới giàn hoa trước cổng , ánh sáng của ngọn nến đường càng làm gương mặt cô tái xanh . Cô ôm mặt nhìn Huỳnh Nhiên băng qua đường . Rồi chiếc xe lao vút đi như điên cuồng.

Như đã quá sức chịu đựng , cô mở cổng chạy ào vào sân , ngồi xuống băng đá khóc thốn thức.

Một lát sau Huỳnh Nhiên quay lại . Anh định băng qua khoảng sân . Nhưng thấy Thy Mai còn ở đó , anh đi về phía cô , lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh cô.

- Tôi không hiểu được cô đau khóc chuyện gì . Việc gì cô phải khóc tức tưởi như vậy , đáng lẽ nên cười vui vẻ mới phải chứ . Đây là giai đoạn hạnh phúc nhất đời người mà.

Thy Mai ngược lên , thấy cái nhìn lạnh lùng của anh , cô lập tức nín khóc và ngồi nhích ra:

- Nếu anh trở lại chứng kiến thành tích của mình thì anh làm rồi . Tôi không vì cách đối xử của anh mà bị hối hận đâu . Ngược lại , anh càng chỉ khiến tôi căm ghét.

- Cô đã như vậy từ lâu rồi . Tôi còn hy vọng gì lay chuyển được cô nữa . Cô làm tôi chán lắm rồi.

- Hy vọng như thế tôi sẽ yên thân.

Mắt Huỳnh Nhiên lóe lên , rắn đanh:

- Cô nghĩ làm như vậy là khôn ngoan sao . Tôi chưa thấy ai ngu ngốc như vậy , vừa ngu ngốc vừa cố chấp , nếu không dừng lại cô sẽ hối hận về việc làm của mình.

- Cảm ơn lời khuyên của anh , nhưng tôi đã quen xem anh là người đều giả rồi , cho nên lời khuyên đó đối với tôi không có giá trị.

Cách nói xoáy và đầu người khác của cô làm Huỳnh Nhiên tức điên người , anh quay phắt lại:

- Cô quen miệt thị như vậy rồi phải không . Có lẽ vì tôi còn nhân nhượng quá và có lẽ tôi phải dạy cô một bài học để cô bỏ thói quen miệt thị , đối

với cái đầu bướng bỉnh của cô , xem ra thuyết phục nữa là quá thừa thãi rồi.
Thy Mai đứng ngay dậy , nóng bừng cả người vì bị nói nặng , cô quát nhỏ:

- Anh về ngay !

Huỳnh Nhiên như đã quá căng thẳng vì cơn tức , quên mất đây là nhà người khác , anh cũng đứng phắt dậy , ấn Thy Mai ngồi xuống.

- Cô đừng tưởng có thể đuổi tôi về là giải quyết xong mọi chuyện . Nói cho cô biết , không bao giờ tôi buông tay để cô tự do làm chuyện điên khùng như vậy đâu.

Thy Mai chợt bình tĩnh lại , cô hỏi một cách châm biếm:

- Nếu bây giờ tôi đến bảo chị Diễm là anh cứ bám theo tôi , chắc chị ta tin tưởng anh lắm , anh có muốn như vậy không ?

Huỳnh Nhiên tỉnh bơ:

- Nếu được vậy tôi sẽ rất cảm ơn cô , hy vọng là cô còn làm được một chuyện sáng suốt . Cô có thể gặp cô ta bất cứ lúc nào cô muốn , đi ngay bây giờ chứ ? Chưa tới lắm đâu sau đó tôi sẽ đưa cô về.

Cách nói của anh làm Thy Mai đâm ra hoang mang . Có một vẻ gì đó rất thật , không hề nao núng hay khích bác . Cô phẩy tay:

- Tôi không rảnh để làm những chuyện vớ vẩn đó.

Huỳnh Nhiên im lặng nhìn cô . Anh cũng thấy dịu lại chút ít:

- Cô tìm cô ta hay không tôi không bắt buộc . Tùy suy nghĩ của cô , tôi đến để giải thích chuyện lúc sáng . Cô...

Thy Mai cắt ngang:

- Tôi không muốn nghe.

- Đừng chọc tức tôi nữa . Cô phải hiểu là tôi đang điên đầu với những thủ đoạn của cô ta . Đừng tưởng tôi thừa nhận cô ta là vợ và thừa nhận cả quyền lực của cô ta trong công ty . Thật ra cô ta chỉ là một cổ đông , tôi cũng không hiểu bằng cách nào lại xảy ra chuyện đó . Tóm lại , tôi muốn cô hiểu đúng đắn vấn đề , đừng có ngang bướng ghép lung tung cho tôi nữa.

Thy Mai quay mặt chỗ khác:

- Anh giải thích để làm gì , chuyện ở công ty đâu có liên quan gì đến tôi.

- Vậy sao ? Có thật là cô không quan tâm không , nếu vậy tại sao lúc sáng cô bảo là bắt đầu tin tôi . Cô quên mất là mình nói gì rồi sao ?

Giọng nói giễu cợt của anh làm Thy Mai bị tự ái , cô nhếch môi:

- Người ta có thể nói cả những điều mình không nghĩ đến lắm chứ . Thật là hân hạnh là anh đã quan tâm một lời nói vu vơ của tôi.

Huỳnh Nhiên lầm lì nhìn cô:

- Cô nhất định phải chống đối tôi mới được sao ? Quá đáng lắm đó Thy Mai. Anh im lặng một lát , rồi nói tiếp với vẻ đe dọa:

- Điều đó tôi có thể chấp nhận được , vì dù sao tôi phải chịu trách nhiệm về những gì mình gây ra . Nhưng nếu cô đi quá đà với giám đốc của cô thì tôi

không tha thứ đâu . Không bao giờ , dù sao đó cô có hối hận.

Thấy Thy Mai không trả lời , anh nói tiếp:

- Cô hãy chấm dứt quan hệ kỳ dị đó đi . Đừng để tôi bắt gặp một lần nữa .

Tại sao cô không nghỉ việc đi . Trở về với bốn phận làm vợ của mình , như thế không đúng đắn hơn sao . Cô bắt tôi mang cảm giác tự ái đến bao giờ.

- Tôi làm gì chạm tự ái của anh ?

- Vợ một giám đốc lại đi làm thư ký cho một công ty khác . Nếu ông Đạt và mọi người biết được thì tôi còn ra thể thống gì , cô có nghĩ đến uy tín của tôi không ?

Thy Mai yên lặng , hoang mang . Thật tình thì cô đã không nghĩ ra điều đó .

Cô ngước lên:

- Tôi...

Nhưng Huỳnh Nhiên đã giơ tay cản lại:

- Cô đã không nghĩ đến chuyện đó phải không . Trong đầu cô lúc nào cũng bám chặt ý nghĩ tôi là một tên đê tiện lương gât , và cô cố thoát khỏi tôi , mặc kệ những lời giải thích của tôi . Cô cứ nghĩ lý dị xong là mọi việc sẽ ổn cả . Cứ lao theo sự bướng bỉnh của mình mà không cần biết làm vậy sẽ đi đến kết cục gì . Sẽ càng tồi tệ hơn nữa đó , cô có nhận ra không ?

Thy Mai quay lại nhìn Huỳnh Nhiên , trong bóng tối , khuôn mặt anh có vẻ bí ẩn . Giọng anh như chấn chường:

- Cô làm tôi thật sự mệt mỏi với trò này . Lúc này cũng cố theo giải thích .

Về nhà thì lại phải đối đầu với người phụ nữ phá hoại kia . Tôi cứ phí cả sức lực giải quyết những chuyện không đáng có , có đáng không Thy Mai.

- Vậy thì anh đừng quan tâm đến tôi nữa . Cứ lo công việc của anh đi.

Nói xong cô im lặng , quả thật cô không muốn nói như vậy , cô một tình cảm kỳ lạ nào đó cứ dần co trong cô . Nửa muốn ngoan ngoãn phục tùng . Nửa cố chống chọi một cách yếu ớt . Cô cũng mong Huỳnh Nhiên nổi giận lên mà phủ nhận . Nhưng anh có vẻ quá ngán ngẫm.

- Có lẽ đây là lần cuối tôi còn tìm đến cô để thuyết phục . Tôi không còn kiên nhẫn đợi cô hàng giờ như một tên ngốc si tình , còn cô thì khư khư với thành kiến và bắt đầu lao vào tình cảm kỳ quái của mình . Cô có biết lúc này đợi cô đi chơi với ông ta về , tôi đã nghĩ gì không . Tôi rất ngạc nhiên về sức chịu đựng của mình đó Thy Mai . Nếu không vì tình yêu quá lớn đối với cô , có lẽ tôi đã bỏ cuộc lâu rồi.

Thy Mai ngồi im . Tự nhiên cô mũi lòng muốn khóc . Cô cố vận dụng chút lý trí yếu ớt để đừng nói gì . Đừng để Huỳnh Nhiên nhận ra rằng cô đang rất mềm lòng . Rất muốn nép vào lòng anh mà quên đi hết những nỗi buồn khổ. Huỳnh Nhiên không nhận ra được sự yếu đuối của Thy Mai . Anh nhìn gương mặt im lìm của cô với một vẻ bất lực . Anh ngẩng mặt lên , cố lấy lại sự cương nghị.

- Tôi đã nói hết những suy nghĩ của mình , nói rất thật . Cô không cần phải trả lời ngay đâu , cứ suy nghĩ thật kỹ xem mình cần gì . Lúc nào tôi cũng chờ cô trở về . Và nếu cô thấy tình cảm của không còn nữa thì tôi cũng không bắt buộc.

Anh chợt đứng dậy.

- Tôi về đây.

Thy Mai vẫn ngồi im . Cử chỉ bất ngờ của anh làm cô thấy hụt hẫng . Cô đang rất muốn nghe anh nói , và có thể yên lặng nghe đến tận sáng . Nhưng cô không có một phản ứng nào để giữ anh lại , chỉ biết ngồi im.

Huỳnh Nhiên ngoái lại , thấy cô vẫn còn ngồi đó , anh đến đứng trước mặt cô :

- Vào nhà đi , ở ngoài này lạnh lắm.

Thy Mai đứng dậy . Vô tình cả hai đối mặt với nhau , đến nỗi cô nghe cả hơi thở của anh trên mặt . Cô hơi nhắm mắt lại , chờ đợi một cái hôn mê đắm đã từng tưởng tượng , nhưng Huỳnh Nhiên không hiểu điều đó , anh nói nghiêm chỉnh:

- Cô vào đi . Khuya rồi . Chúc ngủ ngon.

Không nhận ra vẻ thất vọng trên nét mặt cô . Anh đi ra cổng . Thy Mai đến đóng cửa một cách máy móc . Rồi chậm chạp đi về phòng mình . Cô bỗng thấy sợ hãi khi lát nữa sẽ lại một mình trong căn phòng giá lạnh . Huỳnh Nhiên đã làm cô biết sợ sự trống vắng mà cô đã từng cần có.

Cô vào phòng mình và cứ ngồi thừ bên bàn hoang mang ghê gớm về tâm trạng nửa vơi của mình . Cô cảm thấy đã bị anh thuyết phục mạnh mẽ , đến nỗi nghĩ rằng nếu còn tiếp tục chống đối cô sẽ phải hối hận suốt đời.

Chiều hôm sau đi làm về , cô đến nhà Huỳnh Nhiên . Nhưng người mở cửa cho cô lại là Hồng Diễm . Đứng đối diện nhau , cả hai cùng sống sờ sờ đủ mỗi người một cách khác nhau , Hồng Diễm nhìn Thy Mai chăm chăm.

- Cô tìm ai vậy , anh Nhiên phải không ? Có chuyện gì thì cứ nói để tôi nói lại với anh.

Mắt cô lóe lên một ánh ranh ma:

- Ảnh đang tắm , chúng tôi chuẩn bị đi chơi . Cô có chuyện gì cần thì nói nhanh lên.

Thy Mai đứng vịn chân song , cổ trần tĩnh:

- Không có gì , tôi chỉ đến hỏi công việc , anh ta bận quá thì thôi , không cần chị phải nói lại.

- Công việc gì mà không giải quyết ở công ty . Muốn mượn có để gặp riêng phải không ?

- Tùy chị nghĩ.

Thy Mai quay lưng bỏ đi . Hồng Diễm đứng nhìn theo , cười đắc thắng .

Chợt nghĩ ra , cô chạy theo Thy Mai.

- Khoang về đã , tôi có chuyện muốn nói một chút.
Cô đứng chắn ngang Thy Mai , định nói mấy câu cảm cửa cô nàng khờ khạo này . Nhưng một suy nghĩ khác lóe lên làm cô đổi ý . Cô cười ngọt xót:
- Mai một có rảnh cứ tới chơi nghe . Tụi tôi không khó chịu với cô nữa đâu.
Giọng Thy Mai khô khốc:
- Cảm ơn chị.
Cô dắt xe thật nhanh ra đường . Và mở máy một cách vô hồn , tất cả chỉ là phản xạ. Còn tâm trí thì choáng ngợp trong một nỗi đau cuồng loạn . Sự phản uất của cô đối với Huỳnh Nhiên đã không còn bờ bến . Anh ta nói một việc làm một việc . Còn cô thì cứ chui đầu vào bẫy của anh ta . Cả đêm qua cô đã vô cùng sung sướng với viễn cảnh sum họp . Cô đã định chiều nay sẽ dành cho anh một ngạc nhiên . Đã nghĩ đến một đêm thức trắng với anh mà nói tất cả những gì mà cô đã chịu đựng . Rốt cuộc thì vẫn tiếp tục lừa gạt . Cô có cảm tưởng lòng hận thù của mình đã nhân lên gấp đôi . Đã không còn giới hạn . Và vĩnh viễn không còn cơ hội để Huỳnh Nhiên có thể thuyết phục nữa . Anh đã đập nát niềm tin của cô rồi.

Mùa Lá Rơi

Chương 16

Quang Viễn gác máy , anh đứng dậy đi qua phòng bên cạnh , gõ gõ vào cửa .
Tiếng Huỳnh Nhiên vọng ra:
- Cứ vào đi.
Quang Viễn quay về phía salon , thấy Huỳnh Nhiên đang ngồi đọc báo có vẻ chăm chú , anh yên tâm đi vào phòng.
- Anh Nhiên . Ông Đạt mời mình sáu giờ chiều nay đến nhà hàng Mỹ Lan . Tôi hẹn lát nữa trả lời.
Huỳnh Nhiên ngẩng lên :
- Sao anh không đồng ý luôn ?
- Tôi sợ chiều nay anh không rảnh . Sợ là...
Anh im lặng , không tiện nói ra rằng sợ Hồng Diễm quấy rầy . Nhưng Huỳnh Nhiên hiểu và lập tức gạt đi:
- Đừng quan tâm tới cô ta làm gì , anh cứ hẹn ông ấy như vậy đi.
- Có lẽ ông ấy muốn cảm ơn anh về vụ café.
- Có thể như vậy , dù sao qua lại với ông ta cũng tốt . Anh gọi điện cho bên ấy ngay đi.
Quang Viễn gật đầu rồi đi ra ngoài . Anh bắt gặp Hồng Diễm đang đứng

lóng ngóng gần đó . Không nén được , anh ném cho cô ta cái nhìn khó chịu , rồi bỏ đi vào phòng của mình.

Hồng Diễm cười khẩy nhìn theo anh . Cô thấy tức nhiều hơn là tự ái . Bất kể Huỳnh Nhiên có thích hay không , cô nhất định chiều nay sẽ đến đó cho biết mặt ông Đạt . Và để dẫn mặt cả Thy Mai nữa.

Buổi chiều Hồng Diễm đến nhà hàng hơi trễ . Hình như mọi người cũng chỉ mới tới . Trên bàn chỉ có bình hoa . Cô quan sát cử chỉ của mọi người từ xa . Huỳnh Nhiên ngồi đối diện với Thy Mai . Bên cạnh cô là người đàn ông đứng tuổi mà cô đoán là ông Đạt . Thy Mai ngồi im lìm . Rõ ràng là rất miễn cưỡng khi đến đây . Thậm chí cô ta cũng không cần biết như vậy là bất lịch sự hay không . Sự có mặt của cô chắc chắn sẽ chẳng làm cô ta hứng thú được rồi.

Hồng Diễm uyển chuyển đi về phía bàn . Phớt lờ cái nhìn sừng sốt của Quang Viễn và vẻ lăm lè của Huỳnh Nhiên . Cô thản nhiên kéo ghế ngồi xuống cạnh anh , gật đầu chào ông Đạt . Ông cũng gật đầu đáp lại dù chẳng biết cô là ai . Hồng Diễm nói một cách vui vẻ:

- Có phải ông là giám đốc công ty Nam Đạt , rất hân hạnh biết ông.

Cô chìa tay ra , ông Đạt siết nhẹ tay cô:

- Hân hạnh được biết cô.

- Cứ gọi tôi là Hồng Diễm , tôi là người nhà của anh Nhiên , có cổ phần ở trong công ty.

Quang Viễn bực mình khẽ cau mày . Điệp khúc này anh đã nghe đến cả trăm lần , đến mức chán ngấy . Chỉ có cô ta là không biết chán và rất tự tin về điều đó . Anh liếc mắt nhìn Huỳnh Nhiên như dò hỏi tại sao cô ta lại biết buổi tiệc này . Nhưng Huỳnh Nhiên đã nghiêm nghị quay chỗ khác . Anh đành yên lặng giữ vai trò của kẻ bần quan.

Người bồi bàn bày trí các thứ lên bàn . Thy Mai hơi né người qua một bên nhường chỗ , vì Hồng Diễm vô ý ngồi lấn cả qua cô , bắt buộc cô phải nhích về phía ông Đạt . Tối nay Thy Mai có vẻ thụ động kỳ lạ . Như không còn linh hoạt hay làm chủ được mình . Ông Đạt nghiêng đầu về phía cô:

- Cô có sao không , hình như cô không khỏe . Có cần tôi đưa về không ? Cô đừng ngại , nếu mệt thì cứ về , không sao cả.

Thy Mai lắc đầu.

Ông Đạt định rót nước cho cô . Nhưng trên bàn chỉ có bia , ông quay lại tìm người bồi bàn:

- Cậu cho tôi một ly cam vắt.

Cử chỉ săn sóc của ông Đạt không lọt khỏi mắt Huỳnh Nhiên . Nhưng anh không hề có phản ứng nào khác ngoài vẻ bình thản kín bưng . Hồng Diễm cũng thấy là lạ . Đáng lẽ phải ngược lại chứ . Thy Mai là thư ký của ông ta kia mà . Cô nhìn ông Đạt gấp thức ăn cho Thy Mai , đôi mắt lóe lên một tia

vui thích vì sự phát hiện của mình.

Ông ta thậm chí cũng không nhận thấy vậy là kỳ lạ. Cũng không hề có ý giữ gìn thận trọng. Có nghĩa là ông ta đã đi đến mức độ tình cảm nào đó, rất công khai. Cô nàng Thy Mai này cũng ghê gớm lắm.

Cô nhìn Huỳnh Nhiên dò xét. Không thấy anh có biểu hiện gì, cô bèn lên tiếng như cổ tình lưu ý anh:

- Ông Đạt chu đáo ghê. Nhìn ông lo cho Thy Mai mà tôi thèm được như vậy. Thế sao anh Nhiên? Anh có thấy vậy không?

Đúng là Hồng Diễm rất biết cách làm nổi bật sự vô duyên sống sượng của mình. Huỳnh Nhiên im lặng quay mặt đi. Ông Đạt cũng không biết nói gì cho thích hợp. Quang Viễn buông đũa xuống thẳng thừng:

- Chị Diễm vui tính quá. Tôi thấy không có gì khó xử cả chỗ bạn bè với nhau thôi mà.

Thy Mai im lặng. Cô đang rơi vào tình trạng khủng hoảng nên cũng không đủ hoạt bát cứ vẩn không khí nặng nề này. Nhưng Hồng Diễm thì rất hưng phấn khi chọc tức được Huỳnh Nhiên. Và cô ta quyết bắt anh phải đau đớn hơn thế nữa. Cô nâng ly bia về phía Thy Mai:

- Tôi rất thích cách dễ chịu của cô, chúng ta uống làm quen với nhau đi.

Không từ chối được, Thy Mai nâng ly cam của mình lên. Nhưng Hồng Diễm lắc đầu nguây nguậy:

- Đâu có được, chơi như vậy là không công bằng rồi, chị phải uống bia mới được.

Thy Mai mỉm cười:

- Tôi không từ chối.

Cô quay qua ông Đạt:

- Xin phép mượn ly của ông.

Rồi cô chạm ly với Hồng Diễm. Uống một hơi. Hồng Diễm cũng uống vội đến nửa ly. Thấy Thy Mai có vẻ vững vàng cô mới chột nghĩ ra. Thy Mai quen giao tiếp rồi, bia đâu có đủ sức làm cho cô say. Cô bèn ngoắc một người bồi bàn:

- Mang rượu ra đây, loại nào mạnh một chút.

Huỳnh Nhiên lập tức lên tiếng:

- Đủ rồi Diễm. Cô muốn uống thì có thể mang về nhà, chúng tôi còn bàn công việc nữa.

- Các anh cứ bàn bạc. Tôi chỉ uống với Thy Mai thôi mà.

- Tửu lượng của cô yếu lắm, tôi không đồng ý để cô ép buột cổ như vậy.

Hồng Diễm nhìn ông Đạt một cái rồi cười tinh quái:

- Anh kỳ thật, làm gì lo cho Thy Mai quá vậy. Việc đó đã có ông Đạt lo rồi mà.

Ông Đạt giơ tay như ngăn lại, nhưng Hồng Diễm đã cầm chai rượu trên tay

người bồi bàn , rót ra hai ly:

- Xin mời , từ chối là phụ lòng tôi lắm đó . Không lẽ cô bất lịch sự với người muốn làm quen với mình , phải không cô Thy Mai ?

Ông Đạt giờ tay cầm ly:

- Tôi sẽ uống thế cô ấy để làm quen với cô.

- Không được , ông thì để anh Nhiên mời . Tôi mời Thy Mai mà.

- Nhưng cổ không được khỏe. Tôi có thể...

Ông Đạt chưa nói hết câu , Thy Mai đã cầm chiếc ly trên tay ông thản nhiên:

- Tôi cũng muốn uống cho biết lắm . Mời chị.

Cả hai lại nâng ly , Hồng Diễm uống một hơi cạn sạch . Thy Mai hơi nhăn mặt , nín thở uống đến nửa ly . Huỳnh Nhiên nhìn cô chăm chăm . Nhưng không nói gì , được thể , Hồng Diễm lại rót đầy ly trước mặt cô.

- Nhiều lúc cũng phải nổi loạn chút xíu đó Thy Mai , uống rồi cô sẽ thấy mình nhẹ đi những gì bức tức . Tôi bảo đảm cô sẽ thấy thích.

Và cô cầm ly , từ từ uống , uống mãi đến hơn nửa ly Huỳnh Nhiên chợt giữ tay cô lại:

- Thôi . Đủ rồi , đừng uống nữa.

Anh quay qua Hồng Diễm:

- Cả cô nữa , nghe chưa.

Quang Viễn vội cầm chai cất qua một bên . Nhưng Hồng Diễm đang muốn khiêu khích Huỳnh Nhiên . Cô vội giảng lại:

- Anh này vô duyên quá , đưa đây . Thy Mai không từ chối thì thôi , mắc gì tới anh.

Thấy cái nhìn như ra lệnh của Huỳnh Nhiên . Quang Viễn bất kể sự phản đối của cô , anh mang chai về phía quầy . Hồng Diễm nhăn mặt định nói thì Huỳnh Nhiên nghiêm giọng:

- Cô quầy bao nhiêu đó đủ rồi , để người khác nói chuyện đi . Nếu không bắt buộc tôi phải mời cô về đó.

Anh quay về phía Thy Mai , nãy giờ cô vẫn không nói gì . Chỉ trầm tĩnh uống dần dần đến cạn ly . Anh có cảm giác cô muốn chống đối anh , muốn làm điều gì đó nổi loạn . Sự nổi loạn xa lạ với bản chất của cô . Cô không ồn ào như Hồng Diễm , mà cứ trầm lắng, khó thuyết phục . Anh sợ cô nhất ở sự bướng bỉnh . Và bỗng thấy giận ghê gớm . Nếu đây không phải là nhà hàng thì anh sẽ làm một điều gì đó bắt cô phải khuất phục , kể cả sự thô bạo.

Nãy giờ ông Đạt vẫn ngồi yên . Ông thật sự không biết ứng xử thế nào cho thích hợp . Hồng Diễm đã biến buổi tiệc thân mật thành một tiệc nhậu của hai người phụ nữ . Còn Thy Mai thì có vẻ gì đó thật khó hiểu . Cả Huỳnh Nhiên cũng vậy , dù anh đã tỏ ra rất lịch thiệp với ông.

Hồng Diễm đã chịu ngồi yên dù rất âm ức . Cô rất ngán khi Huỳnh Nhiên bắt đầu nổi giận . Lúc đó anh cũng như thép một vẻ cứng rắn áp đảo làm cô

sợ thật sự. Cho nên , dù rất muốn làm cho Thy Mai say để ông Đạt sẵn sóc . Cô vẫn không dám làm gì khác hơn . Nhưng cô hứa sẽ bắt Huỳnh Nhiên phải chứng kiến mối quan hệ của họ , để anh sáng mắt ra.

Huỳnh Nhiên và ông Đạt trao đổi với nhau về những vấn đề của công ty . Quang Viễn cũng tham gia câu chuyện , chỉ có hai người phụ nữ ngồi yên . Thy Mai bắt đầu thấy lừ đừ , choáng váng . Cô tì tay lên bàn , xoa xoa trán . Nhưng như thế vẫn không thấy dễ chịu hơn chút nào . Cô vịn chặt mép bàn , cố giữ để mình đừng gục xuống.

Cử chỉ của Thy Mai không thoát khỏi cặp mắt của mọi người trong bàn .

Ông Đạt lay lay cô:

- Cô làm sao vậy , Thy Mai ? Say rồi phải không , để tôi đưa cô về nhé.

Ông quay lại mọi người:

- Xin lỗi . Tôi phải đưa cô về trước . Xin lỗi quý vị.

Ông lấy chiếc áo vắt trên ghế mặc vào cho cô . Rồi dìu cô đứng dậy . Thy Mai ngất ngưỡng giữ chặt cạnh ghế cố đứng vững.

- Tôi không sao cả. Tự đi được , ông cứ mặc tôi.

Cô lảo đảo rời bàn . Ông Đạt vẫn giữ chặt tay cô cho khỏi ngã . Huỳnh Nhiên nãy giờ vẫn ngồi yên quan sát Thy Mai cặp mắt tối sầm . Anh bỗng đứng lên , bước vòng qua gạt tay ông Đạt:

- Để tôi đưa cô ta về.

Ông Đạt rất ngạc nhiên về cách xử sự kỳ lạ của Huỳnh Nhiên , vội làm một cử chỉ phản đối:

- Tôi tự đưa được rồi , không dám phiền đến cậu đâu.

Nhưng Huỳnh Nhiên đã choàng tay qua dìu Thy Mai , về mặt anh lầm lẫm khi nhìn ông Đạt . Anh buông một câu ngắn gọn:

- Cô ta là vợ tôi , ông hiểu chưa ?

Ông Đạt vội buông Thy Mai ra , đứng sững nhìn Huỳnh Nhiên . Hồng Diễm cũng phản đối:

- Anh không được đưa nó về nhà , còn tôi thì sao . Tại sao không để ông Đạt lo cho nó ? Anh lảng nhách vừa vừa thôi.

Nhưng Huỳnh Nhiên mặc kệ những tiếng léo nhéo của cô . Anh đưa Thy Mai ra cửa , Hồng Diễm vội đứng lên định đi theo . Quang Viễn bèn giữ cô lại:

- Chị đừng lộn xộn nữa . Làm phiền người ta quá lắm . Tại chị đó biết chưa. Hồng Diễm ngồi im , tím mặt vì tức . Rốt cuộc gây ông lại đập chính lưng ông . Cô chỉ định để Huỳnh Nhiên chứng kiến tình cảm của Thy Mai . Ai ngờ anh lại độc đoán giằng cô ta ra khỏi ông Đạt . Cô tức chết được mà chỉ biết đứng nhìn với cảm giác bất lực.

o0o

Thy Mai mở mắt ra nhìn lên trần nhà . Cô nằm im một lát rồi chống tay ngồi

dậy . Nhưng cảm giác nhưc đầu làm cô khẽ rên lên một tiếng , rồi lại nằm chúi xuống giường , nhắm mắt lại. Không hiểu sao sáng nay mình nhưc đầu đến vậy.

Nằm yên một lát , cô lẩn qua một bên . Và giật mình ngồi phất dậy , sững sốt khi thấy Huỳnh Nhiên bên cạnh . Anh vẫn còn ngủ say . Bị cô đè lên tay , anh giật mình thức dậy . Thy Mai nhìn anh chăm chăm , giọng cô vẫn còn kinh ngạc:

- Sao anh lại ở đây , ai cho anh tùy tiện vào phòng tôi như vậy ?

Huỳnh Nhiên chống tay ngồi lên , lắc mạnh đầu cho tỉnh táo:

- Em nhìn kỹ xem đây là phòng ai.

Thy Mai quay nhìn xung quanh . Cách bày trí ở đây có vẻ một khách sạn hơn là nhà . Cô nhúu mày cố hiểu , Huỳnh Nhiên lên tiếng:

- Em thật sự không nhớ chuyện gì xảy ra tối qua sao ?

Thấy Thy Mai ngẫm nghĩ , anh nói tiếp:

- Hôm qua em bị Hồng Diễm thách thức đến mức uống gần hai ly rượu , anh phải đưa em về đây . Về phòng lại nôn mửa lung tung , anh phải dọn đến một giờ mới xong , không biết uống rượu thì thôi , bày đặt làm chi vậy.

Thy Mai ngồi vòng tay qua chân , đầu cúi xuống gối . Lặng lẽ nhớ lại những gì diễn ra ở nhà hàng . Nhưng cô chỉ nhớ được chuyện mình với Hồng Diễm đối kháng nhau . Sau đó thì không thể hình dung được nữa . Không ngờ cô lại quây Huỳnh Nhiên đến vậy . Hồng Diễm chịu để yên cho anh đưa cô về đây sao ?

Thy Mai chột vùng dậy ngồi tránh xa Huỳnh Nhiên giận dữ:

- Tại sao anh lại đưa tôi về đây ? Tôi không bao giờ chịu ở cùng nhà với cô ta đâu . Anh thật là quá đáng , sao anh dám coi thường tôi như vậy chứ ?

Cô xô Huỳnh Nhiên qua một bên , chuôi người muốn bước xuống giường . Nhưng anh giữ chặt cô lại:

- Em làm gì vậy ? Đây là khách sạn chứ không phải nhà anh . Cô ta đang ở đó , em có muốn anh cũng không đưa em về đó đâu.

Cách giải thích của anh lại làm Thy Mai bị xúc phạm ghê gớm . Cô run giọng:

- Việc gì anh phải cư xử một cách lén lút như vậy . Tôi tôi phải là nhân tình của anh . Cô ta thì có thể công khai sống với anh còn tôi thì... Anh quá đáng lắm . Anh...

Thy Mai im bật , tức đến mức không nói được , không diễn tả được hết cảm giác bị coi thường . Huỳnh Nhiên như hiểu rất rõ tâm trạng của cô . Anh kéo Thy Mai vào lòng , dịu dàng cúi xuống tìm môi cô . Nhưng Thy Mai đã vùng ra.

- Đừng có đối xử với tôi như vậy . Tôi không phải là món hàng của anh.

Thấy Thy Mai cứ giãy giụa cố thoát khỏi anh , Huỳnh Nhiên mím môi , dần

cô xuống giường.

- Tại sao lúc nào em cũng gán cho anh đủ thứ xấu xa như vậy ? Cô ta ngang ngược đến ở nhà anh không cách gì mời cô ta đi chỗ khác được . Vậy thì anh biết làm gì hơn là bỏ đến sống ở đây . Lẽ ra anh đã về thành phố rồi . Nhưng anh cứ nán lại vì em và vì công việc . Còn em thì lúc nào cũng chống đối và quậy đủ chuyện . Hôm qua em uống rượu như vậy , anh không trách em một câu . Đáng lẽ em phải biết tự xấu hổ , ai mới là quá đáng hả Mai ?

Thy Mai nằm im , thái độ mạnh bạo của Huỳnh Nhiên không làm cô đề ý . Điều cô quan tâm là cách giải thích của anh . Nó có vẻ hợp lý , và rất đúng với điều mong mỏi . Cô chớp chớp mắt , suy nghĩ về buổi chiều gặp Hồng Diễm ngoài công nhà Huỳnh Nhiên . Lúc ấy cô đã muốn hóa điên vì cảm giác uất ức . Cô đã thề với lòng sẽ không nhìn hoặc nói chuyện với anh nữa . Cảm giác đó thật khổ sở, khôn đoán . Nhưng bây giờ , trong khoảnh khắc , tất cả bỗng đảo lộn đến nỗi cô thấy mình thật vô lý khi không chịu tìm hiểu . Và cảm giác hối hận của đêm nào lại xâm chiếm lấy cô , mãnh liệt đến nỗi cô bỗng thấy tội nghiệp Huỳnh Nhiên sâu sắc . Cô choàng tay qua cổ anh:

- Em xin lỗi , đừng giận em . Chỉ tại em đã gặp cô ta ở nhà anh . Cô ta một mực không cho em gặp anh , em tự ái quá nên cái gì cũng dễ giận . Em xin lỗi.

Huỳnh Nhiên rất ngạc nhiên về cử chỉ thay đổi bất ngờ của Thy Mai . Bị cô kéo xuống , anh không còn cách nào khác hơn là cúi xuống gần cô , thận trọng nhìn mặt cô:

- Em có nói thật ý nghĩ của mình không vậy ? Anh không hiểu sao em đột ngột thay đổi thế . Có chuyện gì vậy Mai ?

Thy Mai hơi nhắm mắt lại:

- Em đã từng nghĩ , nếu cứ tiếp tục đề phòng anh thì sau này em sẽ hối hận ghê gớm . Không hiểu sao dù chống đối anh trong thâm tâm em vẫn thấy tin anh . Em cũng không hiểu mình ra sao nữa.

Huỳnh Nhiên lập lại:

- Em tin anh à , có thật như vậy không , em khẳng định đi.

Thy Mai gật đầu:

- Cho nên anh chỉ cần giải thích một chút là em tin ngay.

Cô im lặng một lát , rồi nói thêm:

- Em hiểu rằng nếu còn tránh mặt anh là em vô tình làm theo ý của chị Diễm , em nói có đúng không ?

Huỳnh Nhiên nhìn Thy Mai hơi lâu , rồi chột nhéo mũi cô:

- Vậy bây giờ trong mắt em , anh không còn là tên đầu giả nữa chứ ? Nghe em mắng như vậy anh nhức đầu kinh khủng.

- Em xin lỗi.

- Hơi muộn rồi đó cô nương.

- Nhưng vẫn còn kịp mà còn hơn em chẳng bao giờ nhận ra , đúng không ?
Huỳnh Nhiên nằm nghiêng người , chống tay nhìn cô:

- Em tưởng anh sẽ buông xuôi để mất em sao . Không bao giờ , trừ khi có một trong hai đứa chết , anh đã nói điều này rồi mà . Cái gì đã muốn mất em thì em cũng sẽ không thoát được anh đâu.

Thy Mai sờ nhẹ lên mặt anh:

- Nếu anh nói câu này cách đây ba năm , chắc em đã không biết đau khổ là gì.

Giọng Huỳnh Nhiên hồi hận sâu xa:

- Anh xin lỗi.

Anh chợt ngẩng lên , cười tinh quái:

- Chỉ sợ sau này em sẽ không chịu nổi cách yêu cuồng nhiệt của anh và tìm cách chạy trốn mà thôi.

- Không bao giờ.

Thy Mai hơi nhắm mắt lại , chờ đợi cái hôn . Nhưng Huỳnh Nhiên mãi theo đuổi những ý nghĩ riêng . Anh vô tình đẩy cô nằm xuống:

- Em định chừng nào nghĩ việc hả Mai ?

Thy Mai mở mắt nhìn Huỳnh Nhiên:

- Anh muốn chừng nào ?

- Em nói trước với ông Đạt tìm người , tháng sau nghỉ, được chứ ? Anh muốn em nghỉ càng sớm càng tốt.

- Sau đó mình sẽ về thành phố hay ở đây ?

- Về thành phố.

Anh nhìn Thy Mai thật lâu:

- Em có tiếc khi phải rời khỏi đây không ?

Thy Mai lắc đầu:

- Em không tiếc , chỉ ngại , dù sao ông Đạt cũng đã đối xử tốt với em.

- Anh biết , dù anh rất tự ái khi nói điều này . Anh biết chắc ông ấy không chỉ nhìn em như một thư ký bình thường . Điều đó anh không có quyền ngăn cấm , nhưng thật không dễ chịu khi biết một người đàn ông khác yêu vợ mình.

Thy Mai nói khẽ:

- Em xin lỗi , đừng giận em.

- Sao lại giận em ? Em có lỗi gì trong chuyện này đâu . - Huỳnh Nhiên ngửa người nhìn lên trần nhà , có vẻ suy nghĩ.

- Anh muốn biết tại sao hôm qua em làm vậy . Nhìn em có vẻ như muốn nổi loạn , em làm vậy vì cái gì , Thy Mai ? Vì bị cô ta thách thức à ?

- Không phải , vì em chịu không nổi ý nghĩ anh luôn luôn lừa gạt em . Nếu em ngã về phía ông Đạt , anh có cưới chị Diễm không anh ?

- Không bao giờ . Anh rất dị ứng với những phụ nữ bất chấp thủ đoạn . Và

anh muốn em hiểu đúng về những sai lầm của anh , em biết không Thy Mai , em rất có lỗi khi trước đây đã không làm giúp anh nhận ra anh rất yêu em . Đến khi vùng lên thì lại tức mắt của anh cơ hội giải thích.

Huỳnh Nhiên ngừng lại , cười âu yếm:

- Anh chưa thấy ai dữ dội như em , đến nỗi có lúc anh nghĩ em được cấu tạo bởi những phân tử sắc . Một phụ nữ bình thường đâu có cứng rắn đến vậy. Thy Mai không trả lời . Cô đang nhớ lại những ngày đầu khi phát hiện bị phản bội . Đó là giai đoạn kinh khủng nhất trong đời , đến nỗi sau này cô thật sự không dám nhớ lại . Tự nhiên cô khẽ lắc đầu rùng mình.

Cô không thấy cái nhìn đặc biệt của Huỳnh Nhiên khi cúi xuống mặt cô .

Giọng anh say đắm kỳ lạ:

- Anh nhớ em quá , bé Mai của anh ... Giọng nói truyền cảm bất chợt của anh làm Thy Mai rung động đến tận ngõ ngách cảm giác . Cô níu chặt Huỳnh Nhiên , đón nhận và hòa tan vào anh . Sung sướng tuyệt vời . Nó đến đây bất ngờ và hoàn toàn như trong mơ . Như trong những đêm vắng cô đã về những kỷ niệm đã có với Huỳnh Nhiên . Và cô đọc thấy trên nét mặt đam mê của anh những ý nghĩ tương tự.

Cả anh và cô đều biết rằng ấn tượng chất ngất này sẽ theo cả hai đi suốt những tháng ngày về sau . Không thể và không muốn quên một tình yêu , một cảm xúc quá mãnh liệt như vậy.

Một ngày trôi qua trong hư hư thực thực . Cả hai hoàn toàn tách rời thế giới bên ngoài . Trong căn phòng mát dịu chỉ còn lại hai người với một sự say đắm bất tận dành cho nhau . Đến nỗi không ai nhớ đến chuyện công ty , đến ông Đạt và Hồng Diễm với những tính toán ma quỷ của cô ta.

Mùa Lá Rơi

Chương 17

Hôm sau Thy Mai đi làm trở lại . Cô đến công ty hơi sớm để tranh thủ làm những việc bỏ dở hôm qua . Cô rất hồi hộp khi nghĩ về những phản ứng của ông Đạt . Ông sẽ đuổi việc cô lập tức vì bị xúc phạm . Hay sẽ cư xử lạnh nhạt và phân biệt vị trí của cô trong công ty . Sự phản ứng nào cũng không làm cô dễ chịu cả. Vì tự trong thâm tâm, cô đã rất ái ngại khi làm buồn lòng con người đáng kính này.

Một lát sau ông Đạt đến , ông có vẻ ngạc nhiên khi thấy Thy Mai và nói bình thản:

- Cô đi làm sớm vậy ? Tôi tưởng chỉ có tôi đến sớm nhất chứ.

Thy Mai nói nhỏ nhẹ:

- Dạ , tôi định tranh thủ soạn cho xong mấy bản hợp đồng với công ty Hoan Minh.

Ông Đạt chột nhìn cô hơi lâu:

- Cứ để đó . Cô vào đây , tôi muốn nói chuyện với cô.

- Dạ.

Thy Mai cất giấy tờ vào ngăn kéo , rồi đến đẩy cửa vào phòng trong . Ông Đạt đang ngồi bên bàn chờ cô , trên bàn trống trơn , dấu hiệu của một cuộc nói chuyện kéo dài . Thy Mai đến ngồi nơi chiếc ghế trước bàn , im lặng chờ đợi.

Chờ mãi không thấy ông nói gì , Thy Mai ngược lên. Cái nhìn trầm tư của ông lại làm cô cụp mắt xuống . Cô định nói thì ông đã lên tiếng:

- Tại sao cô không nói với tôi về thân thể của mình vậy Thy Mai...

Thy Mai nói nhỏ:

- Tôi xin lỗi . Tôi không cố ý , thật ra...

- Không có gì cô phải xin lỗi cả. Đó là đời tư của cô mà , tôi làm sao có thể xen vào.

Im lặng một lát , ông nói tiếp:

- Có điều tôi không hiểu tại sao cô lại đi làm cho công ty tôi . Và tôi thật ngại khi đã cư xử với cô như với một nhân viên bình thường . Càng ngại hơn nữa khi đã có tình cảm với một phụ nữ đã có chồng.

Thy Mai nói một cách máy móc:

- Tôi xin lỗi.

Ông Đạt khoát tay:

- Bây giờ cô cứ nói xin lỗi mãi , đó đâu phải là lỗi của cô . Tại sao cô không nói với tôi cô đã có gia đình , Thy Mai ?

Thy Mai ngược lên , cười gượng:

- Vì chuyện của tôi không có gì hay để mà nói . Lúc trước chúng tôi chia tay vì những hiểu lầm , đến tận buổi tối đó tôi vẫn nghĩ là tôi sẽ không bao giờ trở về với anh ấy.

- Vậy à ? - Ông Đạt có vẻ ngạc nhiên - Còn bây giờ thì sao ?

- Hôm qua chúng tôi đã nói hết với nhau , đã thật sự thông cảm và có thể hàn gắn...

- Và cô sẽ trở về với bốn phận của mình . Vị trí của cô là ở bên cạnh cậu ta , đúng không ?

- Vâng , thật tình là tôi rất dễ chịu khi làm việc với ông , nhưng bây giờ thì...

Thy Mai lại im lặng , ngập ngừng . Ông Đạt nói tiếp giùm cô:

- Tôi biết rồi . Tôi thì có thể tìm thư ký khác . Còn Huỳnh Nhiên thì chỉ cần duy nhất cô . Cậu ta có quyền như vậy mà.

Thy Mai cười dịu dàng:

- Cám ơn ông đã không giận tôi.

- Bao giờ thì cô sẽ nghỉ việc ?

- Nếu ông tìm được người thì tôi xin nghỉ trong tháng tới.

Ông Đạt mỉm cười che giấu sự thất vọng . Đối với ông , mất Thy Mai là một mất mát lớn lao thứ hai trong đời . Nhưng dĩ nhiên cô sẽ không bao giờ hiểu được điều đó . Không bao giờ cô hiểu được tình cảm đó sâu sắc đến độ nào . Vì cô còn trẻ quá . Cô làm sao hiểu được sự thâm trầm của một người lớn . Mà ông thì cũng không còn trẻ để có thể biểu lộ tình cảm một cách cuồng nhiệt như Huỳnh Nhiên.

Cũng như bây giờ ông đang rất bình tĩnh , thậm chí hết sức thản nhiên để che giấu nỗi thất vọng mênh mông trong lòng . Ông nhìn cô một cách trầm ngâm , và nói chậm rãi:

- Tôi nghĩ cô sẽ không dễ dàng đối phó với Hồng Diễm đâu , cô ta có vẻ là người nguy hiểm đó . Cô nên đề phòng một chút.

- Dạ , sao ông biết cô ta ạ ?

- Buổi tối đó Hồng Diễm đã đề nghị tôi đưa về . Chúng tôi đã nói chuyện rất lâu.

Thy Mai lặng thinh , cô rất muốn biết Hồng Diễm đã nói gì để ông Đạt phải cảnh giác giùm cô . Nhưng không tiện hỏi . Ông Đạt hình như cũng không muốn nói chuyện đó . Ông cười độ lượng:

- Sau này cô trở về làm việc với chồng , nếu có nhớ đến những lúc làm việc nặng nề với tôi thì hãy bỏ qua cho tôi . Tôi không cố ý đâu.

Thy Mai lắc đầu nguây nguẩy:

- Không bao giờ tôi nghĩ xấu về ông cả. Ngược lại , tôi rất ngại vì đã để ông... hy vọng . Tôi ân hận lắm giám đốc ạ , đến mức...

Ông Đạt chặn lại:

- Tôi hiểu ý cô rồi , đừng nói nữa Thy Mai . Tôi chỉ ân hận là đã không hiểu rõ thân thể của cô . Bây giờ thì cô làm việc trong công ty với tư cách khác rồi . Và tôi phải đối xử với cô trên tư cách là bà Huỳnh Nhiên chứ không phải cô thư ký Thy Mai nữa.

Thy Mai lúng túng:

- Dạ, xin ông đừng nhìn tôi khác đi như vậy . Tôi ngại lắm ạ, trong khi tôi thì vẫn xem ông như trước kia , không có gì thay đổi cả.

Cô đứng lên:

- Xin phép ông , tôi ra làm việc tiếp.

- Cô cứ tự nhiên - Ông Đạt gật đầu.

Thy Mai đi ra ngoài . Ông Đạt có vẻ buồn rầu giữ kín . Điều đó làm cô không dám quay lại.

Cô ngồi vào bàn , cảm thấy nhẹ nhàng rất nhiều . Dù sao phản ứng của ông Đạt không gay gắt lắm như cô nghĩ . Ông đã cư xử đúng mức một người bản lĩnh , cao thượng . Tự nhiên cô cảm thấy một sự kính phục sâu sắc , chứ không phải là ý nghĩ áy náy tội nghiệp . Ông Đạt không để ai tội nghiệp mình cả, dù lòng ông có suy sụp đến mấy.

Buổi chiều Huỳnh Nhiên đến đón cô . Thy Mai đi nhanh đến ngồi vào xe, cô chột ngược lên khung cửa sổ. Ông Đạt đang đứng nhìn xuống . Trầm tĩnh mỉm cười khi thấy cái nhìn của cô . Thy Mai khẽ gật đầu chào ông . Rồi đóng cửa xe . Cô quay qua nhìn Huỳnh Nhiên , anh rõ ràng là thấy tất cả. Nhưng không hề có cử chỉ nào khác . Thậm chí như không muốn đề cập đến ông Đạt . Thy Mai hiểu ý anh nên cũng im lặng.

Cô ngồi nhích vào anh:

- Em muốn đi chơi lắm , khoan về đã anh.

Huỳnh Nhiên cười âu yếm:

- Anh cũng định nói như vậy . Em thích đi đâu ?

- Đưa em lên đồi đi.

Cô dựa vào thành ghế , khép mắt lại trong cảm giác hân hoan khó tả. Đó là nỗi vui sướng kỳ lạ, giống như cảm giác hẹn hò đầu tiên , chứ không phải đã từng là vợ chồng , và cô cũng quên mất anh đã từng làm cô khốn khổ vì sự lãng nhãng vớ vẩn.

Cả hai đứng tựa lưng vào cửa xe , nhìn xa ra những hàng cây mơ màng sương chiều . Cảnh vật có vẻ im lìm , trầm mặc . Nhưng không vì như vậy mà gợi buồn . Huỳnh Nhiên cài áo lại cho Thy Mai , rồi choàng qua vai cô:

- Có khi nào em đến đây chưa Mai ?

- Có, còn anh ?

- Cũng có vài lần , chỉ một mình . Lúc đó anh nhớ em không thể tả. Anh bị cảm giác hối hận dần vạt suốt . Lúc mới cưới anh đã không đưa em đi chơi đâu cả. Thậm chí khi em trách anh còn nổi giận . Anh chỉ sợ là mình không

còn cơ hội trả lại cho em cái gì em cần phải có.

Thy Mai tựa hẳn vào người anh:

- Em cũng có đến đây vài lần , lúc đó em chỉ toàn nghĩ về anh ?

- Để cảm ghét ?

Thy Mai lắc đầu:

- Không có , lúc đó em chỉ ao ước có anh bên cạnh.

Cô cười tinh quái , nói thêm:

- Để yêu em chứ không phải là cãi nhau . Cảnh ở đây không hợp với cãi cọ đâu.

Huỳnh Nhiên phì cười . Nhưng không trả lời . Anh kéo cô sát vào người hơn:

- Em lạnh không , dựa nữa vào anh cho ấm.

Thy Mai bước qua đứng hẳn vào lòng Huỳnh Nhiên . Anh ôm ngang người cô , cúi xuống như nựng nịu một đứa bé:

- Em ôm như cây liễu và da thì xanh mét ẻo lả. Mai một sống với anh là phải khác nghe chưa . Anh không để em thế này nữa đâu.

Thy Mai không trả lời , cô ngửa đầu vào vai anh , mơ màng nhìn lên bầu trời và nghĩ về mình . Người ta thường cảm nhận nỗi buồn của mình cụ thể hơn là hạnh phúc . Nhưng bây giờ thì cô đang cảm thấy rất rõ mình đang sung sướng , quá sung sướng với cảm giác yêu mãnh liệt cuồng điên và mê đắm.

Thy Mai quay lại , hơi ngửa đầu ra sau chờ đợi Huỳnh Nhiên cúi xuống môi cô . Anh cho cô trọn vẹn cảm giác lãng mạn giữa buổi chiều lạnh lẽo , với muôn trùng bóng cây xa xa trên ngọn đồi thơ mộng . Một khung cảnh thực hư quá đủ để mà yêu nhau đắm đuối .

Mùa Lá Rơi

Chương 18

Huỳnh Nhiên gác máy , lặng lẽ ngồi xuống salon . Anh có vẻ suy nghĩ căng thẳng đến mức không thấy cái nhìn dò hỏi của Thy Mai . Cô đến ngồi quỳ một chân trước mặt anh:

- Ở thành phố gọi anh hả?

- Ừ.

- Có chuyện gì vậy ?

- Anh Thành nhắn anh về gấp đề họp ban quản trị , có vài người muốn rút cổ phần.

Thy Mai mỉm cười:

- Vài người rút chân cũng đâu có làm công ty sụp đổ , mình chỉ bị suy suyền chút ít , có thể vay ngân hàng mà . Sao anh căng thẳng quá vậy ?

Huỳnh Nhiên ngước lên tư lự:

- Chuyện đó không làm anh lo nhiều . Anh chỉ không hiểu tại sao các cổ đông rút ra đồng loạt . Anh Thành đoán hình như có ai đó vận động họ , anh cũng nghĩ vậy.

Thy Mai lắc đầu:

- Nhưng trên thực tế công ty vẫn hoạt động bình thường họ phải kiểm tra lại chứ.

- Dù sao sáng mai anh cũng phải về thành phố xem sao , em về với anh chứ , Mai ?

Thy Mai ngần ngừ:

- Công việc còn nhiều quá , vả lại ông Đạt chưa tìm được người thay em .

Nghỉ như vậy có vẻ vô trách nhiệm quá.

Huỳnh Nhiên buông tay cô ra:

- Anh hiểu.

Anh đứng dậy , đi về phía giường nằm nhắm mắt như suy nghĩ . Thy Mai đến ngồi bên cạnh , bần khoản:

- Anh nghĩ gì vậy ?

- Không nghĩ gì cả.

- Em thấy chuyện đó không có gì đáng lo cả. Em không muốn anh căng thẳng vậy đâu.

- Có thể.

Thy Mai rụt rè:

- Anh có giận em không ?

Huỳnh Nhiên mở mắt:

- Giận chuyện gì ?

- Vì em đã không về với anh.

Giọng Huỳnh Nhiên rời rạc:

- Dĩ nhiên là anh không vui rồi . Anh muốn có em bên cạnh anh , để em một mình lại đây anh không yên tâm... Nhưng dù sao thì mình cũng phải có trách nhiệm một chút.

Anh vói tay tắt đèn:

- Đừng nghĩ lung tung nữa . Ngủ đi em.

Thy Mai nằm im . Nhưng không thể không nghĩ lung tung . Cô cứ bị giảng co giữ việc về hay ở lại . Không phải chỉ có Huỳnh Nhiên mà cả cô cũng không muốn rời anh dù chỉ một ngày . Cô suy nghĩ theo cảm tình nhiều hơn , và chẳng lo lắng chút nào về việc của công ty . Thậm chí cũng không hiểu sao Huỳnh Nhiên có vẻ lo lắng thế . Điều làm cô buồn nhất là phải xa anh không biết đến mấy ngày . Chỉ đơn giản có vậy.

Nhưng nghĩ đến ông Đạt cô lại thấy áy náy.

Buổi sáng cô cố kiềm chế sự yếu đuối của mình , và chuẩn bị mọi thứ cho Huỳnh Nhiên về thành phố . Thái độ Huỳnh Nhiên có vẻ lặng lẽ nên cô không biết được anh nghĩ gì . Anh giữ cô trong tay thật lâu , như cũng rất yếu đuối.

- Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh nghe.

- Dạ.

- Để em ở đây một mình anh lo quá.

Thy Mai cố cười:

- Trước đây em cũng ở một mình vậy.

- Nhưng anh vẫn không yên tâm , anh sẽ dặn Quang Viễn đến chơi với em.

Thy Mai nhìn Huỳnh Nhiên chăm chăm , như cố tìm hiểu ý nghĩ sâu kín của anh.

- Anh có giận em không , nói thật với em đi.

Huỳnh Nhiên hơi nhìn chỗ khác:

- Đừng nói đến chuyện đó nữa . Anh đi nghe.

Anh hôn cô thật lâu rồi buông ra , ngồi vào xe . Thy Mai đứng yên nhìn theo . Tự nhiên cô thấy vô cùng hối hận khi quyết định ở lại . Cô đã quen có anh bên cạnh nên thấy thật đáng sợ nếu phải ở một mình . Cô muốn gọi Huỳnh Nhiên lại , nhưng xe đã hút ở ngõ rẽ . Cô đành quay vào nhà , tâm trạng ảm đạm như thể đây là lần vĩnh biệt.

Cô đến công ty với cảm giác buồn hiu hắt . Suốt cả ngày cứ ngong ngóng điện thoại của Huỳnh Nhiên . Nhưng mãi đến tối anh mới gọi cô . Thy Mai chụp lấy ống nghe , hỏi hộc:

- Anh Nhiên phải không ?

- Em đang làm gì vậy ?

- Em chờ anh . Sao đến giờ anh mới gọi cho em . Có chuyện gì không anh ?
- Em muốn hỏi chuyện công ty hả?
- Dạ.

Huỳnh Nhiên im lặng một lát , rồi nói giọng bình thường:

- Cũng không có gì nghiêm trọng , em đừng lo.
- Em biết mà , vậy mà tôi qua anh làm em sợ muốn chết . Vậy chừng nào anh ra với em ?
- Anh cũng chưa biết.
- Sao lại chưa biết ?

Cô nghe tiếng anh cười nhỏ trong máy:

- Còn vài chuyện phải giải quyết... cũng hơi căng thẳng.

Im lặng một lát , anh nói thêm:

- Nếu được thì về với anh đi Mai , anh rất cần em.

Thy Mai vô tình lắc đầu:

- Không được đâu anh . Hôm nay ông Đạt không đến công ty , em không thể bỏ việc ngay được.
- Thì thôi vậy . Thôi , em ngủ đi . Anh cúp nghe.

Thy Mai vội kêu lên:

- Đừng cúp , em muốn nói chuyện với anh thêm chút nữa , em nhớ anh lắm.

Giọng Huỳnh Nhiên dịu dàng:

- Nhưng anh còn phải đi công chuyện . Thôi nhé . Mai anh gọi cho em.

Thy Mai định nói . Nhưng chỉ nghe tiếng tút tút trong máy . Cô đành bỏ ống nghe xuống , ngồi bó gối suy nghĩ vẩn vơ . Không hiểu tại sao Huỳnh Nhiên có thái độ lạ thế . Hình như anh có chuyện gì đó.

Thy Mai nghiêng người qua thành ghế , bấm số gọi về nhà . Nhưng thật lâu vẫn không có ai cầm máy "Lạ thật mẹ và Thoại Anh đi đâu nhỉ" cô nghĩ thầm với cảm giác bồn chồn.

Ngày mai Huỳnh Nhiên gọi ra , nhất định cô sẽ hỏi cho ra lẽ. Cô có cảm tưởng anh muốn giấu cô chuyện gì đó , một chuyện nghiêm trọng có liên quan đến công ty

Cả ngày hôm sau , cô làm việc với tâm trạng buồn rười rượi . Buổi chiều cô định về thì ông Đạt bước ra.

- Cậu Nhiên đâu ? Sao hôm nay cô đi làm một mình vậy Thy Mai ?
- Dạ , anh về thành phố rồi . Hình như công ty có chuyện gì đó.

Ông Đạt ngồi xuống trước bàn hỏi với vẻ quan tâm:

- Chuyện gì vậy . Tôi có thể biết được không ?

Thy Mai thành thật:

- Hôm trước ở thành phố gọi điện ra báo là có một số người muốn rút cổ phần , anh phải về họp ban quản trị để giải quyết.

Ông Đạt gõ tay lên bàn:

- Như vậy cũng không có gì nghiêm trọng lắm đâu , cô đừng lo . Hôm nay tôi thấy cô có vẻ bất thường quá , tôi tưởng cô không khoẻ, hoá ra là cô lo chuyện này . Yên tâm đi Thy Mai.

Thì ra lúc nào ông cũng quan tâm đến cô . Thy Mai thấy cảm động vô cùng . Cô cười gượng:

- Dạ, cũng hơi lo thôi . Với lại anh Nhiên bảo là hình như có ai đó vận động các cổ đông , có thể họ sẽ tiếp tục rút chân ra nữa.

- Vậy à ? Vậy thì gay lắm.

Ông Đạt ngồi yên lặng , có vẻ suy nghĩ . Thật lâu ông ngẩng lên:

- Chuyện này làm tôi liên tưởng đến Hồng Diễm . Có lần cô ta đến đề nghị liên kết với tôi , cô ta muốn tôi hợp tác với cô ta làm cho Thiên Tinh phải phá sản . Lúc đó tôi từ chối , và cũng không quan tâm lắm . Tôi nghĩ người đàn bà đó chỉ nói cho hả giận . Và cô ta không đủ trình độ để nghĩ ra cách phá hoại công ty...

Thy Mai không nén được , cô cắt ngang:

- Ông nghĩ cô ta có liên quan đến chuyện này ?

- Tôi không khẳng định , nhưng dù sao đề phòng vẫn hơn . Cô ta thì không đủ sức để làm gì rồi . Nhưng có thể tung tiền ra nhờ một ai đó cố vấn.

Thy Mai ngồi im , bàng hoàng . Tất cả chỉ là giả định nên cô không thể kết luận . Nhưng dù sao sự khám phá đó cũng làm cô lo nôn nao . Cô chớp chớp mắt:

- Bây giờ tôi phải làm gì đây ?

Ông Đạt mỉm cười:

- Cũng chưa chắc tôi phán đoán đúng đâu . Cô đừng lo như vậy . Chiều nay tôi có mời mấy người bạn đi ăn . Cô đi với chúng tôi nhe . Không nên ngồi một mình và nghĩ đủ chuyện , Thy Mai ạ. Cô sẽ chịu không nổi đâu.

Thy Mai lắc đầu , cười gượng:

- Tôi phải về nhà chờ điện của anh Nhiên , cảm ơn ông.

- Thì thôi vậy , nhưng đừng có lo lắng quá nhé . Tối nay tôi sẽ đến chơi với cô.

- Dạ.

Ông Đạt đứng dậy đi ra cửa . Thy Mai lo dọn dẹp nên không để ý cử chỉ có vẻ chậm chạp của ông , Khi cô xuống cầu thang thì thấy ông ngã quỵ trên ghế , bất tỉnh . Cô hét hồn chạy vội xuống:

- Ông làm sao vậy , có sao không ?

Cô lay lay tay ông . Vẫn không thấy trả lời . Cô đứng dậy nhìn quanh , run bần bật . Mọi người trong công ty đều đã về . Chỉ còn người bảo vệ thấp thoáng ngoài sân . Cô chạy quỳnh quáng ra gọi ông ta . Rồi trở vào ông Đạt.

Nửa giờ sau cô đến bệnh viện . Ông Đạt được đưa ngay vào phòng cấp cứu .

Thy Mai ngồi một mình ở phòng đợi . Cô gọi điện cho người nhà của ông ở

thành phố . Và ở lại bệnh viện suốt cả đêm đó.

Những ngày kế tiếp , Thy Mai bận rộn đến tối mịt không có ông Đạt , cô phải đứng ra giải quyết tất cả mọi chuyện trong công ty . Buổi tối lại vào bệnh viện săn sóc bệnh nhân , cô bận đến nỗi không có đủ thời gian để về thành phố tìm Huỳnh Nhiên . Còn anh thì cũng biệt tăm . Những cú điện cô gọi về thành phố hầu như không khi nào gặp được anh . Cô bị hai nỗi lo đè nặng đến mức tưởng như không gượng nổi . Và cũng không thể buông được cái nào.

Buổi tối cô vào bệnh viện . Cả tuần nay bạn bè và nhân viên trong công ty đến thăm ông nườm nượp . Nhưng không ai biết rõ sự nguy hiểm của ông bằng cô . Chính sự hiểu biết đó đã làm cô đủ hy sinh ở lại bên ông.

Khi người khách cuối cùng ra về , ông Đạt có vẻ mệt mỏi nằm im . Thy Mai đến ngồi gần giường im lặng để cho ông yên tĩnh . Ông Đạt bỗng mở mắt ra nhìn cô:

- Về nhà đi Thy Mai , tối nay tôi có thể tự lo được rồi . Cô đừng mệt vì tôi như vậy.

Thy Mai mỉm cười lắc đầu:

- Về nhà tôi không yên tâm . Tôi khỏe lắm . Ông đừng lo.

Ông Đạt nằm yên một chút , rồi bắn khoăn:

- Chuyện công ty ra sao rồi , mấy hôm nay cậu Nhiên có gọi cho cô không ?
- Dạ , tôi không liên lạc được với anh.
- Cô cứ lo cho tôi thế này là không nên đâu , Thy Mai ạ . Đừng để chồng cô buồn.

Thy Mai nói nhỏ:

- Rồi anh sẽ hiểu cho ông . Anh biết thông cảm lắm ông ạ.

Ông Đạt nhìn lên trần nhà , cười buồn rầu:

- Không ngờ về cuối đời , tôi chỉ có cô là người duy nhất bên cạnh . Sống độc thân như tôi thật không nên chút nào.
- Sao ông lại bi quan như vậy ? Rồi ông ra viện , và có thể bắt đầu từ mọi thứ mà.

Ông Đạt quay lại , đôi mắt trầm tĩnh nhìn cô:

- Cô giấu tôi làm gì , tôi biết mình chỉ còn sống vài tháng nữa thôi . Tôi đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Mắt Thy Mai mở lớn kinh ngạc:

- Làm sao ông biết điều đó ?

- Đừng khờ như vậy cô bé . Bác sĩ bảo cô giấu hay tự ý cô vậy ? Tôi đã phát hiện nó cách đây hai tuần . Không ngờ nói phát triển nhanh đến vậy.

Thy Mai ngồi im , ông Đạt đã biết rồi thì cô còn giấu làm gì . Cô bỗng thấy thương ông sâu sắc . Một nỗi thương cảm khi biết sẽ vĩnh biệt người đã từng thương yêu mình . Cô òa lên khóc như đứa trẻ.

- Tôi biết làm sao để giúp ông đây , trời thật bất công với ông . Suốt cuộc đời ông chẳng được gì cả.

- Tôi đã có đầy chữ Thy Mai , đó là sự thành đạt sự nghiệp , và những ngày cuối đời còn có tình bạn của cô . Tôi thấy đầy đủ lắm rồi.

- Nhưng bao nhiêu đó đâu có đủ , so với những gì ông đã mất mát - Thy Mai nói nghẹn ngào.

- Tôi không quan trọng cuộc đời cho và lấy đi cái gì của mình, điều chủ yếu là mình bằng lòng với những cái gì đã có . Và tôi mãn nguyện lắm rồi.

Ông Đạt mỉm cười , nụ cười thanh thản , bình yên đến nỗi Thy Mai tự nhiên rùng mình . Trước cái chết , có người có thể bình thản vậy sao ?

Cả hai im lặng . Ông Đạt nhắm mắt lại , Thy Mai tưởng ông đã ngủ , cô định đứng dậy . Nhưng ông chợt mở mắt ra:

- Mấy ngày này cô vất vả lắm phải không ? Nhìn cô như vậy tôi đau lòng quá.

Thy Mai lắc đầu:

- Tôi không nghĩ tới chuyện cực đâu , mà chỉ muốn làm hết cho ông trong những ngày cuối đời...

Cô im bật vì nhận ra mình lỡ lời . Nhưng nụ cười bao dung của ông làm cô yên tâm . Cô nói nhỏ:

- Tôi xin lỗi.

Ông Đạt vẫn giữ nụ cười hiền hòa:

- Tôi nay cô về nhà đi Thy Mai . Phải nghĩ đến sức khỏe của mình nữa cô bé ạ.

Giọng ông tư lự:

- Những người thân của tôi thật là vô tình... mà thôi không nên trách họ , ai cũng có cuộc sống riêng cả.

Ông trở mình , nhắm mắt lại . Bắt đầu ngủ thiếp đi . Thy Mai nhẹ nhàng đứng dậy dọn dẹp mọi thứ trên bàn . Cô nhìn đồng hồ . Đêm đã khuya lắm rồi . Cô mặc thêm áo , rồi đi ra ngoài . Cô mệt mỏi đến mức có thể ngủ ngay trên nền gạch lạnh lẽo kia mà không thấy e dè . Chỉ có sức mạnh của lý trí mới giúp cô đứng vững được để về nhà.

Hôm nay chúa nhật , buổi sáng Thy Mai tranh thủ đến nhà ông Đạt dọn dẹp trước khi vào bệnh viện . Cô vào phòng ông lấy thêm ít đồ , rồi đi xuống . Nhưng đến giữa cầu thang , cô đứng sững người khi thấy Huỳnh Nhiên . Anh đứng giữa phòng khách nhìn lên . Cái nhìn của anh... Thy Mai cảm nhận ngay một cơn giận chết người , cô rùng mình tê liệt mọi phản ứng . Bất ngờ và hoảng sợ . một phút sau , cô mới bình tĩnh lại và hấp tấp chạy xuống:

- Anh ra đây hồi nào , sao anh biết em ở đây ?

Cô đứng trước mặt anh , Huỳnh Nhiên im lìm nhìn cô , rồi bất ngờ giáng cho cô cái tát tay nảy lửa . Không thèm nói câu nào , anh giận dữ bỏ đi . Thy Mai

choáng váng đứng ôm mặt . Qua phút định thần , cô vội chạy theo Huỳnh Nhiên:

- Anh đứng lại đi , để em giải thích đã . Anh Nhiên !

Nhưng Huỳnh Nhiên đã ra đến cổng , điên cuồng mở cửa xe . Khi Thy Mai ra đến ngoài đường thì chiếc xe đã lao đi như mũi tên . Thy Mai buông tay đứng yên , thất vọng và bần loạn . Cô thất thiểu vào nhà , ngồi phịch xuống thềm chán nản . Thái độ của Huỳnh Nhiên làm cô thấy bất lực quá . Khi giận lên là tước mất của người khác cơ hội để giải thích . Lúc trước giận cô còn chịu cãi cò , còn anh thì ngay một câu nói cũng không nghe . Độc đoán kinh khủng.

Một lát sau , cô ngán ngẩm ra lấy xe . Cô không vào bệnh viện mà cứ đi loay quanh tìm anh , tìm cả buổi sáng cũng không gặp . Không thể bỏ ông Đạt trong bệnh viện , cô đành quay lại , tự nhủ rồi sẽ giải thích sau.

Buổi tối cô gọi số máy di động của anh , nhưng vừa nghe tiếng cô , anh đã lập tức tắt máy . Sáng hôm sau thì cô đến công ty . Quang Viễn cho biết anh vừa về thành phố . Giờ thì cô chán nản đến mức muốn buông xuôi tất cả . Khi nổi giận Huỳnh Nhiên đáng sợ như vậy đó . Cô không biết mình sẽ chịu đựng tình trạng này đến bao giờ.

Mùa Lá Rơi

Chương 19

Huỳnh Nhiên ngồi một mình trong văn phòng . Cửa sổ đóng kín làm căn phòng tối mờ mờ . một vẻ hoang vắng im lìm phủ kín xuống anh . Mà không chỉ riêng trong căn phòng cả công ty cũng trở nên im vắng không bóng người . Tất cả nhân viên đã nghỉ việc . Hợp đồng cho thuê cũng sắp hết , còn hơn tuần nữa anh cũng trả lại trụ sở đặt văn phòng . Dấu ấn của một thời hoạt động ồn ào đã thật sự qua rồi . Mọi cứu vãn của anh đều vô ích.

Huỳnh Nhiên nằm ngửa người , chân gác bừa lên bàn . Những ngày này anh còn biết đi đâu hơn là tìm đến đây , giam mình trong căn phòng im vắng này gặm nhấm cho hết sự thất bại của mình . Thất bại cả trong sự nghiệp lẫn tình yêu . Đối với một người đàn ông thì cuộc đời coi như đã hết rồi.

Có tiếng chân đi thật nhẹ vào phòng . Hồng Diễm đứng bên cạnh anh . Cô cúi xuống ngắm nghía khuôn mặt im lìm đau đớn của anh với một nụ cười mãn nguyện . Rồi cười ồn ào:

- Sao anh lại ngồi một mình ở đây vậy ? Tiếc nuôi thời vàng son à ?

Huỳnh Nhiên giật mình mở mắt , anh ngồi thẳng người lên , im lặng nhìn người phụ nữ ghé gớm trước mặt . Người phụ nữ mà anh muốn được bóp cổ hơn là nói chuyện với cô ta , dù là nguyên rửa.

Thấy cái nhìn khinh ghét của anh . Hồng Diễm vẫn không hề nao núng . Cô có lý do để tự tin khi đến tìm anh , đó là canh bạc cuối cùng mà cô có thể làm được . Cô cười hòa hoãn.

- Đừng nhìn em như kẻ thù nữa , em không đáng ghét như anh nghĩ đâu.

Huỳnh Nhiên quay mặt nơi khác , im lặng . Với người đàn bà quỷ quyết này , anh không có gì để nói nữa.

Hồng Diễm ngồi ghé chân lên cạnh bàn . Cúi xuống gần anh:

- Anh có biết bây giờ em là người duy nhất của anh không ?

-...

- Anh đừng có thờ ơ như vậy , chịu khó nghe em nói đi . Anh hãy hợp tác với em . Em còn số vốn khá lớn và căn nhà ở Biên Hòa . Em sẽ bán nó và giao tất cả cho anh , cộng với số vốn của anh , mình có thể mở công ty trở lại , anh chịu không ?

Huỳnh Nhiên quay lại , cười nhếch môi với một chút mai mỉa:

- Với điều kiện là anh phải sống với em , phải không em thân yêu ?

- Đúng , đúng . Nhưng không như trước kia nữa , mà anh phải chính thức ly dị và cưới em , em phải có quyền lợi hợp pháp với cương vị là vợ anh -

Hồng Diễm nói hấp tấp.

Huỳnh Nhiên không trả lời , anh đứng dậy , bước đến mở cửa sổ . Ánh sáng ủa vào làm căn phòng có vẻ sinh động hơn . Tâm trạng chán chường của anh cũng biến mất . Anh ngồi xuống salon , nghiêng đầu nhìn Hồng Diễm :

- Tại sao cô tha thiết với tôi như vậy ?

- Vì em yêu anh , yêu thật sự, và chỉ muốn có anh.

- Phải không ? Một người như cô mà cũng biết yêu nữa sao ? Cô làm tôi cảm động đến sắp khóc lên đây . Thật là hân hạnh.

Hồng Diễm ngồi xuống bên cạnh anh , giọng hào hứng:

- Anh đừng nghi ngờ em . Em đâu có xấu xa như anh tưởng . Em yêu anh thật mà . Anh nghĩ lại đi , bây giờ anh đâu còn là giám đốc nữa mà sợ em lợi dụng.

Thấy Huỳnh Nhiên nhướng mắt nhìn mình , cô nói tiếp với giọng hấp tấp:

- Trước kia em có coi thường anh thật . Vì lúc ấy anh ngờ nghệch quá , em chỉ thích đùa cho vui thôi . Nhưng sau này anh thay đổi trở thành một người đàn ông bản lĩnh , em cũng không biết em yêu anh từ lúc nào nữa . Em cố sức giành giật anh với vợ anh vì em yêu quá , anh hiểu được điều đó không ?

Huỳnh Nhiên nhìn cô , đôi mắt như soi thấu tâm can cô:

- Chỉ đơn giản có vậy thôi à ?

Hồng Diễm cup mắt xuống , biết là không có gì qua được sự phán đoán của anh , cô đành nói thật:

- Dĩ nhiên em biết anh có khả năng nuôi được em . Em không biết làm ăn nên sợ người khác lừa gạt gia tài , con người anh quá tốt , chắc chắn em có thể yên tâm . Em đã từng bị chồng hành hạ , bây giờ chỉ muốn có người đàn ông lịch sự đối xử tốt với vợ. Vậy là đủ rồi.

- Cuối cùng cô cũng nói ra ý đồ của mình.

- Vâng , em đã nói thật , rất thật . Đã muốn làm vợ anh rồi thì em không dám giấu giếm điều gì cả.

- Vì cô biết có giấu cũng không được.

- Em biết em thực dụng , anh không ưa mấy người như vậy . Nhưng thật tình là em yêu anh mà , anh nên tin như vậy đi anh.

Huỳnh Nhiên cười khẽ:

- Tôi sẽ không hoài nghi về điều đó.

- Vậy anh có đồng ý hợp tác với em không , gia tài của em sẽ do anh làm chủ mà.

Huỳnh Nhiên chỉ cười khi nghe cô nói . Anh đứng dậy , bước về phía cửa sổ đứng , như muốn tránh sự gần gũi với cô . Thấy anh cứ đứng hút thuốc .

Hồng Diễm hoang mang:

- Sao anh không nói gì hết vậy , trả lời em đi . Anh có đồng ý đề nghị của em không ?

Huỳnh Nhiên cũng lặng im quan sát cô , rồi nghiêm nghị:

- Hình như cô đánh giá tôi thấp quá Diễm ạ, quá thấp khi đề nghị như vậy .
Lẽ ra cô đừng nên nói gì cả.

Hồng Diễm bắt đầu lo âu:

- Sao vậy ?

- Cô nghĩ tôi sẽ đồng ý sao ? Sao cô không nghĩ ngược lại . Điều đó chỉ càng làm tôi tránh xa cô . Sau tất cả những gì cô đã gây ra cho tôi , điều hay nhất là hãy vĩnh viễn đừng để tôi gặp cô . Như vậy mới là sĩ diện đấy Diễm.

- Có nghĩa là anh từ chối đề nghị của tôi ?

Thấy nụ cười ngạo mạn thoáng trên môi anh , Hồng Diễm ngỡ ngàng một lát , rồi cười gằn:

- Anh thật là đồ ngu , vừa ngu vừa mù quáng . Sao anh không chịu hiểu tôi mới là người nâng đỡ sự nghiệp của anh.

Huỳnh Nhiên cười khẩy:

- Nâng đỡ sau khi đã phá hoại . Cô còn thủ đoạn nào xảo quyết hơn nữa không ?

Hồng Diễm hấp tấp:

- Tất cả những việc em làm là chỉ muốn giành lấy anh . Nếu không dồn anh vào đường cùng thì anh còn kiêu ngạo lắm . Làm vậy để anh thấy giá trị của em.

Huỳnh Nhiên quay mặt đi , khinh bỉ đến mức không muốn nói gì cả. Hồng Diễm đến đứng trước mặt anh:

- Anh nhìn kỹ đi , Thy Mai nó có đủ khả năng giúp vốn cho anh không . Có người vợ như nó anh chẳng được tích sự gì cả. Chỉ có tôi mới giúp anh khôi phục sự nghiệp mà thôi . Anh tưởng với số vốn còn lại , anh đủ sức mở công ty lớn như trước sao ?

Huỳnh Nhiên chỉ nhìn cô , không hề nói . Mặc cho Hồng Diễm hoa tay múa chân . Cử chỉ của anh càng làm cô điên tiết:

- Trước đây anh khinh thường tôi lắm , anh nghĩ tôi ngu dốt , sẽ không làm gì được anh . Thực tế đã chứng minh rồi đó . Tôi tuy ngu thật nhưng bỏ tiền ra thì có khối người làm cố vấn cho tôi . Công ty Thiên Tinh đã sụp đổ rồi . Không có ai dám góp cổ phần nữa đâu , anh đừng có tự tin.

Huỳnh Nhiên nhìn cô như nhìn một quái vật:

- Nói đủ chưa , em thân mến ? Em có thể rời khỏi đây rồi đó.

- Anh đuổi tôi hả?

Về mặt Huỳnh Nhiên đầy kiêu ngạo:

- Xin lỗi là không thể lịch sự với em . Em không đáng để nhận nó đâu . Thưa em.

Vừa nói anh vừa đi về phía bàn , như không có mặt cô trong phòng . Thái độ khinh bỉ của anh làm Hồng Diễm tím mặt , cô hằn học:

- Rồi anh sẽ hối hận , hãy mở mắt chờ xem con bé Thy Mai sẽ giúp gì được

cho anh.

Cô tức giận quơ lấy chiếc xác tay , lao ra khỏi phòng . Tiếng giày cô nện trên hành lang như khuấy động sự yên lặng của dãy phòng vắng tanh.

Huỳnh Nhiên lại ngồi xuống ghế, chán nản . Khi còn lại một mình anh không đủ sức chống chọi với sự yếu đuối của mình nữa . Không còn đủ nghị lực để phấn đấu hay làm một cái gì đó . Anh cũng không còn bỗng bột đi tìm rượu để giải toa? nỗi buồn . Chỉ cảm lạnh một mình , thậm chí không muốn về nhà để thấy câu hỏi thăm lặng trong mắt mẹ và em gái.

Buổi chiều buông xuống . Trời bắt đầu tối dần . Huỳnh Nhiên đứng dậy , lặng lẽ ra khỏi phòng . Anh đóng cửa rồi ra ngoài . Ở hành lang , Thy Mai cũng vừa bước vào . Thấy cô , anh đứng nhìn một cách thản nhiên , lạnh lùng như người lạ. Thậm chí cũng không buồn giận dữ hay hỏi tội . Thái độ của anh làm Thy Mai ngán ngại không biết nên thế nào . Cô đứng trước mặt anh , rụt rè.

- Em mới về , lúc này em về nhà nhưng không gặp mẹ , Thoại Anh bảo có thể anh đến đây . Em đến tìm anh.

- Chi vậy ?

Cách hỏi lạnh nhạt của Huỳnh Nhiên làm Thy Mai đâm ra lúng túng . Cô nhìn xuống chân:

- Sáng hôm đó em tìm anh khắp nơi , khi gặp anh Viễn em mới biết anh về thành phố . Anh... anh cư xử như vậy thẳng tay quá . Lẽ ra anh phải để em giải thích.

Huỳnh Nhiên cười lạnh:

- Nhìn thấy là đủ rồi , cần gì nghe nói dối.

- Em không có nói dối , anh không nghe làm sao hiểu được mấy ngày đó em...

Nhưng Huỳnh Nhiên cắt ngang:

- Đủ rồi đừng nói nữa . Tôi đang bực mình và không muốn thấy mặt cô đâu.

Thy Mai đứng im . Thái độ thẳng thừng của anh làm cô thấy khổ sở. Nhưng vẫn không chịu thua . Cô lặng lẽ nhìn Huỳnh Nhiên , anh thọc tay trong túi , đứng tựa cạnh bàn nhìn ra cửa . Dáng điệu rõ ràng là chờ cô tự giác về . Thy Mai thở nhẹ , nói sang chuyện khác:

- Em về đây mới biết chuyện công ty , em nghe dư luận xôn xao lắm , tại sao anh không cho em biết ?

Huỳnh Nhiên quay lại cười khinh mạn:

- Và cô đến đây để chia buồn ? Nếu vậy thì rất cảm ơn . Nhưng cô thấy đó , tôi đã không hề ngã gục . Còn cô , có thấy mình đã may mắn không ?

- May mắn cái gì ? - Thy Mai ngơ ngác.

Huỳnh Nhiên nheo mắt:

- Có thật cô không hiểu không , hay giả vờ ngơ ngác như chú nai ? Nếu vậy

thì để tôi nói giùm nhé . Dù sao sống với ông ta cuộc sống của cô vẫn được đảm bảo hơn là làm vợ một tay đã bị phá sản . Cô nhảy bèn lăm đó Thy Mai.
Thy Mai mím môi:

- Anh nghĩ em thấp như vậy sao ?

Huỳnh Nhiên sửa lại:

- Không phải nghĩ mà là thấy.

- Anh... nếu anh đánh giá em như vậy thì...

Thy Mai dừng lại , quay người bỏ ra cửa . Nhưng không hiểu thế nào , cô chậm chạp quay lại:

- Anh đang ở tâm trạng không bình thường , em không giận anh đâu . Nhưng anh áp đặt như vậy em chịu không nổi . Những gì đã làm em không hề thấy xấu hổ. Thậm chí có thể tự hào làm mình đã hy sinh không uổng phí , nếu không , sau này em sẽ ân hận suốt đời.

Huỳnh Nhiên lăm li nhìn cô , như cố đè nén sự tự ái và cơn giận chực bùng lên . Nhưng Thy Mai lại hiểu cái nhìn của anh theo nghĩa khác . Cô hấp tấp giải thích tiếp:

- Anh có biết ông Đạt đáng thương lắm không ? Ông ấy...

Chịu hết nổi , Huỳnh Nhiên nói như quát:

- Đủ rồi . Thật là đê tiện . Vô liêm sỉ đến mức dám nói như vậy trước mặt tôi . Hồng Diễm có mất tư cách đến mấy cũng không đủ can đảm thừa nhận việc làm của mình như vậy , cô còn đức hạnh hay không hả?

Thy Mai hoảng lên vì cơn giận bất chợt của anh , cô không hiểu được vì sao và anh nghĩ lệch lạc chuyện gì . Cô mở miệng định nói thì Huỳnh Nhiên đã nói nhanh , giọng phần nộ ghê gớm:

- Cô nói như vậy chưa chính xác lắm đâu . Sao không bảo thẳng là ông ta đáng yêu , dĩ nhiên là như vậy rồi . Những ông già thành đạt bao giờ cũng đáng yêu hơn là những thằng thất bại như tôi . Nhưng tôi xin cô , hãy giữ ý nghĩ đê tiện đó trong cái đầu nơ bẩn của mình . Đừng nói ra điều ấy với bất cứ ai . Nó cũng trở trái như lúc Hồng Diễm bảo tôi ly dị với cô vậy hiểu chưa.

Thy Mai khò sở:

- Sao lúc nào anh cũng nghĩ xấu về em như vậy , anh cố chấp và độc đoán kinh khủng.

Huỳnh Nhiên như không quan tâm đến những lời cô nói , vẫn tiếp tục ý nghĩ của mình . Anh nói một cách ngao ngán:

- Cô nghĩ điều đó sẽ làm tôi đau khổ lắm sao . Không bao giờ.

Thy Mai hơi tự ái:

- Có nghĩa là anh không yêu em đến mức cần có em ?

- Tôi không cần những loại người vô tình như vậy.

Anh nhìn cô một thoáng , rồi quay chỗ khác , kiêu ngạo:

- Nếu cô nghĩ những ngày này tôi thất chí thì làm rồi , không cần đến đây an ủi gì cả. Sự thương hại của cô chỉ làm tôi nổi giận.

- Em đã nói là em không nghĩ như vậy mà.

- Cô có nghĩ hay không cũng mặc . Còn tôi , xem như thất bại một lần cho biết , đâu có đáng gì để phải ngã quỵ . Tôi đâu có yếu đuối đến vậy.

Thy Mai nói khẽ:

- Em cũng mong như vậy , em chỉ sợ anh...

- Thất vọng hả? - Anh nhún vai - Đừng có đánh giá tôi thấp quá như vậy.

Cả hai im lặng , Huỳnh Nhiên muốn chấm dứt câu chuyện và chỉ chờ Thy Mai biến khỏi mắt anh . Nhưng cô vẫn lì lợm ngồi im . Thấy cử chỉ của cô , anh cười gằn và nhìn cô y như cách mà Thy Mai đã nhìn anh trước đây . Tự nhiên cô rùng mình:

- Đừng nhìn em như vậy anh Nhiên , nếu anh biết thời gian này em khổ sở ra sao , anh sẽ không thẳng tay với em như vậy đâu.

Huỳnh Nhiên lạnh lùng quay đi:

- Nếu không chứng kiến những việc làm của cô , có lẽ tôi đã mềm lòng khi nghe cô nói . Đừng làm ra vẻ tội nghiệp như vậy Thy Mai , không hợp với cô đâu.

Thy Mai nói khẽ:

- Ngày trước anh đã trách em cố chấp , bây giờ anh còn hơn thế nữa , đến mức trở thành độc đoán . Nếu anh không cho em cơ hội giải thích , anh sẽ hối hận.

- Điều mà tôi hối hận là đã đặt hết niềm tin vào cô , đã phí hoài những ngày tháng đeo đuổi mơ tưởng . Chuyện đó chấm dứt rồi.

Thy Mai định nói , nhưng anh lại ngăn:

- Để tôi nói cho hết , sau đó đường ai nấy đi . Tôi sẽ làm thủ tục ly dị càng sớm càng tốt . Cô yên tâm.

Thy Mai kinh hoàng nhìn Huỳnh Nhiên . Cổ họng tắc nghẽn không nói được . Anh nói bằng giọng khinh miệt:

- Sự sụp đổ của công ty hoàn toàn là do lỗi của tôi . Vì tôi đã quá tự tin . Tôi mãi miết ở lại Đà Lạt để sống bên cạnh cô , si tình một cách ngu ngốc . Tôi không hề nghĩ đến việc Hồng Diễm có thể phá hoại tôi . Thế mà cô ta đã làm được điều đó . Hai lần tôi khốn đốn đều cũng chỉ vì phụ nữ , đủ lắm rồi , tôi không muốn bị vướng bận nữa.

- Nhưng em khác với Hồng Diễm - Thy Mai kêu lên.

Giọng Huỳnh Nhiên chế giễu:

- Vâng , cô khác với cô ta , mỗi người đề tiện theo cách khác nhau . Cô là người trí thức nên dĩ nhiên sự đề tiện sẽ kín đáo hơn.

Thy Mai ngồi im , tức muốn khóc . Huỳnh Nhiên như không thấy cặp mắt đỏ hoe của cô , anh dừng dừng nói tiếp:

- Khi công ty giải tán , tôi thật sự sụp đổ. Tôi đã gọi điện thoại gọi cô trở về thành phố . Đó là lúc tôi cần cô ghé gối . Nhưng cô thì chỉ nghĩ tới Giám Đốc của cô . Ban đầu tôi thông cảm được , vì dù sao cô cũng phải có trách nhiệm với công ty . Nhưng sau đó thì tôi không chấp nhận , cô hiểu không ? Không bao giờ tôi tha thứ.

Như không kèm được cơn giận , anh quát mắt nhìn Thy Mai:

- Suốt cả tuần không cách gì tôi liên lạc được với cô . Giải quyết xong chuyện công ty là tôi bay ra ngoài đó . Cuối cùng thì tôi cũng hiểu được tại sao cô tránh tôi . Cô không thể nén lòng chờ ly dị được sao , việc gì phải gấp vậy.

Thấy cặp mắt hoang mang của cô , anh nghiến răng:

- Cô biết công ty sụp đổ nên sợ phải trở về với tôi chứ gì . Và những ngày đó cô công khai sống với ông ta . Cô không thấy làm vậy là trơ tráo quá hay sao ?

Thy Mai kêu lên:

- Em hoàn toàn không biết chuyện công ty giải tán . Em có gọi về mấy lần nhưng không gặp anh.

- Câm đi , đừng ngụy biện . Nếu không cố tình tránh tôi việc gì cô phải tránh những cú điện thoại tôi gọi ra , đến công ty thì dặn nhân viên không để tôi gặp . Nếu không sợ liên lụy đến tôi thì việc gì cô phải làm vậy . Vợ chồng mà có thể cư xử cặn tào ráo máng như vậy sao.

Thy Mai lắc đầu bất lực:

- Anh chẳng hiểu gì cả, lúc đó ông Đạt bệnh , em phải...

- Vậy thì nếu tôi bệnh , cô có chịu về đây ở bên cạnh tôi không ?

- Em sẽ làm như vậy nếu anh gọi . Nhưng lúc đó ông Đạt ..

- Đủ rồi , đừng có mở miệng là bênh vực ông ta nữa . Sự chịu đựng của tôi cũng có giới hạn mà thôi.

- Anh đúng là độc đoán , em chịu không nổi anh nữa . Biết vậy em đã không lặn lội về tìm anh.

Huỳnh Nhiên quay phắt lại , phải cố kiềm chế lắm anh mới không làm gì cô . Anh quát mắt nhìn như có thể nuốt cô trong cơn thịnh nộ. Thy Mai hơi lùi lại , cử chỉ sợ hãi của cô làm anh cười gằn.

- Đừng lo , tôi không làm gì cô đâu . Cô đâu có xứng đáng để tôi đau khổ hay tức giận . Nếu là trước kia thì có thể. Nhưng bây giờ thì không , cũng như tôi đã không hề tức giận khi đứng trước mặt Hồng Diễm.

Cách đánh đồng của anh làm Thy Mai thấy tự ái , cô mím môi quay chỗ khác:

- Nếu đã khinh thường em như vậy , thì em cũng không còn gì để nói nữa.

Huỳnh Nhiên nhìn cô hơi lâu , cái nhìn vô cùng dửng dưng xa lạ:

- Cô có biết cô làm tôi thật sự xúc động về Hồng Diễm không . Cô ta có thủ

đoạn thật , nhưng tôi có thể mềm lòng vì tình yêu mãnh liệt của cô ta dành cho tôi . Còn cô , sự trở mặt của cô làm tôi khinh bỉ nhiều hơn là đau khổ.

- Anh...

- Khoan nói , để tôi nói cho hết ý . Bây giờ dù cô có muốn quay lại , tôi cũng không đón nhận đâu . Chúng ta ly dị đi.

Thy Mai lạc giọng:

- Anh thật sự thấy cần Hồng Diễm thật sao ?

Huỳnh Nhiên không trả lời . Thái độ của anh như một mũi tên bắn vào tim Thy Mai , đau đớn và tự ái . Mặt cô trắng bệch đi:

- Nếu vậy thì em cũng không còn gì để nói nữa . Coi như đây là lần gặp cuối cùng . Chào anh.

Cô đi như chạy ra hành lang . Huỳnh Nhiên cũng không buồn gọi lại . Anh cười khẽ một mình . Rồi lững thững đi ra khoá cửa lại . Về mặt lạnh băng. Có lần Thy Mai nói với anh rằng , khi người ta không còn gì để mất thì người ta cũng chẳng cần níu giữ làm gì những cái không thuộc về mình . Lúc ấy anh cho rằng cô ngụy biện . Nhưng giờ thì anh thật sự thấm thía . Thy Mai đã không còn là của anh nữa , vậy thì níu kéo làm gì . Anh còn gì để cho cô . Cứ để mặc cô tìm đến một cuộc sống yên ổn , đầy đủ. Thậm chí anh sẽ vô cùng vô lý khi tìm cách trời buộc.

Anh cúi đầu đi trên hành lang . Như bị đè nặng bởi cảm giác đau khổ thất vọng . Bóng tối và sự vắng lặng như càng gọi sự cô đơn đến không chịu được . Anh nghĩ đến Thy Mai , rồi lại lắc đầu cố xua đuổi hình ảnh cô ra khỏi tâm trí . Thà cô đừng xuất hiện để anh được yên ổn quên đi nỗi buồn nguyền nát . Cô đến để ban bố sự thương hại chỉ càng làm anh thấy đau mà thôi.

Bà Hương gõ cửa phòng rồi hỏi vọng vào:

- Con làm gì trong đó Nhiên , mẹ vô được không ?

Huỳnh Nhiên bước ra mở cửa:

- Có gì vậy mẹ , mẹ vô đi.

Nhìn mớ quần áo bừa bộn trên giường , bà Hương thở dài:

- Con lại đi nữa sao . Đi đâu vậy ?

- Con sang Hồng Kông , bên ấy có nhiều người trước đây làm ăn với con . Con muốn vận động họ qua Việt Nam đầu tư.

- Nhưng bây giờ con đâu còn đủ vốn để...

Huỳnh Nhiên trấn an:

- Mẹ đừng lo , con biết cách xoay xở mà . Dĩ nhiên khi lập công ty mới thì qui mô không thể như trước . Con muốn hợp tác với họ theo cách khác trước đây , con đã có dự án khác rồi.

Bà Hương vẫn lo âu:

- Tùy con thôi . Vậy chừng nào con ra Đà Lạt ?

Huỳnh Nhiên khẽ cau mày . Anh biết mẹ lại sắp nhắc đến Thy Mai , nhưng anh giả vờ không biết:

- Công ty giải tán rồi , con ra ngoài đó làm gì.

- Nhưng dù sao cũng phải gọi Thy Mai trở về . Nhà mình đâu có khó khăn đến nỗi nó phải đi làm xa như vậy.

Huỳnh Nhiên im lặng khá lâu , rồi quyết định nói thật:

- Tụi con đã quyết định ly dị rồi.

Bà Hương khẽ cau mày . Nhưng vẫn tỏ ra bình thản:

- Lần này là do con quyết định phải không ? Lỗi của nó chắc không như con nghĩ đâu . Và ông Đạt cũng không phải là loại người như vậy.

Mặt Huỳnh Nhiên tối sầm . Anh đã rất cố gắng để không nghĩ đến hai người đó . Vậy mà mẹ anh lại còn tỏ ý bênh vực họ thì thật không hiểu nổi . Nhưng anh vẫn tỏ ra thờ ơ:

- Vấn đề không phải ông ta là loại người nào , mà là Thy Mai đã quyết định thế nào . Cô ta đã chọn lựa một cách khôn ngoan , mẹ không thấy như vậy sao ?

- Đáng lẽ con phải hỏi nó thật kỹ mới phải.

- Con không đủ kiên nhẫn nữa mẹ ạ. Mẹ đừng nhắc chuyện này nữa . Lát nữa con ra phi trường rồi , mẹ xếp đồ vào vali giùm con đi.

Anh mở tủ soạn giấy tờ . Chợt Thoại Anh lộ đầu vào:

- Anh Hai , có khách.

Huỳnh Nhiên ngẩng đầu lên ngạc nhiên:

- Ai vậy , sao lại tìm anh vào giờ này ?

Nói vậy, nhưng anh vẫn nhanh nhẹn bước xuống phòng khách . Một người đàn ông đứng tuổi đang ngồi ở salon . Thấy anh ông ta đứng dậy:

- Cậu là Huỳnh Nhiên ?

Huỳnh Nhiên gật đầu:

- Vâng , chính là tôi - Anh mỉm cười - Hình như chúng ta chưa gặp nhau lần nào

- Đúng vậy , tôi xin giới thiệu , tôi là Hoàng Lâm luật sư , có văn phòng ở Đà Lạt . Thân chủ của tôi là ông Nam Đạt . Ông ấy ủy quyền cho tôi đến gặp cậu để giao quyền thừa kế công ty Nam Đạt cho cậu.

- Cái gì ?

Huỳnh Nhiên nhàu mày ngồi im . Cố suy nghĩ những gì vừa được nghe . Anh khoát tay:

- Có thể ông lầm người rồi , thưa luật sư.

Luật sư Lâm mỉm cười

- Nghề nghiệp của tôi mà có một sự lầm lẫn ấu trĩ thế này thì thật tai hại đó . Cậu giám đốc trẻ ạ. Tôi không lầm đâu.

Huỳnh Nhiên cười nhẹ , nụ cười không phản đối . Cũng chẳng may may tin

cái điều vừa nghe . Anh chỉ im lặng chờ xem sự thể ra sao . Luật sư Lâm đưa tay đẩy cặp kính trên mũi , rồi nói từ tốn:

- Ông Đạt vừa mới chết cách đây một tuần vì khối u trong não.

- Ông ta chết à ?

Huỳnh Nhiên buột miệng kêu lên kinh ngạc , sững sờ . "Vậy là Thy Mai đã biết bệnh của ông ta, cho nên... " Anh ngồi im nhìn đắm đắm vào một điểm . Sự nhận thức này làm anh thật sự bị chấn động bàng hoàng . Vì vậy mà Thy Mai của anh... làm sao cô có thể làm khác được.

Ông Lâm im lặng như chờ Huỳnh Nhiên chú ý đến câu chuyện . Nhưng thấy anh cứ đắm đắm với những suy nghĩ riêng , ông khẽ hắng giọng:

- Trước khi chết một tháng , ông ấy có đến gặp tôi để lập di chúc . Cậu là người duy nhất có quyền thừa kế công ty . Kèm theo những yêu cầu sau: là cậu phải chịu trách nhiệm về cuộc sống của cô Thy Mai vợ cậu . Và nuôi dưỡng suốt đời người chị duy nhất của ông ta hiện đang ở thành phố này.

Mùa Lá Rơi

Chương 20

Huỳnh Nhiên nghe một cách chăm chú , anh ngồi thẳng người lên:

- Tôi không hiểu tại sao ông ta lại làm như vậy . Ông có biết không luật sư . Ông ta và tôi hoàn toàn không có họ hàng . Và tôi cũng chưa hề làm điều gì cho ông ta.

Luật sư mỉm cười:

- Ông Đạt làm vậy là vì vợ cậu đây , cậu Nhiên ạ. Ông ấy yêu quý vợ cậu hơn cả bản thân ông ấy . Và cô Thy Mai thì cũng rất xứng đáng với tình cảm đó.

- Tôi biết.

- Thật ra ông chỉ thu xếp cuộc sống cho cô Thy Mai mà thôi . Và đặt trách nhiệm lên vai cậu . Dĩ nhiên ông ta tin cậu đủ tư cách , tài năng . Chỉ có cậu mới thật sự làm cho cô Thy Mai hạnh phúc , vì cậu rất yêu vợ. Và như thế...

Huỳnh Nhiên gơ tay chặn lại:

- Tại sao ông ta không giao công ty lại cho Thy Mai , điều ấy xem ra hợp lý hơn và có thể giải thích được.

Ông Lâm mỉm cười , sửa lại cặp kính:

- Thân chủ của tôi không muốn cô Thy Mai phải gánh vác gì cả. Ông ta muốn vợ cậu được bảo bọc hơn là lao vào cuộc sống . Và lại cô Thy Mai không đủ khả năng điều hành một công ty lớn như vậy . Sự thành công của cậu cuối cùng chỉ là hạnh phúc của cô ấy . Ông ta là người sâu sắc , cậu có thấy vậy không ?

Huỳnh Nhiên gật đầu , trầm ngâm:

- Ông ấy đúng là âm thầm ,hiểu đời . Có lẽ ông ta yêu quý Thy Mai đến hết mức mà một người đàn ông có thể yêu quý một phụ nữ . Chỉ có sự thương yêu mới làm ông ta hiểu ra như vậy . Chỉ tiếc là...

Huỳnh Nhiên chột im lặng . Anh chột nhớ lại vẻ mặt thành khẩn của Thy Mai khi bảo "Nếu không hy sinh , em sẽ ân hận suốt đời" . Lúc ấy anh đang nóng giận , nên chỉ hiểu một chiều theo cảm tính của mình . Cuối cùng là cô không giải thích được gì . Bây giờ anh mới hiểu tại sao Thy Mai trách anh độc đoán . Cuối cùng cô vẫn là người chịu đựng nhiều nhất.

- Hình như cậu chưa tin vào chuyện này lắm . Đối với cậu nó có vẻ như cổ tích , đúng không ? - Tiếng ông Lâm vang lên.

Huỳnh Nhiên ngước lên:

- Không , tôi đang tin những điều ông nói , chỉ có điều... có lẽ tôi chưa cảm

nhận hết sự phức tạp của vấn đề.

Anh ngừng lại trầm ngâm:

- Tôi muốn biết phản ứng của Thy Mai . Thật ra chúng tôi đã chia tay nhau về một chuyện hiểu lầm . Cổ đã bỏ đi rồi.

- Cô Mai không biết chuyện này , khi làm di chúc cổ không có mặt ở đó , và ông Đạt yêu cầu tôi giữ kín chuyện này . Ông ấy chỉ làm có thế . Phần còn lại là tự cậu quyết định.

- Tôi hiểu.

- Thế nào , cậu đồng ý với những yêu cầu của thân chủ tôi chứ ?

Huỳnh Nhiên giơ tay ngăn lại:

- Hiện giờ tôi chưa thể nhận quyền thừa kế này . Điều ấy hãy để Thy Mai quyết định . Nếu cô ấy từ chối tôi . Những gì ông Đạt muốn sẽ thuộc về cô ấy.

Ông Lâm mỉm cười:

- Cậu không hiểu là thân chủ tôi muốn đặt cô Thy Mai vào cậu hay sao ?

- Tôi hiểu chứ nhưng tôi thấy không thoải mái lắm với cách xếp đặt đó.

- Không nên tự ái như thế cậu Nhiên ạ. Đó chính là trách nhiệm rồi . Thế cậu có nhận yêu cầu thứ hai của thân chủ tôi không ?

Huỳnh Nhiên nghiêm nghị:

- Tôi không từ chối . Điều đó tôi thừa khả năng thực hiện.

- Ông Đạt đã không vô lý khi đặt lòng tin vào một người xa lạ như cậu . Tôi rất mừng cho ông ấy . Vậy bao giờ tôi có thể tiến hành hoàn tất thủ tục đây ?

- Tôi sẽ gọi điện cho ông khi nào tôi tìm được Thy Mai.

Luật sư Lâm đứng dậy , chìa tay ra:

- Mong là cậu quyết định sớm.

- Vâng , chào ông.

Huỳnh Nhiên tiễn khách ra cửa , rồi lững thững đi lên phòng . Bà Hương đã xếp xong đồ đạc vào vali . Và đang tra lại khuya áo cho anh . Huỳnh Nhiên ngồi xuống cạnh bà.

- Con không đi Hồng Kông đâu mẹ ạ. Có lẽ con sẽ đi Đà Lạt , mẹ có muốn đi với con không ?

Bà Hương buông chiếc áo xuống ngạc nhiên:

- Sao tự nhiên con đổi ý vậy ? Ông khách lúc nãy đến có chuyện gì không ?

Huỳnh Nhiên có vẻ suy nghĩ:

- Mẹ không tưởng tượng được chuyện gì đã xảy đến với con đâu , ông ta làm con đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác , mà tất cả cũng chỉ vì Thy Mai.

Nghe nhắc đến Thy Mai , bà Hương có vẻ chú ý . Bà ngồi yên nghe Huỳnh Nhiên thuật lại chuyện lúc nãy , rồi mỉm cười:

- Mẹ thấy Thy Mai có quá nhiều người yêu mến nó , trừ con.

Huỳnh Nhiên phản đối:

- Đó là chuyện ngày trước , mẹ không thấy con chịu thương khổ rồi sao.
- Nhưng con thương nó theo cách của con , toàn là làm cho nó khổ sở, mẹ hy vọng đây là lần cuối cùng . Mẹ và Thoại Anh nhức đầu vì con.

Huỳnh Nhiên cúi đầu , có vẻ nghĩ ngợi:

- Con không tin Thy Mai chịu nghe thuyết phục , dù sao con cũng đã nóng nảy quá , mẹ biết đó , tính cô rất dễ tự ái.
- Nhưng không cố chấp như con . Mẹ không biết hai đứa định chơi trò cút bắt đến bao giờ , giống như trẻ con vậy . Đứa này chọc cho đứa kia giận , và ngược lại . Con phải chấm dứt đi Nhiên ạ.
- Con đã muốn chấm dứt từ lâu đó chứ , mẹ tưởng con thích chơi trò cút bắt với Thy Mai lắm sao . Những lúc như vậy con cũng nặng nề chứ đâu có phải chỉ có mình cô.
- Nhưng bao giờ Thy Mai cũng là người thiệt thòi nhất . Con gây ra cho nó đủ chuyện , còn nó thì chọc ghẹo gì con đâu.

Huỳnh Nhiên mỉm cười:

- Mẹ thiên vị rồi đó , bộ con trai không biết buồn sao . Con cũng bị chết dở vì Thy Mai đấy chứ.
- Nhưng con chỉ lãnh hậu quả những gì mình gây ra thôi , mẹ nghĩ nếu Thy Mai là con của mẹ , chắc mẹ đã cấm cửa con rồi.
- Mẹ thật là... mẹ mà có định kiến với ai rồi thì người đó phải chịu chết đi một chỗ vì thành kiến cố định . Rất may con là con của mẹ.

Anh đứng dậy , bước đến bàn lấy kính mát:

- Con đi giải quyết công chuyện một tí , sau đó ra Đà Lạt . Mẹ chuẩn bị sẵn đi.

Bà Hương lắc đầu:

- Mẹ không đi đâu.

Huỳnh Nhiên im lặng , anh biết bà nghĩ gì rồi . Cho nên anh không nài nỉ. Mẹ bao giờ cũng là một người rất tuyệt vời . Thời gian sau này anh thường hay nhớ về khoảng thời gian đen tối nhất trong đời , anh hiểu rất rõ bà là người phụ nữ chịu đựng nhiều nhất . Rất may là anh đã không mang Hồng Diễm về nhà . Nếu vì cô ta mà hạnh phúc gia đình bị phá hoại , anh sẽ hối hận suốt đời.

Huỳnh Nhiên lái xe ra Đà Lạt với cảm giác băng khuâng . Bây giờ khi không còn bị những chuyện khác chi phối , anh lại nghĩ về ông Đạt . Một cảm giác gì đó gần như là hối hận xâm chiếm , dù khoảng thời gian đó anh chẳng hề đá động đến ông ta . Có một điều anh biết chắc rằng nếu lúc đó hiểu được sự việc , anh sẽ làm hết mình để ông ta hạnh phúc vào những ngày cuối đời.

Trong đời mình , anh không ngờ có lúc mình bị cắn rứt vô cùng vì một người xa lạ đã chết . Điều kinh khủng nhất là sự cắn rứt ấy không thể nào có

dịp xoa dịu bằng hành động . Vì người chết rồi thì không cần gì nữa . Và chính vì vậy nỗi day dứt sẽ đành để yên trong lòng mình , chỉ chờ đợi thời gian xoa dịu mà thôi.

Buổi chiều Huỳnh Nhiên đi một mình ra nghĩa trang . Người gác già chỉ cho anh những ngôi mộ mới xây . Huỳnh Nhiên đi về phía đó . Trong những ngôi mộ nằm im lìm giữa chiều dịu hiu , anh nhận ra một dáng người ngồi bất động trước ngôi mộ hãy còn mới . Mái tóc dài phủ vai ấy quen thuộc đối với anh . Đến nỗi anh cứ tưởng mình nằm mơ . Anh không tin mình gặp lại cô dễ dàng như vậy.

Anh đứng phía sau nhìn cô . Thy Mai ngồi chống cằm nhìn đăm đăm phía trước . Dù không thấy được nét mặt cô , anh vẫn biết được cô đang buồn đến tê tái . Sau tất cả những gì cô đã làm cho ông Đạt , anh hiểu rằng cô có tình cảm sâu sắc với người đàn ông đã từng yêu mến cô . Đó là một ấn tượng khó quên được trong đời.

Hình như cảm giác có người nhìn . Thy Mai quay lại , ngược lên . Đôi mắt đỏ hoe của cô chợt mở lớn , ngạc nhiên . Cô rút khăn tay lau mặt , ngồi im nhìn chỗ khác như thấy một người hoàn toàn xa lạ . Tiếng nấc khẽ thừa dần , rồi nín lặng . Cô đang bị anh chi phối , dù đã cố cưỡng lại ý muốn đó.

Huỳnh Nhiên bước đến đặt bó hoa trước mộ , rồi ngồi xuống bên Thy Mai im lặng

Thy Mai cũng không nói gì . Chưa bao giờ có hai người ngồi bên nhau lại có thể yên lặng lâu như vậy . Đến khi trời chập choạng tối , Thy Mai quay lại.

- Cảm ơn anh đã đến đây thăm viếng giám đốc của tôi.

Cô lặng thinh đứng lên . Huỳnh Nhiên cũng đứng dậy đi bên cô . Ra khỏi những ngôi mộ , anh chặn cô lại:

- Anh muốn xin lỗi em.

Thy Mai đứng yên , ngược lên:

- Xin lỗi về chuyện gì ?

- Về thái độ thô bạo của anh lần đó.

- Khỏi đi anh . Tôi đã quên rồi . Chào anh.

Cô lách người định bỏ đi . Nhưng Huỳnh Nhiên đã giữ tay cô lại:

- Đừng về Thy Mai , anh muốn nói chuyện với em.

Thy Mai lùi lại nhìn anh một cách lạnh nhạt . Nụ cười trên môi cô biểu lộ một sự nhả nhận lịch sự.

- Xin lỗi anh nghe , nhưng tôi không thích.

Huỳnh Nhiên lắc đầu:

- Em biết anh sắp nói gì chưa mà bảo không thích ?

- Tôi không cần biết , anh đến viếng mộ giám đốc của tôi thật là quý hóa .

Thay mặt ông ấy , xin cảm ơn anh.

- Em đừng nói chuyện khó nghe như vậy . Anh đâu phải là người lạ đối với

em.

- Tôi nghĩ chị Diễm không thích nghe anh nói như vậy đâu.

- Đừng nhắc đến cô ta , cô đâu có liên quan gì đến anh và em.

Khuôn mặt Thy Mai vẫn không một chút xao động , cử chỉ của cô cứng nhắc . Một vẻ cứng nhắc mà Huỳnh Nhiên hiểu rất rõ mỗi khi cô cố giấu kín cảm xúc của mình . Anh cúi xuống nhìn vào mắt cô , quyết bất cô phải khuất phục:

- Em đừng có làm ra vẻ cứng rắn như vậy . Em tưởng anh không biết em nghĩ gì sao ?

Anh đặt tay lên ngực Thy Mai , cô lập tức vùng ra . Cử chỉ của cô làm anh thấy buồn cười:

- Thử nhìn lại xem tim em đập mạnh ra sao . Chiều này em cô đơn đến mức suy sụp . Gặp lại anh chắc em mừng ghê lắm , tại sao em không bộc lộ tình cảm đó ra , em kềm chế làm gì . Anh đâu phải là người lạ đối với em.

Thy Mai cười nhếch môi , quay nhìn chỗ khác:

- Anh trơ trẽn vừa vừa thôi , tôi chịu không nổi mấy người như vậy đâu.

- Phải không ?

Vừa nói Huỳnh Nhiên vừa kéo mặt cô lại . Cử chỉ tự nhiên của anh làm Thy Mai phản ứng quyết liệt:

- Buông tôi ra , không được quyền đụng đến tôi.

Cô xô anh ra và bỏ đi một cách cương quyết . Huỳnh Nhiên cũng đi nhanh theo cô . Ra đến ngoài đường , anh kéo cô về phía xe . Thy Mai quát nhỏ:

- Tôi không cho phép anh tự tiện như vậy . Buông ra !

- Đừng để mọi người nhìn mình như vậy , Thy Mai . Em không chạy được đâu , vậy thì đừng có chống đối nữa.

Thy Mai đã bắt đầu tức lên:

- Anh tưởng mình là gì mà có quyền khống chế tôi chứ . Được rồi , tôi không muốn làm ồn ngoài đường . Nhưng nói trước là anh sẽ không đạt được mục đích gì đâu.

Huỳnh Nhiên không trả lời , anh đẩy cô ngồi vào xe , rồi đi vòng qua bên kia:

- Anh biết làm vậy là hơi ngang . Nhưng với em thì bắt buộc phải như vậy . Anh biết tính em quá rồi , không thể này làm sao anh nói chuyện được với em.

Thy Mai nguẩy đầu nhìn ra ngoài như kẻ không muốn nghe . Cử chỉ của cô làm Huỳnh Nhiên hơi giận . Nhưng vẫn điềm nhiên:

- Em giải thích đi , tại sao không muốn nói chuyện với anh ?

Thấy cô vẫn im lặng , vẻ mặt đầy bướng bỉnh , anh ngồi sát vào cô:

- Có thể em giận anh . Nhưng dù sao khi thấy anh đến tìm em , em cũng cần biết tại sao chứ . Không nghe anh giải thích thì làm sao em biết anh muốn

nói gì.

Thy Mai liếm môi , nhưng vẫn nhất định không nói , Huỳnh Nhiên vẫn kiên nhẫn:

- Anh biết lần đó anh hơi quá đáng . Lẽ ra anh phải nghe em giải thích và tin em . Nhưng lúc đó anh đang...

Anh dừng lại , phẩy tay:

- Nói chung là lúc đó anh chịu đủ thứ áp lực nên không bình tĩnh nổi.

Nghe nhắc lại chuyện đó . Thy Mai không giữ nổi vẻ dửng dưng nữa . Cô quay phắt lại , nói một hơi:

- Không phải chỉ "hơi quá đáng" mà là cực kỳ độc đoán đáng ghét . Anh đừng có nói nữa . Nhắc lại chỉ càng làm tôi thêm ghét anh . Sau này tôi đã tự hứa là không nhớ đến chuyện đó nữa . Tôi không còn xem anh quan trọng thì anh cư xử ra sao cũng được.

Huỳnh Nhiên im lặng nhìn Thy Mai . Cuối cùng thì cũng làm cô chịu nói . Anh ngồi yên , chăm chú lắng nghe . Thái độ của anh càng làm cô bị khiêu khích:

- Ban đầu tôi nghĩ anh hiểu lầm nên giận tôi . Cho nên tôi ráng tìm cách giải thích , dù thái độ của anh lúc đó thật khó ưa . Điều đó tôi chịu đựng được . Nhưng đến lúc anh chịu nói ra sự thật thì tôi mới hiểu tại sao anh cố chấp đến vậy.

Cô dừng lại , thở hắt hên vì nói nhiều và vì tức:

- Đó là sự cố ý hiểu lầm . Vì nếu không như thế anh sẽ khó mà dứt khoát với tôi . Sau này nghĩ lại tôi càng thấy mình đã hành động đúng . Anh đã muốn quay về với cô ta thì tôi còn giải thích làm gì.

- Cái gì , em nói lại đi.

Huỳnh Nhiên nhìn cô chăm chăm sừng sốt:

- Ở đây em có tư tưởng kỳ quặc đó vậy ?

Nhưng Thy Mai đang bị xúc động nên không thèm nghe cô chỉ muốn nói cho hết ý của mình:

- Thật ra tôi không nên giận anh , chỉ nên nhìn lại mình . Tôi đâu có thể được như cô ta . Dù sao cô ta cũng có thể giúp anh gây dựng lại công ty . Còn tôi thì không có gì cả. Trong điều kiện như vậy dĩ nhiên anh phải cần tiền hơn . Tình yêu chỉ là trang sức lúc anh giàu có . Khi nghèo người ta cần tiền để sống chứ không phải là cần người yêu.

- Em nghĩ anh như vậy hả? - Huỳnh Nhiên làm lì hỏi.

- Không phải nghĩ , mà là lý giải những gì đã nhìn thấy . Thật ra tôi rất thông cảm điều đó , nhưng thà anh cứ nói thật ra đi . Lúc đó chỉ cần anh bảo anh cần dựa vào cô ta để cứu vãn công ty , tôi sẽ lập tức rút lui và không hề giận anh . Vì anh không thể hy sinh sự nghiệp để đổi lấy tôi . Anh còn phải nuôi mẹ và Thoại Anh nữa.

Cặp mắt Huỳnh Nhiên tối đi:

- Em nói hết chưa ?

- Chưa , còn nữa . Anh có biết tại sao tôi khinh bỉ anh không . Vì anh hèn nhát quá , anh không dám thừa nhận tâm địa của mình . Thử nghĩ xem , một người đàn ông muốn vứt bỏ vợ mình nhưng lại không dám nói thẳng , mà lại cố tình gán ghép tội lỗi cho cô ta để có lý do chính đáng . Như vậy đều là anh Nhiên . Cuối cùng thì anh cũng là một tên lừa.

Huỳnh Nhiên ngồi lặng đi . Những điều Thy Mai nói như một làn roi quất vào anh , chà đạp sự kiêu hãnh và tính tự ái cao ngút trời của anh . Anh thấy không cần thiết phải giải thích nữa . Không chừng sự giải thích của anh lại tạo cho cô sự khinh miệt khác mà thôi.

Huỳnh Nhiên ngồi thẳng người lên , nhích về phía tay lái . Anh cố nén cảm giác tủi nhục ghen cứng nơi cổ , một cảm giác mà lần đầu tiên trong đời anh phải nếm trải . Anh nói bằng giọng khô khan:

- Thật ra tôi chỉ muốn tìm cô để chuyển lời của luật sư Lâm mà thôi . Cô biết ông ấy chứ ? Ông ta là luật sư của ông Đạt . Đây là số phone và địa chỉ của ông ta.

Anh mở hộp đựng danh thiếp tìm kiếm . Rồi thờ ơ chia tờ danh thiếp về phía cô . Thy Mai đọc lướt qua , cô nhíu mày ngạc nhiên:

- Ông ta thì có liên hệ gì đến tôi.

- Có đó , nhiều hơn cô tưởng . Ông ta đang chờ cô đó . Bây giờ thì tôi nói xong rồi . Cô về đi.

Thy Mai vẫn ngồi yên , chần chờ . Nhưng thấy thái độ chán chường của Huỳnh Nhiên , cô đành mở cửa xe bước xuống . Huỳnh Nhiên chợt lên tiếng:

- Khoan.

Thy Mai quay lại ngó anh , chờ đợi . Huỳnh Nhiên nhìn thẳng phía trước mặt , nói chậm rãi:

- Đúng như lần trước cô nói , đây là lần gặp cuối cùng . chào cô , cô về đi . Tôi sẽ không làm phiền nữa.

Chờ Thy Mai bước xuống , anh nghiêng người tới đóng cửa xe . Rồi như thật sụp đổ , anh gục đầu trên vô lăng , nắm tay một cách bất lực.

Thy Mai đã đánh trúng điểm đa cảm của anh . Đó là sự mặc cảm , tự ái và cảm giác bất lực . Khi gặp luật sư Lâm , anh có thoáng nghĩ đến điều đó . Nhưng ý nghĩ Thy Mai vô tội đã choáng hết tâm trí anh . Anh chỉ còn ý nghĩ duy nhất là tìm lại cô . Anh quên mất đằng sau cô là một sự ưu ái đặc biệt của ông Đạt . Cũng không nghĩ đến sự thất bại của mình . Bây giờ Thy Mai đã thức tỉnh anh , anh biết mình phải nhìn lại sự thật , rằng giữa cô và anh bây giờ đã có một khoảng cách chênh lệch . Anh không còn lý do gì để ảo tưởng về tình yêu nữa . Thậm chí thấy mình đã vô cùng lỗi bịch.

Hôm sau anh trở về thành phố . Thoại Anh đang ở nhà một mình , thấy anh cô reo lên:

- Anh về sớm quá vậy . Em tưởng anh chỉ Ở trên đó ít nhất một tuần chứ . Thế chị Mai đâu ?

Huỳnh Nhiên lắc đầu:

- Anh mệt lắm , đừng hỏi nữa , Thoại Anh.

Huỳnh Nhiên đi thẳng lên phòng , cố tránh cái nhìn dò hỏi của Thoại Anh . Đó là điều anh sợ nhất . Anh sợ nhất là phải giải thích , phải thấy vẻ mặt thất vọng của bà Hương . Nó cũng giống như lời kết tội , thậm chí còn đáng sợ hơn nhiều.

Anh quăng vali lên giường . Đến đứng thờ người bên bàn . Tâm trạng anh bi đát hơn cả những ngày công ty giải tán . Có lẽ Thy Mai là người cuối cùng biết coi thường anh . Đáng lẽ anh nhận thức điều đó sớm hơn mới phải.

Huỳnh Nhiên ngẩng đầu lên , anh chợt nhận ra mình trong gương . Đầu tóc rối bù và gương mặt phờ phạc . Hình ảnh đó làm anh cười khan . Không buồn cười sao được khi chính mình nhìn thấy vẻ bại trận của mình , với một nghị lực sụp đổ tan tành , tuyệt vọng.

Anh bước đến bàn bấm số máy của luật sư Lâm . Rồi thả nhiên ngồi xuống giường đợi ông ta cầm máy . Giọng ông ta có vẻ hồ hởi:

- Alô , tôi đây , Huỳnh Nhiên hả? Tôi cứ tưởng còn đợi cậu lâu lắm . Thế nào , tốt đẹp chứ ?

Chữ tốt đẹp của ông làm anh lại mỉm cười:

- Tôi gọi ông để trả lời về chuyện ấy , luật sư ạ.

- Tất nhiên rồi , tất nhiên rồi . Mọi chuyện tốt đẹp cả phải không , chúc mừng cậu.

- Ông đừng chúc mừng tôi như vậy luật sư ạ , vì tôi lại làm trở ngại công việc của ông . Tôi rất tiếc.

- À .. Ừm... thế nào , tôi chưa hiểu.

Huỳnh Nhiên nói bình thản:

- Ông hãy giao toàn bộ tài sản trong di chúc ấy lại cho Thy Mai . Tôi không rành thủ tục lắm , phiền ông giải quyết giùm , nếu cần phải có tôi làm thủ tục chuyển nhượng thì tôi sẽ đến gặp ông sau . Nhưng giải quyết càng nhanh càng tốt nhé luật sư . Vì tôi không còn ở đây lâu nữa.

- Sao lại như thế cậu Nhiên ? Thân chủ tôi chắc không hài lòng cách giải quyết như vậy đâu.

- Tôi rất tiếc , xin lỗi ông.

- Nếu có thể , cậu có thể cho tôi biết lý do không ?

- Không có gì cả, vì tôi không định ở đây lâu dài . Như thế sẽ rắc rối hơn nếu tôi nhận và lại chuyển qua cho Thy Mai . Vì vậy tôi quyết định để cô ấy trực tiếp gặp ông . Nếu cô ấy không tìm ông thì ông có thể liên lạc với cô ấy .

Ông ghi địa chỉ đi.

- Khoan vội như vậy , cậu Nhiên . Tôi có thể hiểu lý do thật sự của cậu không , hình như có vấn đề gì đó không ổn phải không.
- Vấn đề thì tôi đã nói rồi , đây là địa chỉ của cô Thy Mai , ông ghi nhé.
- Thôi khỏi , tất nhiên là tôi phải biết chỗ của cô ấy rõ hơn cậu mà . Tôi sẽ đến gặp cô ấy sau.
- Nếu cần gì ông cứ gọi điện cho tôi nhé , chào ông.
- Chào cậu , hy vọng mọi việc sẽ khác đi.

Huỳnh Nhiên không trả lời , anh gác máy . Và ngồi ngửa ra thành giường , lặng lẽ suy nghĩ về những điều đã dự định . Bây giờ thì anh không còn gì để ảo tưởng về hạnh phúc . Điều duy nhất là anh có thể làm là hãy quên Thy Mai đi , để khỏi phải bị tổn thương . Xem như bắt đầu lại sự nghiệp . Như thế sẽ đỡ bị dằn vặt hơn.

Huỳnh Nhiên nghiêng người qua gọi điện thoại đăng ký vé máy bay đi Hồng Kông . Anh nằm ngửa người ra giường , nhìn đăm đăm lên trần nhà với những ý nghĩ đen tối trong đầu.

Buổi tối Huỳnh Nhiên đang đứng khom người xếp đồ vào vali thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng . Anh nói mà không quay lại:

- Mẹ phải không , mẹ vô đi.

Không phải là bà Hương như Huỳnh Nhiên tưởng , mà là Thy Mai , tóc cô hơi rối và khuôn mặt mệt mỏi vội vã . Cô đến đứng trước mặt Huỳnh Nhiên thở nhanh:

- Em vừa về . Em cứ sợ không còn kịp.

Huỳnh Nhiên đứng thẳng người lên , nhìn cô chăm chú . Anh không còn có cảm giác nào khác hơn ngoài sự ngạc nhiên:

- Em cần gặp anh gấp à . Có chuyện gì vậy ?

Thái độ của anh làm Thy Mai thấy tủi thân . Cô đứng tim một chút . Rồi nhào vào Huỳnh Nhiên , ôm chặt lấy anh khóc nức lên:

- Luật sư Lâm...

Nhưng Huỳnh Nhiên đã ngăn lại:

- Đừng đề cập đến chuyện đó nữa , anh không muốn nghe nhắc đến chuyện đó . Với lại , anh sắp đi Hồng Kông...

Không để anh kịp nói hết . Thy Mai lắc đầu nguầy nguậy:

- Không! Anh đừng đi . Đừng bỏ em lại một mình mà.

Cô úp mặt trong ngực anh khóc thút thít như đứa bé . Cử chỉ của cô làm Huỳnh Nhiên cau mày không hiểu . Anh ấn cô ngồi xuống giường:

- Em có chuyện gì vậy , nói đi.

- Em xin lỗi anh , thật tình xin lỗi . Những gì em đã nói thật là hồ đồ .

Nhưng em không cố ý đâu . Đừng giận em , đừng bỏ đi . Nếu anh không cần em nữa thì em chết mất.

Huỳnh Nhiên cười khẽ:

- Em cần đến anh vậy sao . Em có hiểu mình đang nói gì không Mai ? Anh đẩy cô ra , nhưng Thy Mai lại nhào vào lòng anh , cô có vẻ xúc động ghê gớm:

- Suốt từ Đà Lạt về đây em lo sợ ghê gớm sẽ không gặp được anh nữa . Anh biết em hồi hận đến mức nào không . Em biết em đã làm anh tự ái mà tổn thương . Nhưng nếu còn thương em thì bỏ qua cho em nghe Nhiên . Đừng cắt đứt với em nghe . Nếu mất anh thì em sẽ không còn gì nữa . Em sẽ chết vì khổ, hơn cả lần trước nữa.

- Em bình tĩnh lại đi . Anh không hiểu được tại sao...

Nhưng Thy Mai đã hấp tấp ngắt lời:

- Làm sao em bình tĩnh nổi khi phát hiện ra một sai lầm ghê gớm như vậy , và em càng không thể yên ổn khi anh cứ lạnh nhạt với em , em rất cần có anh , anh đừng đi mà.

Huỳnh Nhiên quay mặt đi:

- Anh hiểu em còn thương anh , và anh cũng vậy , yêu em hơn bất cứ ai trên đời này . Nhưng bây giờ anh cần sự bắt đầu , cho anh thời gian đi Mai.

- Hai đứa xa nhau như vậy là quá đủ rồi . Em không còn chịu đựng nổi nữa đâu . Chỉ muốn sống yên ổn với anh thôi . Ngoài ra em không cần gì nữa cả.

- Nhưng anh thì không thể được , anh cần em và cần luôn công việc của anh . Bây giờ...

Thy Mai lại ngắt lời , giọng cô năn nỉ đến mức như van xin:

- Những ngày không có anh , em sống mà như đã chết rồi . Anh biết không , nhiều đêm chiêm bao thấy anh quay lại với em , bảo rằng chỉ thương một mình em . Thế rồi trong lúc em sung sướng nhất thì em lại thấy Hồng Diễm giằng anh về phía cô ta . Thức dậy em khóc mãi cho đến sáng . Thời gian đó đen tối nhất đời em . Cách đây một ngày em cũng không tin em có thể có được anh . Cho nên em sợ xa anh lắm . Đừng đi nghe Nhiên.

Huỳnh Nhiên cúi đầu , cố nén cảm giác nhói nhói trong ngực:

- Anh đã từng phơi bày hết tình cảm với em , sao em lại không tin anh chứ , Mai . Em nghĩ anh có thể chọn cô ta được sao . Dù là dưới hình thức nào , thì sự lý giải của em vẫn làm anh thấy đau khổ.

Thy Mai thì thâm:

- Em xin lỗi , chính em cũng không ngờ mình lại nói như vậy . Trong thâm tâm em không tin anh dựa vào cô ta . Nhưng bị anh hắt hủi em quần trí quá , chỉ toàn là nghĩ bậy.

Thấy Huỳnh Nhiên im lặng nhìn đi chỗ khác , Thy Mai níu chặt lấy anh:

- Anh không bỏ qua cho em được sao . Nếu chỉ vì sự đồ hồ của em mà anh không tha thứ , em sẽ sống trong sự dằn vặt suốt đời , anh muốn trừng phạt em như vậy sao ?

Huỳnh Nhiên nghiêm nghị:

- Em có thấy hai đứa giống như chơi cút bắt không ? Chỉ làm khổ nhau vì sự nghi ngờ không đáng có . Và bao giờ cũng quá tự ái trong tình cảm . Anh mệt mỏi lắm rồi , anh cảm thấy không đủ sức chịu đựng được nữa.

Thy Mai nói nhanh:

- Và bây giờ , nếu anh đẩy em ra vì sự tự ái thì anh là người có lỗi , anh sẽ chịu trách nhiệm sự đổ vỡ này.

Cô rung rung nước mắt:

- Trong khi em đâu đáng phải chịu như vậy.

Huỳnh Nhiên như nói một mình:

- Anh biết.

Thái độ âm thầm của Huỳnh Nhiên làm Thy Mai khổ sở vô cùng , cô không biết anh đang nghĩ gì . Nhưng ý nghĩ Huỳnh Nhiên sẽ không bao giờ tha thứ làm cô thấy hoảng sợ. Cô ngồi nhích ra , giấu mặt trong tay khóc lặng lẽ.

Huỳnh Nhiên ngồi im nhìn cô , tưởng mình có thể tan ra thành nước . Anh không chịu nổi những giọt nước mắt đó , nó làm anh rã rời vì tội nghiệp , thương xót . Vậy mà Thy Mai thì vẫn không hiểu và cứ khóc . Anh kéo cô quay lại.

- Đừng như vậy , Mai . Anh xin lỗi.

Thy Mai hít mũi:

- Em đâu có cần anh xin lỗi , chỉ cần anh đừng lạnh nhạt với em mà thôi.

Huỳnh Nhiên lau mặt cho cô , dịu dàng:

- Anh mà đủ sức lạnh nhạt với em sao . Thậm chí chỉ cần nhìn thấy em thôi anh cũng đủ rung động rồi.

- Nhưng thái độ của anh thì khác , anh làm em nghĩ ngược lại.

Thy Mai loay hoay tìm chiếc khăn hỉ mũi . Thấy cái nhìn âu yếm của anh , cô không ngăn được nụ cười thoáng trên môi , tình nghịch:

- Em nói vậy là nặng hết mức rồi , không nghĩ ra được cái gì khác nữa để mà nói đâu . Và cũng đã sợ hết hồn rồi , mai một không dám nói bậy nữa đâu.

- Vậy bây giờ cười được chưa ?

Huỳnh Nhiên hỏi một cách dịu dàng , và kéo cô vào lòng . Thy Mai cũng không cưỡng lại . Cô thả mình vào lòng anh , nhắm mắt lại cho cảm giác sung sướng nâng lên , bay bổng . Khi yêu nhau thì người ta có thể tha thứ tất cả , kể cả những lỗi lầm ghê gớm nhất . Cũng như cô và anh đều tha thứ cho nhau tất cả mọi chuyện.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com
Người đăng: mickey
Thời gian: 02/03/2004 8:22:58 CH